

REPUBLIKA SRBIJA
NARODNA SKUPŠTINA
TREĆA SEDNICA
PRVOG REDOVNOG ZASEDANJA
Četvrti dan rada
2. april 2019. godine

(Sednica je počela u 10.05 časova. Predsedava Veroljub Arsić, potpredsednik Narodne skupštine.)

*
* *

PRESEDAVAJUĆI: Poštovane dame i gospodo, nastavljamo rad Treće sednice Prvog redovnog zasedanja Narodne skupštine Republike Srbije u 2019. godini.

Na osnovu službene evidencije o prisutnosti narodnih poslanika konstatujem da sednici prisustvuje 70 narodnih poslanika.

Radi utvrđivanja broja narodnih poslanika prisutnih u sali, molim narodne poslanike da ubace svoje identifikacione kartice u poslaničke jedinice elektronskog sistema za glasanje.

Konstatujem da je primenom elektronskog sistema za glasanje utvrđeno da je u sali prisutno 87 narodnih poslanika, odnosno da su prisutna najmanje 84 narodna poslanika i da postoje uslovi za rad Narodne skupštine.

Da li neko od predsednika, odnosno ovlašćenih predstavnika poslaničkih grupa želi da zatraži obaveštenje i objašnjenje u skladu sa članom 287. Poslovnika?

Reč ima narodni poslanik kolegistica Vesna Nikolić Vukajlović.

Izvolite.

VESNA NIKOLIĆ VUKAJLOVIĆ: Hvala.

Pitanje za Aleksandra Vučića. Postavljam pitanje – da li je pre obećanja da će država investirati osam i po miliona evra za proširenje aerodromske piste na Aerodromu „Lađevci“ kod Kraljeva imao punu informaciju od predsednika Vlade Ane Brnabić i ministra građevinarstva, saobraćaja i infrastrukture Zorane Mihajlović?

Ko god da je dao podatke Vučiću, podaci su apsolutno netačni, jer njegovo obećanje je nepotreban trošak u budžetu Republike Srbije.

Aerodrom „Lađevci“ pušten je u saobraćaj kao civilni još 5. oktobra 2011. godine. U saobraćaj su ga svečano pustili Boris Tadić i Dragan Šutanovac. Ni tada ni sada taj aerodrom nema ekonomsko opravdanje i taj tzv. tercijarni vazdušni saobraćaj isplativ je samo u bogatim zemljama sa bruto nacionalnim dohotkom od 18.000 dolara po stanovniku, a Srbija je, naravno, daleko od toga. Uostalom, aerodrom u Nišu je najbolji pokazatelj da Vlada u sferi vazdušnog saobraćaja vodi pogrešnu i veoma lošu politiku.

Aleksandar Vučić je dobio od saradnika i, naravno, izneo još jedan netačan podatak, a to je da će uložiti tih osam i po miliona evra upravo u proširenje piste, zato što na „Lađevce“ ne mogu da sleću avioni marke „boing“. Međutim, i to je apsolutno netačno, jer tehničke mogućnosti za korišćenje piste na ovom aerodromu postoje i za avione marke „boing“. Pista na „Lađevcima“ je već dugačka 2.200 metara, a široka je 30 metara. Znači, dovoljno je da „boing“ može da se okrene na pisti, a prema zvaničnom prospektu „Boinga“, dovoljna je širina piste od 19,81 metara. Očigledno je, dakle, da je pista Aerodroma „Lađevci“ znatno šira od neophodne širine za sletanje aviona marke „boing“. Osim toga, duž cele piste na „Lađevcima“ postoji široka staza od 60 metara i avioni bi mogli da koriste i tu stazu i da se na kraju te staze okrenu.

U Evropi postoji više takvih aerodroma, sa frekventnim saobraćajem, kakav je Aerodrom „Lađevci“ i takav, u stvari, nikada u Lađevcima neće ni biti. To su, na primer, aerodromi u Santoriniju, na Skijatosu, na Zakintosu itd. To su manji i uži aerodromi od ovog za koji kažu da treba još osam i po miliona evra.

Znači, obećanje Aleksandra Vučića da će država uložiti osam i po miliona evra za proširenje piste na Aerodromu „Lađevci“ je štetno, a takva investicija je neodgovarajuća i nepotrebna. Za Kraljevo bi pametnije bilo da se tih osam i po miliona evra uloži u poljoprivredu, u koju decenijama niko nije ulagao i ne zna da uopšte Kraljevo može da bude veoma dobar poljoprivredni potencijal.

Zato pitamo Vučića – ko je dao ove netačne podatke? Ko mu je dao i da li će taj ko mu je dao ove netačne podatke sa kojima je on izašao u javnost biti odgovoran i da li će snositi posledice?

PREDSEDAVAJUĆI: Reč ima narodni poslanik Boban Birmančević.

Izvolite.

BOBAN BIRMANČEVIĆ: Poštovani predsedavajući, poštovane kolege narodni poslanici, svoje prvo pitanje postavljam Ministarstvu unutrašnjih poslova i tužilaštvu, a odnosi se upravo na Dragana Đilasa i nastavak širenja dezinformacija i laži.

Pre svega, zadnje što je rekao, a to je da će na izborima koji bi sada bili organizovani biti incidenata i nasilja, jednostavno je nastavak te njihove ideologije, ideologija koju je sada njihov najnoviji lider, u nedostatku lidera kod

njih, sada je lider njihove opozicije upravo ljotićevac i poznati fašista, ali to je u suštini njihov problem, nije problem Srbije.

Molim i Ministarstvo unutrašnjih poslova i tužilaštvo da preduzmu nešto po pitanju Dragana Đilasa. Neka ga tužilaštvo pozove, neka ustanovi šta je u pitanju, da li je u pitanju namera. Možda on ima i neke druge problem, ali ja nisam stručnjak za to. Ono što je bitno, potrebno je zaštititi državu od Dragana Đilasa i ljudi koji se u ovom trenutku kriju iza fašističke ideologije, ideologije koja nikada nije bila prihvaćena u Srbiji, i nikada i neće, a na današnji dan tu ideologiju ne podržava niko osim te grupice građana okupljene oko Dragana Đilasa i Boška Obradovića.

Drugo pitanje takođe postavljam MUP-u i tužilaštvu, ali i Ministarstvu spoljnih poslova, a odnosi se na sramnu posetu gradonačelnika Šapca Nebojše Zelenovića i predsednika Skupštine Nemanje Pajića. Bili su u Peći. Evo, na ovoj slici se vidi gde oni upravo sede pod zastavom nepriznate i nepostojeće države Kosovo i ja pozivam i tužilaštvo i MUP i Ministarstvo spoljnih poslova da konačno preduzmu nešto.

Posebno je bio zahvalan na toj njihovoj izdaji Gazmend Muhadžeri, gradonačelnik Peći, koji je posebno pozdravio izdajnike iz Srbije. Nema veće izdaje od izdaje svoje države. Taj isti gradonačelnik, a na ovoj slici ovaj čovek, polumaskiran, sa crnom kapom na glavi, to je čovek koji je prvo upao zajedno sa fašistom i ljotićevcem Boškom Obradovićem. Ovaj isti čovek je posle toga nastavio sa upadima, nije im to bilo dovoljno.

Ja postavljam pitanje MUP-u i tužilaštvu – da li je nešto preduzeto protiv Nebojše Zelenovića, Boška Obradovića i svih onih koji su prvo upali u Lučane u stanicu policije? Da je tada nešto preduzeto, ti isti ljudi ne bi bili na ovim slikama, na ovim slikama u RTS-u, gde su nastavili sa nasiljem i pretnjama, pre svega, bezbednosti ovih ljudi u RTS-u, ali i bezbednosti građana i bezbednosti države.

Moje treće pitanje je upućeno MUP-u i tužilaštvu, a odnosi se upravo na gradonačelnika Nebojšu Zelenovića i njegovog nalogodavca Dušana Petrovića. Presudom Višeg suda u Šapcu gradonačelnik je osuđen za zloupotrebe u trošenju budžeta u iznosu od pet miliona evra. Moje pitanje je – da li su i da li će biti procesuirani ili, srpski rečeno, uhapšeni oni koji su naložili da se zloupotrebi pet miliona evra i oni koji su upravo tih pet miliona evra preko svojih firmi i preko preduzeća zloupotreбили i oprali za svoje nalogodavce Dušana Petrovića i Nebojšu Zelenovića i sa druge strane su zloupotreabili ta sredstva i za sebe?

I ono što je posebno, i time ću završiti, to je pitanje – da li će i na koji način, i da li se vodi bilo koji proces upravo protiv ljudi koji su do pre nekoliko godina, odnosno do promene vlasti u Vojvodini vršili vlast, dugogodišnju vlast? Da li je moguće da mi još uvek nismo obavešteni protiv koga se vode procesi i,

između ostalog, procesi koji su doveli do rasturanja privrede, poljoprivrede i budućnosti Vojvodine? Trebaće jako puno vremena da sadašnja vlast pomeri i unapredi Vojvodinu. Na dobrom su putu, ali dugujemo građanima Vojvodine, građanima Srbije informaciju protiv koga od visokih funkcionera „žutog preduzeća“ u Vojvodini se vode procesi i kada će ti procesi ugledati svetlost dana a građani dobiti tačnu informaciju o tome. Hvala.

PRESEDAVAJUĆI: Zahvaljujem.

Reč ima narodni poslanik Milija Miletić.

Izvolite.

MILIJA MILETIĆ: Zahvaljujem se, predsedavajući.

Poštovane kolege, ja bih isto postavio konkretno pitanje vezano za naše poljoprivredne proizvođače, za ljude koji uplaćuju penziono osiguranje preko poljoprivrede, i zdravstveno osiguranje, a tiče se, samo da podsetim da je kod nas u Srbiji 1986. godine počelo sa aktivnošću uplaćivanja poljoprivrednog osiguranja, gde je u tom periodu rađeno i da je u tom periodu stopa za uplaćivanje bila oko 5%.

Do 2008. godine, kada je donesen zakon za vreme vlade Mirka Cvetkovića, a o tome smo govorili i na zasedanju prošle nedelje u petak, gde je tada zakon donesen i neke stvari su promenjene na štetu naših poljoprivrednih osiguranika.

Inače, kao što sam rekao, 1986. godine, kada je počelo to uplaćivanje socijalnog i penzionog osiguranja preko poljoprivrede, veliki broj ljudi koji su tada bili nosioci gazdinstva, oni su prijavljivali svoje ukućane za članove gazdinstva, ali dešavalo se da i predstavnici mesne zajednice, šefovi mesnih kancelarija upišu sami neke ljude u tom gazdinstvu da su članovi gazdinstva a da to ljudi nisu ni znali. U međuvremenu, ljudi su uplaćivali to socijalno i penziono osiguranje preko poljoprivrede, veći broj tih ljudi je otišao u penziju i, normalno, to je bilo dobro zato što ti naši poljoprivredni proizvođači imaju sada neku penziju da mogu da prežive tešku situaciju.

Ali 2008. godine vlada Mirka Cvetkovića i tadašnja skupština donela je zakon kojim je pogoršana situacija za naše poljoprivredne osiguranike. Konkretno, tada je u okviru tog zakona, od 1.1.2009. godine, kada je stupio na snagu, prvo povećana stopa za uplaćivanje sa 5% na blizu 26%, gde je izjednačena stopa za poljoprivredne osiguranike i za privrednike i, s druge strane, što je vrlo bitno, veliki broj ljudi koji je tada otišao u penziju, ostalo im je neko dugovanje koje je 2008. godine, kada je donesen taj zakon, kada je vlada Mirka Cvetkovića donela taj zakon, gde je to dugovanje prebačeno od 1.1.2009. godine za sve članove gazdinstva. To dugovanje je kasnije raslo, raslo puno. Ljudi nisu ni znali da imaju to dugovanje pa su došli do cifre koje su milionske.

Za jednog poljoprivrednog osiguranika koji živi na teritoriji Svrlijiga, Bele Palanke, Gadžinog Hana, na teritoriji jugoistoka Srbije, to dugovanje

dostiže u nekim slučajevima i preko dva miliona dinara. Imam informaciju da ćemo ući u rešavanje tih problema i siguran sam da će ova naša vlada i naš predsednik rešiti te probleme, da tim ljudima koji su napravili toliki dug ne svojom krivicom, već greškom vlade Mirka Cvetkovića, ti ljudi sada imaju velika dugovanja, velike probleme i tim ljudima sada mi moramo pomoći.

Nadam se i siguran sam da ćemo to zajedno uraditi, jer unazad nekoliko dana ministar zdravlja je predložio da sednemo da razgovaramo i da pozove relevantne ljude koji će na tome da rade, da zajedno rešimo te probleme, jer stvarno dugovanje koje je veliko kod tih naših poljoprivrednih osiguranika, jeste veće iz dana u dan. Sa druge strane, poređenje konkretno, poljoprivredni osiguranik i preduzetnik koji, recimo, ima građevinsku radnju, ima deset radnika, ima iks mašina koje rade građevinske poslove, plaćaju istu osnovicu.

Mislim da to moramo na neki način promeniti. Siguran sam da ćemo naći mogućnosti, da će se naći mogućnost da se reprogramira dug, da se otpiše kamata i da ti naši poljoprivredni osiguranici nastave da plaćaju i da mogu mirno da spavaju. Siguran sam da ćemo mi to zajedno uraditi, jer ova vlada i predsednik Srbije rade na tome da bude dobro našim poljoprivrednim proizvođačima i radnicima i na jugoistoku Srbije, a i u celoj Srbiji. Hvala još jednom.

PREDSEDAVAJUĆI: Zahvaljujem.

Da li još neko od predsednika, odnosno ovlašćenih predstavnika poslaničkih grupa želi da zatraži obaveštenje i objašnjenje u skladu sa članom 287. Poslovnika? (Ne.)

Sada određujem pauzu u trajanju od pet minuta, do ulaska u salu ovlašćenog predstavnika predlagача.

(Posle pauze.)

PREDSEDAVAJUĆI (Veroljub Arsić): Poštovane dame i gospodo narodni poslanici, nastavljamo sa daljim radom.

Obaveštavam vas da je sprečen sednici da prisustvuje narodni poslanik Dorđe Milićević.

Prelazimo na 2. tačku dnevnog reda – PREDLOG ZAKONA O ZDRAVSTVENOJ ZAŠTITI (nastavak pretresa u pojedinostima).

Saglasno članu 90. stavu 1. Poslovnika Narodne skupštine, obaveštavam vas da je sednici pozvan da prisustvuje dr Zlatibor Lončar, ministar zdravlja sa saradnicima.

Na član 21. amandman je podneo narodni poslanik Nemanja Šarović.

Da li neko želi reč? (Da.)

Izvolite, kolega Šaroviću.

NEMANJA ŠAROVIĆ: Dame i gospodo narodni poslanici, mi smo intervenisali i na član 21. Mi smo tražili konkretno da se briše stav 2. jer stav 1. ovoga člana govori o zabrani diskriminacije, dok stav 2. ovog istog člana

propisuje mogućnosti diskriminacije i to predstavnici Vlade obrazlažu i opravdavaju neakvom pozitivnom diskriminacijom, a diskriminacija ne može biti ni pozitivna ni negativna, već je diskriminacija.

Evo, ministar ne zna, dosad se kikotaio tamo i pozdravljao pa sada ne zna o čemu se radi. Član 21. zakona, tražimo brisanje 2. stava.

Stav 1. govori o zabrani diskriminacije, a 2. stavom propisujete da može biti diskriminacija kada se radi o pripadnicima grupe lica koja se nalaze u nejednakom položaju. Ta formulacija je preširoka, ta formulacija je pravno nedopustiva i to vama omogućuje da bilo koga sutra proglasite grupom koja se nalazi u neravnopravnom položaju i da na osnovu toga određenoj grupi date neke privilegije.

Ne sviđa mi se ni redosled kada ste ovde nabrajali...

Hoćete da sačekam – al' da mi zaustavi vreme Arsić – da vi dobijete informacije od saradnika koje su vam potrebne pa da nastavimo?

Dakle, ovde kažete zabrana diskriminacije u pružanju zdravstvene zaštite po osnovu, pa prvo ide rase, pola, roda, seksualne orijentacije, rodnog identiteta. Kada se nabrajaju osnove diskriminacije, mislim da treba krenuti od najvažnijih. Ovo svakako nisu ni najvažnije ni najbrojnije, ali govore o tome koje su vaše namere i u kom će pravcu to ići u budućnosti.

Mnogo su važnije osnove diskriminacije po osnovu, ne kaže se starosti, ne može biti diskriminacija po osnovu starosti, nego se kaže po osnovu godina života, ako ćemo pravno, pa onda kaže nacionalne pripadnosti, socijalnog porekla, veroispovesti, političkog i drugog ubeđenja, imovnog stanja, kulture, jezika, zdravstvenog stanja, vrste bolesti. To su mnogo važniji osnovi.

Ja se plašim, gospodine ministre, da vi na mala vrata uvodite nešto što ćete zloupotrebljavati baš zbog ovoga, kako vi kažete, rodnog identiteta, seksualne orijentacije i drugih stvari, a da to građani Srbije ne žele.

Jedna od vesti koju smo danas videli je to da je u Engleskoj nekom homoseksualnom paru, odnosno jednom od njih, sinu, rodila dete a istovremeno sebi unuka, majka, da je jajna ćelija od njegove sestre, a da je on otac. Dakle, brat i sestra prave dete, a rađa im ga majka.

U skladu sa standardima srpskog naroda to je potpuno bolesno, to je suprotno svemu na čemu srpsko društvo počiva, a plašim se da ćete vi upravo takve, ja bih rekao bolesne pojave i takve ljude proglasiti za pripadnike grupe koja se nalazi u podređenom položaju. Ne može biti ono što je suprotno prirodi, što je suprotno veri, što je suprotno svemu za šta se većina građana jedne zemlje zalaže proglasiti za pripadnike grupe koja je u podređenom položaju, odnosno u nejednakom položaju.

Bez ograničenja kako ćete to uraditi vi ili neko drugi posle vas, ovo je stav zakona koji se može brisati jer daje neograničenu praktično mogućnost

zloupotrebe, ili vama ili nekome drugom na vašem mestu, a to je nešto što ozbiljna država, ozbiljna nacija i ozbiljna Narodna skupština ne smeju dozvoliti.

PREDSEDAVAJUĆI: Reč ima koleginja Milanka Jevtović Vukojičić.

MILANKA JEVTOMIĆ VUKOMIĆIĆ: Zahvaljujem.

Uvaženi predsedavajući, poštovani ministre sa saradnicima, kolege poslanici i poslanice, Glava IV Predloga zakona o zdravstvenoj zaštiti definiše osnovna načela zdravstvene zaštite.

Pomenuti član 21. definiše načelo pravičnosti, koje je jedno od osnovnih načela u pružanju zdravstvene zaštite. Stavom 1. ovog člana 21. definiše se zabrana diskriminacije. Stavom 2. ovog člana zakona definiše se šta se ne smatra diskriminacijom, a to su sve one radnje i mere koje se u okviru zdravstvene zaštite preduzimaju u cilju zaštite marginalizovanih društvenih grupa. Između ostalih, to su, na primer, osobe sa invaliditetom. Naravno da nije dozvoljena nikakva proizvoljnost, niti je to prepušteno nekom nagađanju. Podzakonskim aktom definišu se tačno grupe lica, odnosno pojedinci gde je predviđen povećan obuhvat radi odsustva bilo kakve diskriminacije.

Ono što posebno želim da naglasim, a što je u okviru Glave IV ovog zakona predviđeno, to je jedno novo načelo, a to je načelo poštovanja deteta u zdravstvenoj zaštiti. Naime, o čemu se radi? Radi se da pravo deteta na zdravstvenu zaštitu mora biti u skladu sa najsavremenijim i najboljim standardima u zdravstvenoj zaštiti, da se moraju poštovati procedure i da dete u zdravstvenoj zaštiti mora biti zaštićeno od svih oblika zlostavljanja, zanemarivanja, iskorišćavanja, odnosno da budu od strane nadležnog zdravstvenog radnika prepoznate sve mere i radnje koje mogu ukazivati na zlostavljanje deteta. Takođe, predviđeno je da deca, trudnice, porodilje, ali i osetljive grupacije stanovništva iz kategorije starih uživaju pravo na najbolju zdravstvenu zaštitu.

Moram da napomenem još jednu stvar. Za razliku od „žutog tajkanskog preduzeća“, koje je pljačkalo građane, ali pljačkalo i decu ometenu, na primer, u mentalnom razvoju, vlast SNS-a, ova vlada i predsednik Republike Srbije Aleksandar Vučić i te kako značajnu pažnju polažu na poboljšanje zdravstvenih uslova, lečenje svih građana, a pre svega, ovde hoću da naglasim, lečenje dece.

Moram da istaknem da u Univerzitetsku dečju kliniku Tiršova, koja je jedna od najznačajnijih ustanova za lečenje dece, ne samo u Srbiji nego i u bivšoj Jugoslaviji, ali i na Balkanu, više od 40 godina jedan jedini dinar nije uloženo u njenu rekonstrukciju. Prvi put od dolaska SNS-a uloženo je sedam i po miliona dinara za rekonstrukciju Univerzitetske dečje klinike. Takođe, planira se izdvajanje 54 miliona evra za izgradnju nove univerzitetske dečje klinike Tiršova 2.

Takođe, ova vlada, predsednik Aleksandar Vučić i te kakvu pažnju poklanjaju i drugim dečjim klinikama, odnosno klinikama u kojima se leče deca.

Moram da naglasim Institut za majku i dete, gde su takođe uložena značajna sredstva za rekonstrukciju ovog objekta, ali je predviđeno i 20 miliona evra za dalju adaptaciju i unapređenje zdravstvenih uslova.

Unapređenje infrastrukture i te kako je značajno za unapređenje zdravlja dece. Briga o zdravlju je briga o budućnosti i zato ovaj zakon, naravno i sve zakonske odredbe u njemu su sastavni deo reformskog procesa zdravstvene zaštite. Zahvaljujem.

PRESEDAVAJUĆI: Zahvaljujem.

Reč ima ministar dr Zlatibor Lončar.

Izvolite.

ZLATIBOR LONČAR: Zahvaljujem.

Uspeli ste jedan deo stvarno da objasnite oko ovih dilema koje su bile, ali da jednostavno zbog građana kažemo, upravo su iz ovog razloga što ste vi rekli, da bi moglo da dođe do zloupotreba, ove stvari precizirane, da ne dođe do zloupotreba. Ovde kada se misli da se nešto kaže, to je samo da se odnose podaci na žene i na muškarce, znači to su jedini podaci koji idu i koji mogu da se dobiju, da li je to žensko ili muško, da bismo imali dovoljan broj zastupljenih žena, baš iz tog razloga. To je suština priče.

A druga stvar, čuo sam taj primer što ste naveli iz Engleske. Moram da vam kažem, daleko smo mi od Engleske i od svih tih stvari, tako da nema mesta za brigu i za zabrinutost. Imamo mi svoj put. Nismo mi ni u Bregzitu ni u ostalim stvarima, bavimo se na odgovoran način svojim ljudima i zato donosimo ovakve zakone.

PRESEDAVAJUĆI: Pravo na repliku narodni poslanik Nemanja Šarović.

NEMANJA ŠAROVIĆ: Gospodine Lončar, deo ovog što smo prethodno čuli mislim da apsolutno nema nikakve veze sa mojim amandmanom. Znači, da li je gospođa pogrešila, a slušajući nju i vi krenuli istom stranputicom, ali to sa amandmanom koji sam ja predložio nema nikakve veze.

Druga stvar, reći da nema razloga za zabrinutost i da smo mi daleko od Engleske i daleko o Bregzita, nažalost, daleko od Bregzita jesmo, ali bi Bregzit upravo trebalo da nam bude putokaz u kom pravcu treba Srbija da se kreće. Ako Engleska kao zemlja osnivač EU i zemlja koja je svakako među tri zemlje koje imaju najveći uticaj u EU, ako su oni utvrdili da ne mogu svoje nacionalne i svoje ekonomske interese da ostvare unutar EU jer to, priznaćete, uglavnom može samo Nemačka, ili u potpunosti može samo Nemačka, onda je pitanje šta će mala, siromašna i politički veoma malo uticajna Srbija moći da radi u toj uniji. Ja mislim da mi tamo nećemo i kada bismo, kojim čudom, ušli za 20 ili 30 godina, ne bismo imali nikakav uticaj i to nije naš interes.

Što se tiče primera iz Engleske, za koji vi kažete da smo mi daleko od toga, nije to garancija. Znate, reč ministra u raspravi u pojedinostima ne znači

mnogo, to ide u vetar. Ostaće negde u arhivi i u transkriptima, ali to treba da bude u zakonu, da se spreči mogućnost zloupotrebe zakonskim tekstom a ne vašom deklaratornom izjavom. Sutra može biti drugi ministar na vašem mestu. I ne treba zaboraviti još jednu stvar, da je Toni Bler neko ko savetuje Vladu Republike Srbije. Prema tome, nije to toliko daleko od nas i nije tačno da ne pretila realna opasnost da će se nešto slično dogoditi i u Srbiji u budućnosti.

PREDSEDAVAJUĆI: Zahvaljujem.

Na član 29. amandman je podneo narodni poslanik Zoran Despotović.

Da li neko želi reč?

Kolega Despotoviću, izvolite.

ZORAN DESPOTOVIĆ: Dame i gospodo narodni poslanici, s ovim amandmanom SRS je predložila, a ja ću, iskreno, gospodine ministre, da skrenem pažnju na manje sredine sa ogromnim problemima kada je u pitanju zdravstvena zaštita.

U opštinama jugozapadne Srbije, Prijepolje, Nova Varoš, Priboj, Sjenica, koje pripadaju mreži Zdravstvenog centra Užice, zdravstvene ustanove su u nezavidnom položaju za adekvatno pružanje kvalitetne zdravstvene zaštite.

Ministar me ne sluša.

Ove nerazvijene opštine ne traže milostinju ni donacije, kako je predviđeno u članu 17. tačke 23. i 24, već traže da država obezbedi poštovanje načela zdravstvene zaštite.

Zatim se suočavaju sa problemima stručnog kadra, gde postoji ugovor samo Zdravstvenog centra Užice sa zbirnim kadrovskim planom i normativima Republičkog fonda zdravstvenog osiguranja, bolnica i dom zdravlja se ne prepoznaju, a problem je sa kadrom koji odlazi po raznim osnovama, a novi se ne prima.

Još veći problem je što unazad 20 godina u pomenutoj bolnici u Prijepolju država nije obezbedila novu tehnologiju, gde nedostaje, recimo, skener, o čemu sam nedavno i govorio, nedostaje i rendgen za snimanje pluća, zatim centralni dovod kiseonika, već se boce pune u Kraljevu. Projekat postoji, ali je realizacija negde zastala na relaciji Beograd–Užice. Takav projekat bi se isplatio nakon dve godine.

Pored takvih tehničkih problema, javlja se i problem bezbednosti zdravstvene ustanove. S obzirom na to da je na snazi zabrana zapošljavanja, teško je obezbediti fizičko obezbeđenje i sačuvati imovinu ustanove, kao i bezbednost pacijenata i zaposlenih zdravstvenih radnika. Prema Predlogu zakona o bezbednosti, trebalo bi sklopiti ugovor sa nekom od agencija koje pružaju usluge fizičko-tehničkog obezbeđenja. Hvala.

PREDSEDAVAJUĆI: Zahvaljujem.

Reč ima narodni poslanik Mihailo Jokić.

Izvolite.

MIHAILO JOKIĆ: Mislim da je ovo trenutak kad treba reći da je u 2018. godini uloženo mnogo više u RFZO nego 2017. godine, da je RFZO dobio negde oko 121 milijardu, da je to za 14,8 milijardi više nego u 2017. godini, da je to 13,8% više nego u 2017. godini. Znači, to su ogromna sredstva koja se ulažu, a potrošnja je u 2018. godini u odnosu na 2017. godinu porasla za 8,7%. Znači, procenat povećanja kada je u pitanju zdravstvo je mnogo veći nego što su povećani rashodi na nivou države.

Znači, jedna briga ispoljena za zdravstvenu zaštitu stanovništva je iskazana, a ovi zakoni koji su doneti, oni su doneti da reše sve praktične probleme koji se u ovom trenutku javljaju. A ti praktični problemi jesu relacija RFZO – zdravstvene ustanove, drugo, relacija lokalnih samouprava i opštih bolnica, znači onih ustanova koje su pod nadležnošću Republike, znači, omogućeno je da lokalna samouprava može da učestvuje u smanjenju troškova zdravstvenih ustanova.

Recimo, kod tih sudskih presuda, pominju se taksativno sudske presude, evo za Valjevo. Godine 2007. je donet pogrešan posebni kolektivni ugovor na osnovu opšteg kolektivnog ugovora i doktori su negde od 2012. godine počeli da tuže zdravstvenu ustanovu, odnosno sad bolnicu jer više zdravstveni centar ne postoji. U poslednje tri godine bolnica je za te troškove platila, samo ne znam kako, iz kojih sredstava, 32 miliona. U poslednja tri meseca morali su da plate radnicima koji su tužili, znači, raniji zdravstveni centar četiri miliona. I to je problem koji će se i dalje javljati, jer se očekuju nove tužbe.

Znači, to su neke stvari gde bi mogla i morala da pomogne lokalna samouprava, a to je ovim zakonom omogućeno, i mislim da posle ovih zakona se očekuje rešenje i razrešenje svih tekućih problema koji u ovom momentu muče zdravstveno osiguranje i zdravstvene ustanove širom Srbije. Hvala.

PREDSEDAVAJUĆI: Zahvaljujem.

Na član 33. amandman je podneo narodni poslanik Miljan Damjanović.

Da li neko želi reč?

Izvolite, kolega Damjanoviću.

MILJAN DAMJANOVIĆ: Ministar, kao i u ovom zakonu, a i u prethodnim obraćanjima, sve vreme govori o kvalitetnoj zaštiti i čak i u ovim, od ovih članova na tome potencira, pa bih ja, ministre, kao neko ko je obišao čitavu Srbiju, a evo i prethodnih dana obišao zapadnu Srbiju, Moravički okrug, tačnije Mesnu zajednicu Mrčajevci, gde ima 4.000 stanovnika, sa okolnim selima ukupno 10.000 stanovnika.

Verovatno znate da tamo postoji dom zdravlja, ambulanta, i verovatno znate da je ta ambulanta do pre dve godine radila dovoljno kvalitetno i dobro, da su imali sanitetsko vozilo, jer su udaljeni 18 kilometra od Čačka, za slučajeve kada su hitne potrebe, da su imali ambulantu, da su imali laboratoriju, da su dolazili internisti, a da je u međuvremenu, po ne znamo čijem nalogu, oprema

preneta u Čačak, laboratorijska, sanitetsko vozilo preneto u Čačak. Do pre dve godine radila su četiri lekara, koliko je bilo potrebno za taj broj stanovnika, kako je zakonom bilo utvrđeno. Sada radi samo jedan lekar. Radno vreme je ispisano i stoji da je do 20.00 časova. Kada smo mi došli, oko 17.00 časova, nije radila. Niti ima dovoljan broj zdravstvenih radnika.

Pritom, kada govorimo o tome da, vi dobro znate da u tim sredinama uglavnom živi starije stanovništvo, treba i proveriti, koliko sam se informisao, da su čak deo te opreme građani Mesne zajednice Mrčajevci finansirali u dogovoru sa Gradom i sad im je to bukvalno oduzeto. Sada oni imaju jednog lekara i ja mislim da je u pitanju jedna medicinska sestra. I za najveću, slobodno mogu da kažem glupost, za najmanju stvar, oni moraju da sednu u svoje vozilo i da idu za Čačak, što je vrlo loš primer i pokazatelj da nije sve tako dobro u zdravstvu.

Samo bih napomenuo da, pored ostalog, radi se o mestu sa mnogo i drugih nekih problema, ali su oni kao osnovno stavili ovaj problem i zaista bih voleo da se lično informišete. Jedan je zdravstveni radnik, lekar po struci, otišao, napustio je Moravički okrug, jedan je prebačen u Čačak i samo je jedan ostao da radi tamo, od četiri, koliko je bilo potrebe za rad u dve smene, plus medicinsko osoblje. I ono što posebno, kažem, upada u oči, jeste da je godinama u tom domu zdravlja postojala laboratorija. Sada je premeštena, više je nema.

I druga stvar, u osnovnoj školi, koja, čini mi se, ako se ne varam, ima preko 200 đaka, postoji stomatološka ordinacija. Godinama je radila u osnovnoj školi stomatološka ordinacija. Vi ste sami govorili da je potreba, je l' tako, kada imaju mogućnosti, radi se o rekonstruisanoj školi, zaista izgleda impresivno, i često se govori da su građani ti, zbog toga što ne idu redovno, i deca, na kontrole, dolazi do toga da u 90% slučajeva imamo ne toliko dobru, zdravu naciju kada su u pitanju zubi.

Pre dve godine u isto vreme kada se ovo dešava je stomatolog izmešten, rečeno je nema potrebe više da ti radiš u ovoj školi, i stomatolog i medicinsko ostalo osoblje. I sada svi oni, i stariji i deca, i mlađi, svi moraju da nađu neko vreme, da nađu sredstva i idu u Čačak iako postoji infrastruktura. Hvala.

PREDSEDAVAJUĆI: Reč ima ministar gospodin Lončar.

Izvolite.

ZLATIBOR LONČAR: Vi ste sada sve ovo što ste rekli, sve nas koji smo predložili ove nove zakone i što smo predložili povratak domova zdravlja pod ingerenciju Ministarstva zdravlja, kao da ste tačno znali i naveli najveći broj razloga zbog kojih mi to radimo.

Znači, prvo, za sve što se dešava u ambulanti Mrčajevci, to što ste naveli, ambulanta pripada Domu zdravlja Čačak. Dom zdravlja Čačak je pod direktnom ingerencijom lokalne samouprave. Lokalna samouprava određuje direktora, određuje predsednika Upravnog odbora, određuje članove Upravnog odbora i

vrši, odnosno određuje koncept kako će raditi, koja će se ambulanta ugasiti, koja će se otvoriti, gde će ko raditi. Znači, ni danas Ministarstvo zdravlja nema nikakvu ingerenciju, nikakvu ingerenciju da tu može da uradi bilo šta.

Znači, molim vas da te stvari razumete i razdvojite, jer to velikoj većini Srbije nije bilo jasno i uvek dođu u Ministarstvo zdravlja a preskoče lokalnu samoupravu, gde taj problem se rešava. Znači, jedini ko u ovom momentu, dok se ne izglasa ovaj zakon, dok ne stupi na snagu, jedini ko može da reši taj problem je lokalna samouprava, koja pravi organizaciju posla i rada na svojoj teritoriji, u svojim domovima zdravlja, u svojim ambulantama.

Iz tog razloga, sve što ste vi naveli, mi ovo sada menjamo, da se to ne bi dešavalo, nego da imamo jedinstven sistem i da pokrijemo sve ono što je neophodno. Eto, to je suština priče. Zato ovo i menjamo, da se ne bi dešavale stvari o kojima ste vi pričali.

PRESEDAVAJUĆI: Zahvaljujem.

Na član 36. amandman je podneo narodni poslanik Tomislav Ljubenović.

Izvolite, kolega.

TOMISLAV LJUBENOVIĆ: Hvala, predsedavajući.

Dame i gospodo narodni poslanici, amandmanom na član 36. Predloga zakona o zdravstvenoj zaštiti, koji je podnela Poslanička grupa SRS, predloženo je da se izmeni navedeni član u stavu 1, koji se odnosi na druga pravna lica pružaoce zdravstvene zaštite.

Ovde je reč o fakultetima u sastavu univerziteta na kojima se izvode integrisani studijski programi akademskih studija iz oblasti medicinskih, stomatoloških i farmaceutskih nauka. Oni mogu obavljati zdravstvenu delatnost preko svojih organizacionih jedinica ako ministarstvo rešenjem utvrdi da te organizacione jedinice ispunjavaju uslove za određenu vrstu zdravstvene ustanove propisane ovim zakonom i propisima donetim za sprovođenje ovog zakona.

Mi smo ovim našim amandmanom predložili brisanje reči „i propisima donetim za sprovođenje ovog zakona“. Razlog za podnošenje ovog amandmana je potreba da se uslovi za obavljanje zdravstvene delatnosti jasno utvrde zakonskim odredbama, a ne propisima za sprovođenje ovog zakona. Da ne bi došlo do nesporazuma, SRS nema ništa protiv ovog vida pružanja zdravstvenih usluga, samo insistiramo na tome da zakonom jasno budu definisani uslovi za njihovo obavljanje zdravstvene delatnosti.

Ovaj predlog zakona je možda malo obimniji, ima 270 članova, ali je materija takva da mi u SRS-u smatramo da ne bi predstavljalo nikakav problem ako bi se dodao još koji član kojim bi se preciziralo sve što je neophodno da se precizira, jer oblast zdravstvene zaštite je i te kako bitna, jer je zdravlje ljudi važnije od svega. Zakoni koje usvaja Narodna skupština moraju da budu u

interesu građana Republike Srbije i morali biste da saslušate, a ponekad i uvažite konstruktivne predloge opozicije kako pojedine stvari ne bi ostale nedorečene. Hvala.

PRESEDAVAJUĆI: Reč ima ministar gospodin Lončar.

ZLATIBOR LONČAR: Samo da vam kažem, sve to što ste mislili, to se pravilnicima i opštim aktima apsolutno reguliše i biće regulisano. Tako da znate, taj deo o kome ste vi pričali, član 36. stav 1, ide pravnim aktima i propisima, znači pravilnicima se apsolutno sve to reguliše.

PRESEDAVAJUĆI: Zahvaljujem.

Na član 39. amandman je podneo narodni poslanik Aleksandar Šešelj.

Da li neko želi reč?

Izvolite, kolega Šešelj.

ALEKSANDAR ŠEŠELJ: Hvala.

Meni je jako žao, dame i gospodo narodni poslanici, zato što smo završili ranije prošle nedelje zasedanje, ali nisam mogao da zaboravim da je ministar rekao u jednom momentu kao odgovor na kritike naših poslanika, jer evidentan je problem da najveći broj ljudi koji završe medicinske fakultete traži da ode gde može da se snađe u inostranstvu, pre svega u nekim zemljama Zapadne Evrope, a vi ste rekli, gospodine ministre – pa eto vidite, vi kritikujete EU (parafraziram), a gde oni idu, ti što odlaze kad završe fakultete? Pa idu u EU.

Znate, ako je to stvarno vaše mišljenje, to je više nego naivno. Jer ne možete vi da poredite naše zdravstvo sa zdravstvom Nemačke ili Švedske. Vi morate da vidite šta se desilo novim članicama EU, koje su se nedavno učlanile. Pogledajte šta se dešava u Hrvatskoj, kakav je tamo odliv stanovništva, šta se dešava u Bugarskoj, u Rumuniji, u Mađarskoj i vidite kakve će to posledice imati u Srbiji. Dakle, nemojte da kažete da je rešenje nekog problema – učlanićemo se u EU i onda više nećemo imati odliv zdravstvenih radnika.

Vaša politika, tj. politika vaše vlade, u kojoj ste vi član, puna je kontradiktornosti. Znate, u zdravstvu je ograničeno zapošljavanje i ograničeno je podizanje zarada, a nedavno imali smo priliku da vidimo Aleksandra Vučića na jednoj od mnogobrojnih konferencija za štampu kako je rekao da će u sledećih pet godina jedan veliki, ogroman projekat koji se zove milijardu evra za zdravstvo da bude u Srbiji, kako ćemo mi da unapredimo naš zdravstveni sistem i da ćemo ga dovesti na neki nivo evropskih zemalja. Pa kako ćemo to da radimo sa ograničavanjem zapošljavanja i ograničavanjem zarada?

Evo, vaš kolega ministar Šarčević je shvatio pa je rekao juče da će tražiti da se ukine zabrana zapošljavanja u prosveti. Postoje neke delatnosti koje su za državu najvažnije, gde ne sme biti ograničavanja zarada i ograničavanja zapošljavanja. To su pripadnici MUP-a, Vojske, ljudi koji rade u prosveti, a posebno u zdravstvu. Koju vi poruku šaljete nekom ko studira medicinski fakultet ako mu kažete da nema sada šanse da se zaposli, tj. ograničeno je

zapošljavanje, ukidaju se domovi zdravlja? Koju motivaciju ima da ostane u Srbiji?

Znate, ova centralizacija neće rešiti ovo što ste malopre rekli. Ne možete vi da kažete sada da vi nemate uticaj na lokalne vlasti. Samo u pet opština u Srbiji niste na vlasti, tj. vaša stranka. Kako mi možemo da očekujemo da će se to promeniti? Dakle, treba da se ostavi neka autonomija i lokalnim samoupravama, ali naravno ne treba Ministarstvo isključiti iz toga. Treba pokušati da se u svim mesnim zajednicama otvore ambulate i domovi zdravlja u opštinama.

Predsednik Srbije je rekao jednom prilikom da će on ući u svaki toalet u školi i obići svaki dom zdravlja u svakom selu, u svakom zaseoku u Srbiji, pa se verovatno umorio kada je shvatio koliko ima tih mesta, pa je otišao u dva sela i posle nikome ništa.

Dakle, za šta ste vi? Jeste li vi za zapošljavanje? Pričali ste ovde o specijalizacijama prošle nedelje. Kako onda to može sa zabranom?

PREDSEDAVAJUĆI: Reč ima ministar gospodin Lončar.

Izvolite.

ZLATIBOR LONČAR: Nisam rekao da bi se samo ulaskom Srbije u EU rešio problem odlaska ljudi ili ne. To je problem koji postoji svuda.

Druga stvar, što se tiče zapošljavanja. Ne postoji nikakva, da ljudi razumeju, ne postoji nikakva zabrana zapošljavanja gde god imate potrebu da se zaposli. Ono samo šta je urađeno, ja pričam konkretno o zdravstvu, znači mi nemamo nijedan problem bilo koga da zaposlimo, jedino o čemu vodimo računa to je da ravnomerno rasporedimo ljude tamo gde je neophodno. Da ne bude, po principu ispunjavanja želja, da negde dođemo u situaciju da imamo višak nekih specijalista i nekih ljudi, a da u drugoj nekoj sredini imamo manjak. Jer veći deo ljudi želi da ide u veće gradove i onda, ako bismo pustili da to tako... Znači, ovo je samo, nema nikakve zabrane, nema ničega, samo je kontrolisano, da se zna gde se ko zapošljava. To je suština priče.

Gde god se ukaže potreba da se neko zaposli, ne postoji nikakva prepreka da se to uradi ako je to opravdan razlog. Ali ako neko ima u višku 20% ili 30% endokrinologa ili internista kardiologa pa traži da još primi tu, a imamo oblasti gde nam fale, pedijatri, a mi ne primamo tu pedijatra, ne primamo dečijeg hirurga, nego primamo ovo čega već imamo u višku, mi onda ulazimo u problem koji će tek biti.

Ali samo želim da vas podsetim na jednu stvar. Naveli ste sve te zemlje, i te koje su ušle u Evropsku uniju, i koje su manje, veće, ovakve, onakve, i sve su se one suočile sa problemom da im je u jednom momentu sistem bio uzdrman, i dan-danas, i da ne mogu da funkcionišu kako bi funkcionisali. Ako mislite da se to u Srbiji ne dešava i da je to slučajnost, ja samo moram da vam kažem – ne treba verovati u slučajnosti. Znači, mnogo toga smo uradili da ne

dođemo u tu situaciju da nam se zatvaraju delovi bolnica, delovi zdravstvenih ustanova zbog nedostatka kadra, što je primer u svim tim zemljama koje ste vi naveli. Eto, samo imajte tu činjenicu. Zaposlili smo 12.000 zdravstvenih radnika u poslednje četiri godine i dali preko 7.159 specijalizacija, to su činjenice.

Što se tiče sređivanja toaleta, sređivanja prozora, sređivanja krovova, sređivanja svih stvari, vi sigurno znate kakvo je bilo stanje i kako smo zatekli sve te stvari. Prvo, ti toaleti nisu mogli da se zatvore, nisu funkcionisali uopšte, porazbijani i sve ostalo. Ne vidim ništa loše, čak naprotiv, to je po meni pozitivno, jer kada negde uđete, pogledate od toaleta kakva je ta ustanova i kako funkcioniše. Svaka čast predsedniku, koji je našao vremena i za to, da obiđe sve to, da iskontroliše, jer drugačije je kad se i on uključi u sve to i uradi i danas nemamo tu situaciju. Mi već sad dolazimo, ono što smo obnavljali pre četiri godine, da moramo opet da obnavljamo jer, jednostavno, to su sistemi koji funkcionišu 24 časa 365 dana u godini. Molim samo da imate to na umu. I kad je nešto toliko u funkciji, onda zamislite na koliko to mora da se obnavlja i da se radi. Znači, to je suština priče.

PREDSEDAVAJUĆI: Pravo na repliku narodni poslanik Aleksandar Šešelj.

Izvolite.

ALEKSANDAR ŠEŠELJ: Svaka čast predsedniku, zaista, kad on stigne i da pogleda i prozore i toalete, a zamislite šta bi još bilo kada bismo imali i ministre koji isto tako rade svoj posao pa onda i oni stignu nešto da urade.

Ali mislim da ne shvatate dovoljno ozbiljno ovo vezano za Evropsku uniju. Znači, zdravstveni radnici iz Srbije odlaze masovno u poslednjih nekoliko godina, a mi smo još kandidati za članstvo, tj. u pregovorima smo. Šta bi se desilo kad bi granice bile otvorene i bila sloboda za naše radnike da rade u inostranstvu? Još bi ih više otišlo. A ovde se školuju, dakle na našim fakultetima, i specijalizaciju rade ovde, a posle tamo dođu na gotovo, tj. dobiju te zemlje gotov proizvod, već svršene lekare. To je EU. Kakva je to onda korist tu za Srbiju?

I znate šta, ono kad sam rekao da je vaša politika puna kontradiktornosti, to je stvarno tačno. U emisiji „Oko“ na Radio-televiziji Srbije 2015. godine Aleksandar Vučić je rekao, to je bilo u jeku migrantske krize, kako je Angela Merkel jako pametno postupila sa tim prilivom, tj. prijemom migranata sa Bliskog istoka, da tu ima jako mnogo vrhunskih stručnjaka, pogotovo lekara. To može da se nađe na internetu ako niste gledali. Ja sam to dobro zapamtio.

Ali samo zamislite sada kakvu vi poruku, ne kažem vi lično, nego vlast koju Aleksandar Vučić oličava, šaljete studentima medicinskih fakulteta. A posle smo čuli – milijardu evra za zdravstvo. Valjda treba da bude prioritet i specijalizacija, ali i zapošljavanje u Srbiji, ali pod normalnim uslovima, a ne da se ne zna da li će Vladina komisija da dodeli, da se sastane, pa šta će da odluči,

da li će da se neko primi u radni odnos. Ja mislim da je najvažnije da se razmišlja o tome, jer to je budućnost Srbije.

PREDSEDAVAJUĆI: Pravo na repliku ministar gospodin Lončar.

Izvolite.

ZLATIBOR LONČAR: Ne možemo, ne možemo te dve stvari da poredimo, stanje u Nemačkoj i kod nas, mislim ni po jednom osnovu. Nemačkoj fali, ja mislim, nešto manje od milion zdravstvenih radnika. I oni isto imaju situaciju da je sve starija nacija, sve je manje mladih, sve manje se rađa. I oni su verovatno, ne ulazim u njihovu politiku niti me to interesuje, imali ideju da tu priliku koja se desila iskoriste, jer oni moraju odnegde da nađu te ljude. Mi uopšte nismo u toj situaciji, kao što sami znate, daleko smo od te situacije.

A što se tiče ovoga, ja moram da kažem i šta smo mi uradili. Mi smo uradili da onaj ko dobije posao, ko dobije specijalizaciju i specijalizacija traje pet godina, on duplo mora da ostane ovde, da odradi to, pa tek onda može da ide.

A šta je uradila Mađarska? Mađarska je, kada završite fakultet u Mađarskoj, pet godina su doneli zabranu da ne možete da idete da radite u inostranstvo ukoliko postoji potreba u državi Mađarskoj bilo gde da budete angažovani. Znači, morate da odradite tih pet godina gde je potrebno za državu, jer imali ste besplatno studiranje, morate da ostanete tu. Znači, postoji dosta nekih mera koje neki uvode da bi sprečili to.

Mi smo zasada na ovoj – kad dobijete posao, dobijete specijalizaciju, duplo od specijalizacije morate da odradite ovde. Jer mi ne možemo da ulažemo i da školujemo kadrove pa sutra da bude doviđenja. Ali mi moramo da vodimo politiku narednih pet do deset godina da ne dođemo u situaciju koju smo nasledili, njih više od 40% starijih od 55-60 godina. Eto, to je suština.

A što se tiče ovoga, svako ima pravo da prokomentariše neke poteze i svako gleda svoje građane i svoju zemlju. Mi možemo da iskoristimo neki dobar primer ako može da se primeni kod nas, da ne pravimo neke greške koje su neki pravili, ali da mi slepo idemo negde i da ne gledamo svoje interese... U svakom slučaju, građani Srbije znaju, naš prvenstveni interes je Srbija i građani Srbije. I ono što je bitno, uzećemo od svakog ono što je dobro za nas i što nama treba, od svakoga, ali nigde, ni od koga, nemamo mi neku obavezu da nekoga sledimo, da nešto radimo a da to nije dobro za Srbiju. Prevažodno ćemo uvek gledati naš interes i sve ono što se uklapa u naš interes, to je sasvim u redu. Što se ne uklapa, ne možemo da prihvatimo i nećemo. To će nam uvek biti na prvom mestu. Hvala.

PREDSEDAVAJUĆI: Zahvaljujem.

Kolega Šaroviću, po kom osnovu?

(Nemanja Šarović: Replika.)

Nemate pravo na repliku.

Pravo na repliku narodni poslanik Aleksandar Šešelj.

ALEKSANDAR ŠEŠELJ: Nije to problem, gospodine ministre, zabrana odlaska, kao što ste naveli primer, u Mađarskoj. Treba da se rukovodite time da bude što bolji položaj zdravstvenih radnika u Srbiji, ali prvenstveno treba da stvorite perspektivu da oni hoće tu da ostanu, a ne da velika većina njih jedva čeka da ode, a to je zbog uslova i pre svega zbog plate, tj. dohotka.

Dakle, kada budete vodili računa o tim stvarima, onda će se taj problem postepeno smanjivati, a nemojte da slušamo „milijardu evra za zdravstvo“ a posle toga zatvaramo ambulante i domove zdravlja. Šta ćemo da radimo sa tih milijardu evra? Da podelimo, pa da se ide po privatnim lekarima možda?

Dakle, osnovna stvar jeste da se stvori želja da ljudi koji završe, budući medicinski radnici, koji završe fakultete u Srbiji, ostanu i da mogu od svog rada da žive u Srbiji. I to treba da bude jedini plan i program, ne vašeg ministarstva i vas lično, nego svakog ministarstva zdravlja, i budućeg nekog koji možda bude došao posle vas.

PREDSEDAVAJUĆI: Pravo na repliku gospodin ministar.

Izvolite, gospodine Lončar.

ZLATIBOR LONČAR: Evo, samo uzmite da izračunate konkretno, i milijardu evra kada imate, da li ćete tih milijardu evra da date da povećate plate ili ovo drugo, da poboljšate uslove da se radi?

Ne zaboravite da je Srbija uzela i gama-nož, i iks-nož i najnovije akceleratora, konačno ih ima, i da je sagradila Klinički centar u Nišu i da je „Dragiša Mišović“, ona što je navodno izgorela, nova, najbolja bolnica. Klinički centar u Beogradu, evo, pogledate sa auto-puta, vidite, već ide, u ozbiljnoj je fazi. Da ne kažem koliko skenera, magnetnih rezonanci, koliko operacionih sala, koliko rendgena i svega onoga što smo sredili. Znači, vi tu milijardu, pomenuli ste milijardu, ako date na jednu stvar, da povećate plate, onda će ljudi imati plate, ali neće imati gde da rade i neće imati čim da rade. Ako date samo u opremu a ne date u plate, opet će biti nezadovoljni. Znači, uvek tražimo balans, da iz te milijarde izvučemo maksimum.

A da vam ne pričam da godinama retke bolesti uopšte nisu prepoznate. Nula je bilo u budžetu za njih, a sada dajemo dve milijarde. Znate koliko je ljudi sa retkim bolestima koji nisu mogli da dobiju šansu da dobiju lek da se leče? Pa treba sve to nadoknaditi, isto iz te milijarde, pa kupiti svu opremu, pa uzeti dodatne količine lekova i stvoriti sve te uslove o kojima vi pričate, platiti i te specijalizacije, platiti sve te stvari iz te milijarde.

I kada pogledate, kada date za renoviranje ustanova, kada date za opremu... Znate da nijedan sanitet nije kupljen u prethodnih, ne znam, tih 10 godina. Sećate se onih afera, „Jucit“, naprave kombinaciju, milioni, firma dobije tender, oni prebace firmi pare, nema firme, nema kola, nema ničega. Ljudi su po milion, dva kilometra su ti saniteti prolazili. Mi smo uzeli preko 100 saniteta.

I onda kada sve to rasporedite, da stavite da to funkcioniše, 120.000 zaposlenih u zdravstvu, obezbedite svaku ordinaciju, svaki dom zdravlja, svaku bolnicu, svaku operacionu salu da imaju čime da rade, da mogu da urade, da završe, da im zamenite prozore, da im zamenite krovove da im ne prokišnjava, da im ne duva, da imaju te toalete koje ste pominjali, da sredite te normalne uslove, videćete da ta milijarda ode na taj sistem od 120.000 zaposlenih, toliko bolnica, domova zdravlja, instituta i svega, kao jedna kap u moru.

Izuzetno ozbiljan, izuzetno skup sistem. Nemojte da se zanosimo da zdravstvo može da bude dobro i da to košta malo. Ljudi, to nema nigde. Plus naš sistem, koji ne plaćate ništa. Svuda vi imate neko obavezno osiguranje, ostalo doplaćujete. Ajde samo malo da budemo realni.

A šta mislite, da li neko od nas postoji ovde da ne bi voleo da da lekarima plate, ne znam, dve, tri, pet hiljada? Pa ko bi bio srećniji od mene? Evo, u moje vreme došle plate na dve hiljade. Ne moram više ništa da radim, idem da šetam decu i da se smeškam, jer kaže – evo, u njegovo vreme plate 2.000 evra i ostalo. Ko to ne bi uradio da može? Možemo da uradimo to, ali ćemo sutra tu našu decu da zadužimo, da budemo kao što su bili ovi prethodni, da kupujemo neke političke poene i ostalo. Ne može. Može da se rasporedi ono što ima ako hoćete da idemo dalje.

Vi vidite ove stručnjake, evo, njih sada ovde nema, oni po ceo dan obećavaju da će sve biti. Oni po ceo dan obećavaju da će sve u zdravstvu, oni koji su sve upropastili u zdravstvu sad se razumeju u zdravstvo i sad kažu – sad će sve biti. Samo oni da dođu, sve će da izleče, sve će da dobiju, da povećaju plate i sve će da bude. Ti isti koji su sve upropastili. Pa oni ne smeju ni da izađu.

I sada uzmete nešto da radite i neko od građana treba da pomisli da je to baš tako, da to može. Prvo, moram i građanima koji ovo gledaju da se obratim – ljudi, to nije realno. Taj ko vam kaže da će sve da bude, da će sve da vam obezbedi, to nije istina. To je nemoguće. I taj ko vam priča, taj nema veze sa zdravstvenim sistemom, taj nije prošao pored toga, obezbediti sav taj novac za sve to.

Ljudi, preskupo je zdravstvo. Pogledajte samo koliko košta ta oprema, koliko koštaju lekovi. Ja vam pričam, za jedno dete lečenje od jedne retke bolesti godišnje košta terapija 500.000 evra. Za jedno dete je 500.000 evra godišnje, od retke bolesti. Imate i veće, imate i niže cene, zavisi o kojoj se bolesti radi. To je istina, nemojte nikoga da lažemo.

Mora da jača država da bi moglo više da se odvoja para, ali ne možete da odvojite samo na jednu stvar, morate da date sve te stvari ako hoćete da imate rezultat. Nemoguće je drugačije.

(Nemanja Šarović: Poslovnik.)

PREDSEDAVAJUĆI: Po Poslovniku narodni poslanik Nemanja Šarović.

Izvolite.

NEMANJA ŠAROVIĆ: Gospodine Arsiću, čudan je način na koji vi vodite sednice Narodne skupštine. Prekršili ste član 27, koji vas obavezuje da ih vodite u skladu sa Poslovnikom, a Poslovnik u svom članu 157. stav 8. kaže da ministar o svakom amandmanu može govoriti jednom, i to u trajanju najduže do dva minuta.

Samo u ovom poslednjem javljanju, što je navodno bila replika, a ne postoji replika na repliku, ministar je govorio skoro punih šest minuta. Skoro šest minuta. Ne postoji način u skladu sa Poslovnikom...

PREDSEDAVAJUĆI: Razumeo sam, kolega Šaroviću. Vi i ja nikada se nećemo složiti da li ministar ima pravo na repliku ili ne. Ja citiram drugu odredbu, da se i na ministra odnose iste obaveze kao za narodne poslanike.

(Nemanja Šarović: Ako mogu ja po Poslovniku da...)

Molim vas, razumeo sam o čemu želite da reklamirate povredu Poslovnika...

(Nemanja Šarović: Imam pravo dva minuta da obrazložim.)

Do dva minuta imate vremena da obrazlažete. Sačekajte da vam odgovorim. A druga primedba, što se tiče vremena, ja vam se izvinjavam, tu ste u pravu i vodiću sada računa o tome.

(Aleksandar Šešelj: Replika.)

Kolega Šešelj, nemate pravo na repliku.

(Nemanja Šarović: Po Poslovniku.)

Na član 39. amandman je podneo narodni poslanik Dubravko Bojić.

(Nemanja Šarović: Po Poslovniku.)

Da li neko želi reč? (Da.)

(Nemanja Šarović: Po Poslovniku, Arsiću.)

Izvolite, kolega Bojiću.

DUBRAVKO BOJIĆ: Dame i gospodo narodni poslanici, parlamentarna praksa i iskustvo nam govori da se amandmani opozicije listom odbacuju, da upotrebim ovaj narodni izraz, pa je tako naš trud na pisanju amandmana potpuno obezvređen, tako da ću ja u okviru ponuđenog i predviđenog mi vremena nastojati da iznosim svoje viđenje ovog zakonskog predloga.

U ovaj predlog zakona ugrađeno je dosta naše i evropske pameti. Evropa nam može biti uzor u nekim metodama lečenja, u medicinskim istraživanjima, medicinskim aparatima, instrumentima i pomagalima, ali dobra organizacija mora biti naše delo, a naše iskustvo naša investicija.

Srpska radikalna stranka smatra da neke odredbe u ovom predlogu zakona nisu jasno definisane, što može da dovede do zabune i daje mogućnost različitog tumačenja, što automatski pretpostavlja i različite prakse u realnom životu.

Ako je predlagač hteo da bude liberalan, a hteo je, pa je dozvolio osnivanje privatne prakse, ali samo jednom, zašto svako, ako ima pravo po zakonu, ne definiše svoj interes? Monopola neće biti, a zloupotreba može biti kada se privatna praksa osnuje makar i jedan jedini put.

Ponekad pak predlagač izgubi meru, šta treba da radi Ministarstvo a šta ministar, tako da je bitno da...

PRESEDAVAJUĆI: Zahvaljujem, kolega Bojiću.

Ja sam da imamo malo tolerantniji način rada, ali me kolega Šarović opominje, pa ne mogu više da vam dozvoljavam to.

Na član 41. amandman je podneo narodni poslanik Petar Jojić.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 42. amandman je podneo narodni poslanik Filip Stojanović.

Da li neko želi reč? (Da.)

Izvolite, kolega Stojanoviću.

FILIP STOJANOVIĆ: Dame i gospodo narodni poslanici, poštovani ministre sa saradnicima, podneo sam amandman na član 42. zakona o zdravstvenoj zaštiti.

Poznat vam je stav SRS-a da mi principijelno nemamo ništa protiv da se stvari u ovoj oblasti uredi na način kako to najviše odgovara našim građanima. Međutim, mi smatramo da su se mnoge stvari u ovom zakonu mogle rešiti na drugačiji način i efikasniji način.

Naime, ovaj amandman govori o privatnoj praksi i pravilima po kojima mora da funkcioniše. Poznato je da se naplata usluga u privatnoj praksi neretko vrši u stranoj valuti. U najboljem slučaju, te usluge se naplaćuju u dinarima ali je njihov nominalni iznos dinarska protivvrednost strane valute koja se kod nas najviše koristi, a to je evro. Postoji opravdana bojazan da će prilikom naplate ovih usluga doći do mnogih zloupotreba. Iskustvo iz ranijih perioda nam govori da je moj strah opravdan. Zato sam mojim amandmanom tražio da se u zakon unese odrednica koja će pružaoca usluga obavezati da svoje usluge mora iskazati i naplaćivati isključivo u domaćoj valuti.

A sada jedno pitanje za vas, gospodine ministre. Evo, već nekoliko dana raspravljamo o ovom važnom zakonu, ali dosada nisam čuo, niti od vas niti od bilo koga iz vladajuće garniture, kako se ovaj zakon odnosi i kako se primenjuje na naše građane na Kosovu i Metohiji?

Pre svega želim da vas upitam da li znate kakvo je stanje po ovom pitanju u Kosovskom Pomoravlju, odakle ja potičem. Poznato vam je da tamo još uvek živi veliki broj Srba. Šta ste sve vi i vaša vlada učinili za te naše građane? Kakva je njihova zdravstvena zaštita i da li nešto radite po pitanju zapošljavanja zdravstvenih radnika? Zahvaljujem.

PRESEDAVAJUĆI: Reč ima ministar gospodin Lončar.

Molim vas, do dva minuta.

ZLATIBOR LONČAR: Kratko ću samo.

Znači, što se tiče naplaćivanja, to je regulisano po zakonu iz finansija. Nema veze nikakve sa nama. Tu je to regulisano. Ne može niko u zemlji Srbiji da naplaćuje u evrima, samo u dinarima može. I oni vrše kontrolu toga, nema veze sa zdravstvom.

Što se tiče Kosova, na dnevnoj satnoj komunikaciji sa zdravstvenim radnicima sa Kosova, sa našim zdravstvenim ustanovama, isto se primenjuju kao i u centralnoj Srbiji ili u bilo kom drugom kraju, obezbeđeno sve ono što je neophodno da oni rade, da maksimalno dobro pruže uslugu. To možete i da proverite i da se uverite. A nikada više nije bilo zapošljavanja ni lekara ni sestara vezano za Kosovo i Metohiju.

PREDSEDAVAJUĆI: Zahvaljujem.

Na član 45. amandman je podneo narodni poslanik Dubravko Bojić.

Da li neko želi reč?

Izvolite, kolega Bojiću.

DUBRAVKO BOJIĆ: Dobro je što sam ovako brzo došao na red, da nastavim onu misao koju ste mi prekinuli.

Ponekad pak predlagač izgubi meru šta treba da radi Ministarstvo a šta ministar.

Evo, sačekaću da ministar obavi telefonski razgovor. Štopuj mi ovo.

Tako da, bitno je da bude zapisano svakome po nadležnosti šta mu pripada. Ovo je primer kad nadležnost treba regulisati po zakonu, a ne dati ovlašćenja ministru. Predlagač neke stvari prenormira isuviše detaljno, a druge, bitne, ostavi otvorene za doradu za kasnije vreme.

Osnovno je pitanje koliko je ponuđeni koncept održiv, koliko odgovara našim ekonomskim mogućnostima da bi se unapredio kvalitet zdravstvene zaštite.

Predlaže se vrlo razgranat zdravstveni sistem, pa se nameće pitanje da li su promene u ovoj oblasti zdravstva toliko intenzivne ili je naša zakonodavna aktivnost prespora. Sistem u potpunosti treba da zaživi za godinu dana, a dotada je u prelaznom režimu. Dokle će se predlagač zakona pozivati na nedorečenosti i nejasnoće u važećem zakonu kao razlog za donošenje ovog zakona?

Nalaze se ovde i obrazloženja tipa – neophodnost aktivnije uloge Ministarstva, odnosno ministra zdravlja, u pogledu donošenja podzakonskih akata za sprovođenje zakona. Ako će to da aktivira Ministarstvo i ministra, neka vam bude.

Ili slično obrazloženje – potreba za uvođenjem većih ovlašćenja ministra u delu koji se odnosi na normativne aktivnosti za donošenje opštih akata za sprovođenje zakona. Suština ovih zakonskih predloga je da ministar dobije veća ovlašćenja i u marginalnim stvarima, kakva su sadržana u tački 8. obrazloženja za donošenje ovog zakona.

Hvala ti, Arsiću. Makar si mi malo ...

PRESEDAVAJUĆI: Zahvaljujem.

Na član 50. amandman je podnela narodni poslanik Marina Ristić.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 59. amandman je podneo narodni poslanik Darko Laketić.

Vlada i Odbor za zdravlje i porodicu prihvatili su amandman. Odbor za ustavna pitanja i zakonodavstvo smatra da je amandman u skladu sa Ustavom i pravnim sistemom Republike Srbije. Konstatujem da je ovaj amandman postao sastavni deo Predloga zakona.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 60. amandman je podneo narodni poslanik Milorad Mirčić.

Izvolite, kolega Mirčiću.

MIŁORAD MIRČIĆ: Mi ovde, ministre, razgovaramo o veoma ozbiljnoj temi.

Ono što je najozbiljnije u svemu ovome je što problemi koji prate medicinske radnike iz dana u dan su maltene sve veći i veći, pre svega problemi materijalne prirode.

Da se razumemo, na medicinski fakultet upisuju se najbolji srednjoškolfci i to su ljudi koji, osim tog opšteg uspeha, razmišljaju na potpuno drugačiji način kada se posvećuju ovoj profesiji. Nije suština, ministre, da vi ovde kažete da je nemoguće obezbediti 2.000 evra ili neku drugu visinu ličnog dohotka. Suština je da taj mladi čovek vidi neku svoju perspektivu. Svaki mladi lekar će videti svoju perspektivu ako može, osim ove jedne trećine radnog vremena koju, ako bude imao slobodno, može da koristi da radi u nekoj drugoj klinici ili nekoj drugoj instituciji, on želi da za određeni broj godina radnog staža obezbedi osnovne uslove za egzistenciju sebi i svojoj porodici, da može da obezbedi sebi stan, da može da prehrani svoju porodicu i da ostane da živi u Srbiji.

Nerado naši stručnjaci idu u inostranstvo, to vi dobro znate, zato što su tamo uslovi mnogo gori nego što su ovde, u smislu visine plaćanja zakupnine stana, životnih troškova i sve tako redom. Vi znate da svaki mladi čovek kad odlazi tamo, odlazi u veliku neizvesnost, a nama je ovde deficitarna struka medicinska.

To što vi pričate oko zapošljavanja, to bi se možda moglo jednim delom usvojiti, da ne dođe do nagomilavanja određenih struktura, odnosno specijalizanata u jednoj instituciji, ali vi ste, ministre, najodgovorniji za to, pa onda hijerarhijski, kako to ide već, ispod ministarstva ostali. Pa vi ste ti koji treba da donesete neki plan pa da kažete – u narednom periodu od pet godina Srbiji su potrebni stručnjaci u oblasti medicine u tim i tim sektorima, odnosno specijalizacijama. To je suština.

Ne možete vi zameriti mladom čoveku iz Beograda što je prirodna njegova želja, kad završi medicinski fakultet, kad specijalizira, da radi u

Beogradu. To je njegovo pravo. Da li će ostvariti to pravo? Pa vi ste ti koji kao izvršni organ vlasti usmeravate te ljude, da kažete – deficitarnost je u Čačku, Valjevu, Užicu, u Senti, u ostalim gradovima, u tim i tim oblastima. Tako ćemo usmeravati i specijalizaciju.

Ali šta je najveći problem ovde, osim ovoga što je materijalne prirode? Kadrovska politika koja se vodi, ministre. To je već postao kontinuitet nakaradne kadrovske politike. Vi na čelo klinika, institucija, zdravstvenih institucija stavljate članove stranke, bez obzira na to koliko je on stručan i koliko je sposoban.

Vi imate jedan primer, predsedan, gde su stručnjaci došli, kao što je na „Dedinju“, gde je došao čovek koji ne pripada SNS-u i vidi se odmah pomak. Ne toliko koliko bi on želeo. Profesor Bojić je napravio pomak, i to veliki, značajan pomak kada je u pitanju sama institucija „Dedinje“. To mi dobro znamo, mi koji smo iz okoline ili iz okruženja Instituta u Kamenici. Više niko neće da ide u Kamenicu, nego dolazi, traži u „Dedinje“ da dođe na operaciju. To je vraćanje poverenja pacijenata prema toj instituciji, a poverenje se vraća tako što će odgovarajuća adekvatna kadrovska politika da se vodi. Tome treba posvetiti pažnju.

PREDSEDAVAJUĆI: Reč ima ministar gospodin Lončar.

ZLATIBOR LONČAR: Sve ono što ste vi rekli, mi smo to uradili. Kada nekog zaposlimo, prvo, zaposlili smo najbolje studente, što nikad niko nije zapošljavao. Drugo, svi se zapošljavaju na konkursu, dobiju posao, država im plati specijalizaciju, država im plati doktorske studije. To je ono o čemu pričate, da im se stvore uslovi. Šta radimo? Stvaramo im uslove da mogu najbolje da napreduju u Srbiji. Kupili smo opremu, kupili smo sve što je neophodno da se oni tu dokažu.

Šta radimo sad sa ovim zakonom? Dodatnu stvar, da dodatno mogu da zarade. Znači, ne zaboravite, oni kad završe i specijalizaciju i kad doktoriraju, oni, svako od njih, a imaju te dobre proseke, može da ima još jednu platu, da bude na fakultetu, da bude aktivan na fakultetu, to je još jedna plata, plus ova što radi. Imamo ovo da on po podne, ako nema liste čekanja, ako ispuni svoje radne obaveze, ne mora da ide nigde kod privatnika, pa da ga ne ucenjuje, ne znam, da naplaćuje u evrima, objasnili smo kako je to regulisano, kojim zakonom. On po podne u svojoj zdravstvenoj ustanovi radi, jer se dokazao, i pokazao, i vredan je, i zna i ljudi hoće da dođu kod njega. On radi sa svojim timom, sa svojom sestrom, sa svojim asistentom i svi oni zarađuju, zarađuju dodatno.

Znači, zaradi kao lekar, zaradi ovamo kada ode na fakultet i zaradi koliko hoće i kada hoće da radi po podne. I sve bude krajnje transparentno, vidi se koliko se uplati, zna, naravno, uplaćuje se u dinarima, koliko ostane bolnici, koliko ostane njemu, koliko ostane asistentima. E, to je ono što radimo i što smo

promenili i šta smo uradili da bismo zadržali te ljude, a iz tog razloga što ne možemo da im damo tu platu o kojoj smo pričali, dve, tri, pet i deset hiljada, osnovnu platu, ali on sa svim ovim stvarima naravno da više može da zaradi, i da se trudi i da uradi. Eto, to je suština.

Ali nemojte pričati, stvarno, o partijskim direktorima. Navedite mi primere partijskih direktora u Srbiji, u ustanovama, molim vas. Evo, odmah uzmite navedite partijske direktore pred svima, da zna cela Srbija SNS što je stavljala partijske direktore po ustanovama a da ljudi nisu stručni, da smo ga stavili zato što je partijski a nije stručan. Molim vas, sve navedite primere, a ja da vam navedem koliko je direktora koji nikakve veze nemaju sa SNS-om, gde gledamo apsolutno struku. Eto, samo o činjenicama, da ukrstimo činjenice. Ljudi, pa tu smo, evo, neka gleda cela Srbija.

Dajte da ukrstimo i kako se primaju ljudi, da li se primaju na konkurs, da li neko im uzima pare, o čemu se radi. Ajmo svi, svi da otvorimo to. Jer po meni najveći greh, najveće neko zlo koje postoji, jeste da mladom čoveku koji je završio fakultet uzmete pare da se zaposli. Taj treba da bude osuđen na maksimalne zatvorske kazne, da nikome ne padne na pamet to. To je najveće zlo koje postoji i to ćemo se boriti... Samo recite, ljudi, recite, prijavite taj uradio, to je uradio, neka dođe, taj ko mu je tražio pare. Prvi sam za to da rešimo. To je ubijanje u startu mladih ljudi koji treba da krenu. Ako im taj primer date, pa šta će sutra da bude od njega? Pa i on će da gleda tako da traži pare.

Pa zato smo i dali konkurs. Je l' bio možda konkurs pre nego što sam došao na mesto ministra? Jeste imali negde konkurs? Je l' se sećate kako se zapošljavalo? Samo osvanu sa ugovorom da rade.

Ne, ne, hajde...

(Milorad Mirčić: Isti ti.)

Koji isti ti? Kako?

(Milorad Mirčić: Isti ti koji su ranije primani.)

Ma koji uzeli knjižicu? Je l' vi znate da ljudima koji su primljeni ranije, po ugovoru koji imaju, mi ne možemo nikom da damo otkaz? A kako da damo čoveku zato što je on politički primljen? Pa zato mi imamo sada veliki problem negativnu selekciju, što nisu primljeni kvalitetni ljudi pa gubimo generaciju i dve, imamo vakuum.

Ljudi, hajde samo malo da budemo realni. Pa znate sve to bolje od mene, nemojte sada da se pravimo naivni i da ne znamo. Ako hoćemo da pomognemo zdravstvu, ako hoćemo već i trošimo ovo vreme i sedimo svi ovde, pa najgluplje je da se razidemo i da ništa nismo uradili i da skupljamo neke... Nema razloga, ljudi, nema. Ako se mi ne dogovorimo, nema sutra budućnosti. Još jednom ako ovo kolo u zdravstvu padne i ode da se urušava, ne popravi to niko, ljudi.

PREDSEDAVAJUĆI: Pravo na repliku narodni poslanik Milorad Mirčić.

Izvolite.

MILORAD MIRČIĆ: Nema potrebe za bilo kakvu ogorčenost, pogotovo kada je način diskusije... Ministre, vi to dobro znate, kada bismo nabrajali ovo što vi tvrdite, da bez članstva u SNS-u neko je direktor, vama bi možda najviše trebali prsti obe ruke, a kada bih vam ja nabrajao koji su sve sa članskim kartama došli kao pod znacima navoda stručnjaci, ne bi mi dovoljni bili prsti ni na rukama ni na nogama.

Ali suština je u sledećem. Evo vam jedan od primera. Svedoci smo da je prošle godine Vlada pokrenula jednu dobru inicijativu, a to je da se stambeno obezbede radnici Ministarstva unutrašnjih poslova i državni službenici. Kada bi bila inicijativa slična, a zašto je slična, kada bi se mladom stručnjaku, lekaru, omogućilo da po povoljnim uslovima reši svoj stambeni problem, vi biste na taj način napravili veliki korak u zadržavanju tog stručnjaka, pogotovo visokostručnih lica.

Znate, ne ide u inostranstvo baš svako. Idu medicinske sestre, ali nije baš tako ni Zapadna Evropa raširila ruke da primi sve lekare koji imaju želju tamo da odu. Primaju ono što je vrhunske struke i ono što njima treba. Ovi ostali, ako odu, rade tamo kao tehničari, rade mnogo niže plaćene poslove, i to mi znamo, a nama su tu ljudi i te kako dragoceni. A nemali broj njih, ministre, ode samo iz razloga, to vi dobro znate, bar iz kolegijalnosti treba da znate, zato što ne vidi neku perspektivu kada je u pitanju stambeni prostor, kada je u pitanju egzistencija njegove porodice. I samo to je, ministre, ništa više.

Znate, vi dolazite u situaciju da neko ko je postavljen na čelo neke zdravstvene ustanove odlučuje, ali bukvalno odlučuje i o ovom delu koji se odnosi na osnovnu egzistenciju mladog lekara koji se zaposli. Onda je to tragično, jer čim je ljudski faktor umešan u to... A Vlada bi ovakvom inicijativom kao što su stanovi za MUP i te kako postigla određeni efekat. Tada bismo zadržali te ljude i tada bismo imali ovu mrežu ravnomerne zastupljenosti i kada su u pitanju visokostručni ili specijalizovani kadrovi iz oblasti medicine. I, ako dobije stan, primera radi, u Valjevu, pa neće baš toliko da rizikuje da dođe u Beograd da bude podstanar.

E, to je suština, ono na čemu insistira SRS, i nema razloga da povisujemo ton ili da podgrevamo atmosferu. Ovo je sudbina mladih ljudi, mladih stručnjaka. Mi ćemo se svi manje-više morati lečiti danas-sutra, ministre, kod naših stručnjaka, nećemo moći da idemo u Beč. I ne vredi nam ta skupocena oprema ako nam odu elektroinženjeri, ako nam odu medicinski radnici. Možemo samo da je posmatramo i da se statistički hvalimo da i mi imamo savremenu opremu.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala.

Pravo na repliku, gospodin Lončar.

ZLATIBOR LONČAR: Slažem se. Apsolutno ćemo raditi na tome da obezbedimo i stambeno pitanje i lekarima i medicinskim sestrama. To jeste nešto na čemu radimo i to je vrlo bitna stvar, to nema veze ni sa čim. Radićemo i uradićemo.

PREDSEDAVAJUĆI: Reč ima narodni poslanik Vladimir Orlić.

Izvolite.

VLADIMIR ORLIĆ: Pa pomenuta je maločas i SNS.

Gospodine ministre, sigurno ste obratili pažnju, reče narodni poslanik – postoje neki ljudi koji su, zbog toga što politički pripadaju SNS-u, na rukovodećim mestima. Vi zamolite za primer, ne čujete nijedno ime. Bukvalno nijedno ime. Nije to slučajno. Zato što takvih primera u ovoj diskusiji da se čuje nema i neće ih ni biti. To vam kažem već sada. Zapravo, jedino ime koje ste čuli kao bilo kakav primer ne ide kao dokaz onome što je govorio poslanik, ne ide u prilog onome što je govorio on, nego onome što ste govorili vi. Jedino ime koje su pomenuli je, čini mi se, dr Bojić. Dokaz je vaših reči da se ljudi danas na odgovarajuća mesta, na odgovorna mesta postavljaju zato što su stručni, zato što se u svoj posao razumeju, zato što su sposobni rukovodioci, zato što mogu da unaprede sistem u kom se nađu. To ste rekli vi, gospodine ministre, i primer koji smo čuli dokaz je vaših tvrdnji.

Pominjalo se i šta je ocenio i šta je zaključio Aleksandar Vučić u tom trenutku. Ja se sa predlagачem amandmana slažem u jednoj stvari. Mislim da se slažemo svi ovde. Zdravstveni radnici jesu ovom društvu dragoceni. To je rekao i Aleksandar Vučić. I rekao je da su dragoceni ne samo Srbiji, nego svakoj zemlji koja vodi računa o sebi, pa između ostalog i Nemačkoj. Dragoceni su i za Angelu Merkel i zato je ona davala svoje ocene o visokokvalifikovanim i stručnim ljudima koji su dolazili u Evropu prethodnih godina. Ne treba od toga bežati. Dakle, svaka zemlja koja vodi računa o sebi želi takve ljude da zadrži. Ako ih ima, da ih zadrži. Ako ih nema, da ih privuče.

Načini su sve ovo o čemu smo govorili, i veće plate... Vi me ispravite ako grešim, gospodine ministre, ali upravo za zdravstveni sektor 10-12% veće, je li tako? Načini su i obezbeđivanje novih radnih mesta. Vi možda imate ažurniji podatak, preko 12.000 novih mesta već obezbeđenih, u poslednje tri godine samo. I sve stipendije o kojima smo pričali, i praksa da se najbolji studenti odmah angažuju, i o tome smo govorili danas. I to na čemu će ljudi raditi. Ne samo za koliko, već i na čemu će raditi. Ne slažem se da nije važno kakvi su im uslovi obezbeđeni. To je veoma važno, jer zbog toga kakvi su uslovi obezbeđeni ti ljudi imaju motivaciju, i ti ljudi postaju bolji vremenom, a i oni ljudi kojima je sve to namenjeno, dakle građani Srbije, vide neposrednu korist.

Šta je rekao Aleksandar Vučić na sve ove teme? Ovo što pričamo mi sada. I da su ove plate, koje jesu veće, više nego zaslužene, ali je i dodao da će

biti još dodatno veće. I rekao je kako, u skladu sa našim budžetskim mogućnostima.

Povećavali smo zato što smo se domaćinski starali o budžetu pa smo imali odakle. I danas možemo da kažemo – već sada planiramo da to uradimo ponovo, zato što se i dalje o ovoj državi stara neko na odgovoran način. I sve ono što smo obezbedili, a govorio je ministar i o Kliničkom centru u Nišu i o silnim hiljadama novih kvadrata obezbeđenih tamo, ali i o opremi čija se vrednost desetinama miliona evra meri, i o centru u Beogradu, i o lečenju dece u inostranstvu, i o lečenju retkih bolesti, dakle o svim onim stvarima za koje imamo novca u kasi sada, a nekada smo mogli samo da ga sanjamo. Ali i o potrebi da se na taj način naši ljudi dodatno usavršavaju pa sve ono što možemo da lečimo u Srbiji da to uradimo ovde. Kada možemo, stručnjake da dovedemo ovde da naše ljude obuče. Mi to danas i radimo.

O infrastrukturi, koja je toliko silna da mi možemo bukvalno celu današnju raspravu da posvetimo samo tome – neću sve vreme rasprave da potrošim na to, ali zašto da se ne kaže i zašto da ljudi ne znaju – ono u šta ulažemo i što je danas realnost, ne priča, nego nešto na čemu se radi, što se završava dok smo mi ovde u ovoj sali, podrazumeva i GAK Višegradska, i KBC Zemun, i Institut za kardiovaskularne bolesti, Urgentni centar, podrazumeva Kliniku za neurohirurgiju, Centar za radiologiju. Pričamo sve o vrednostima koje se mere u milionima evra. Pričamo o Institutu za ortopedsko-hirurške bolesti. Pojedinačna oprema, za koju nam treba jedna sednica kompletna da samo o tome govorimo. Dakle, o stvarima koje danas Srbija, još jednom, radi zato što ne samo da brine o sebi, ne samo zato što se o tome staraju odgovorni ljudi, nego zato što ima odakle – reči Aleksandra Vučića. Lepo je što ih pratite; i treba da ih pratite.

Evo vam još jedno, 30. mart – rezultat naše politike, to su njegove reči, jesu radna mesta i puna kasa. I ova radna mesta u zdravstvu o kojima pričamo, i ta koja se odnose na druge sektore u ovoj zemlji, i svi oni koji će dobiti stanove po popularnim cenama, subvencionisanim cenama, koji su obuhvaćeni programima danas, koji će biti obuhvaćeni novim programima sutra, radna mesta za ljude u proizvodnji, radna mesta za ljude u privredi u najširem smislu, povećanja koja su rezultat ove pune kase o kojoj sa ponosom i sa pravom govori Aleksandar Vučić, to su stvari koje pružamo građanima Srbije, između ostalog i zdravstvenim radnicima. I zbog toga, siguran sam, ne grešim ništa ako kažem – danas je tim ljudima osetno bolje nego što je bilo, a naša je obaveza i stvar, koju pre svega sami sebi dajemo u zadatak, da se postaramo da im sutra bude još bolje nego što je danas.

To su realne stvari, a o tome da se malo kritikujemo i pokušavamo da izvučemo jedni iz drugih nešto više, mi možemo, ali kada pričamo o tome šta obezbeđujemo i šta je realnost, to je ovo, i to ljudi znaju, pa i kad god ih budemo

pitali iznova šta misle o svemu ovome, ja sam siguran, oni ubedljivi odgovori koje smo imali nekoliko puta kada smo ljude unazad pitali mogu da budu samo još ubedljiviji. Mislim da je sada malo jasnije. Hvala.

PRESEDAVAJUĆI: Zahvaljujem.

Pravo na repliku narodni poslanik Milorad Mirčić.

MIŁORAD MIRČIĆ: Pa evo, ja se na neki način izvinjavam kolegi Orliću, ali ne mogu da prepoznam kod vas kada ste završili citat a kada ste ga počeli. Vaše reči su original reči Aleksandra Vučića. Rado bih vama replicirao, ali bolje onda autoru toga što vi govorite. Bolje, kada dođe, da iskoristim priliku da njemu repliciram.

Ali evo šta je suština. Ministre, vi ste dobro upoznati da gotovo nepisano pravilo je, kada je u pitanju, primera radi, Institut u Sremskoj Kamenici za kardiovaskularne bolesti, redovnom smenom vlasti dolazi do promene i glavnog čoveka, odnosno upravnika ili direktora. I kada je u pitanju i Onkologija i kada je u pitanju i Poliklinika. Uvek se to prati sa promenom vlasti, dolaze nova lica, novi direktori. Naravno, većinom su oni iz kolektiva. Da ne spominjemo sada imena, jer su to ljudi koji su pre svega obrazovani, oni su iz oblasti medicine i daleko od toga da bilo kakav prigovor možemo dati pojedinačno na njihovu struku. Ali zašto se ne prekine sa tim pravilom? Nije valjda da čovek koji je sada postavljen od strane, uslovno rečeno, ove vlasti nije toliko stručan da ne bi mogao, ako dođe do promene vlasti, da vodi tu istu instituciju?

A paradoks, evo vama kolega, pa prenesite predsedniku Vučiću, vama je specijalista za plućne bolesti direktor Luke Novi Sad. Pa gde to ima? Profesor doktor Bata Milovančev, umesto da bude i dalje u svojoj struci, vi ste ga postavili za direktora Luke Novi Sad. Pa gde to sada ima? Znate, možemo mi da osporavamo i njegovo političko opredeljenje i njegove političke stavove, ali on je čovek koji je dugi niz godina radio, usavršavao se u instituciji koja se zove Onkološki klinički centar, Institut za onkologiju ili Institut u Sremskoj Kamenici. I čovek završava karijeru – jer je u godinama, biološki – završava karijeru kao direktor Luke Novi Sad.

Pa zar stvarno toliko imamo stručnjaka? Zar stvarno toliko ti kriterijumi su oštri i strogi? Umesto čovek da bude sekretar pokrajinski za zdravstvo, on je direktor Luke Novi Sad. I, sad je prodana Luka Novi Sad, najverovatnije će završiti isto na nekom radnom mestu gde je u pitanju tehnika, a ljudi koji su završili fakultete tehničkih nauka, oni će raditi najverovatnije u medicini. Karikiram, ali naveo sam vam jedan primer.

Još jednom vas molim da kažete kada citirate a kada prekidate sa citatom.

PRESEDAVAJUĆI: Zahvaljujem.

Pravo na repliku narodni poslanik Vladimir Orlić.

VLADIMIR ORLIĆ: Hoću ja da pomognem, nije to sporno. Dosada smo valjda utvrdili da ja hoću da pomognem.

Dakle, nije bitan ovaj primer. Vidim da se malo predlagač amandmana sada zapetljao sa onim što je hteo. Hteo je da da primer za ljude koji su na čelu zdravstvenih institucija a nisu stručni, pa je otišao u potpuno kontra stvar. To je najmanje važno, ne mogu ja sad da pratim svačiji tok misli.

Što se tiče citata, pošto je pozeleo da replicira Aleksandru Vučiću kada ga bude sreo, oko toga hoću da pomognem.

Dakle, da zna predlagač amandmana, Aleksandar Vučić je rekao „da će zdravstveni radnici moći da očekuju i u budućnosti povećanja u skladu sa onim što možemo da obezbedimo iz našeg budžeta“, kraj citata. I slobodno, kada bude replicirao, da zna predlagač amandmana, to je tačno. To je potpuno tačno. Prosto da zna da replicira na istinitu stvar.

Drugo, „da će biti stanova i za ljude koji su u zdravstvenom sektoru angažovani čim budemo za to imali takođe mogućnosti u skladu sa budžetom“. I to je takođe citat, koji je ovim završen. Ali da zna predlagač amandmana, i to je takođe tačno. I „da sve to možemo, a nekada smo mogli samo da sanjamo“, kraj citata. Slobodno pitajte, ali da znate i kada pitate, i to je notorna činjenica.

Možda i ponajviše važno ono što sam rekao maločas – šta je rezultat te politike koja je učinila Srbiju danas drastično uspešnijom nego što je bila u godinama iza nas? „To što je njen rezultat radna mesta i puna kasa“, Aleksandar Vučić, kraj citata. Slobodno pitajte Aleksandra Vučića za te reči i, da znate, činjenica je da su to rezultati.

Ako poželite da izvršite neke dodatne konsultacije na ovu temu u međuvremenu, razgovarajte sa građanima Srbije. Sad na ulicu da izađemo zajedno i da pitate građane Srbije je li prepoznaju radna mesta i punu kasu, kao što nije bila, za rezultate, šta mislite šta će reći? Brat bratu 60% plus reći će vam – vidimo, nego šta.

PREDSEDAVAJUĆI: Zahvaljujem.

Nemate pravo na repliku, kolega Mirčiću.

Reč ima narodni poslanik Marijan Rističević.

MARIJAN RISTIČEVIĆ: Zahvaljujem.

Dame i gospodo narodni poslanici, vrlo kratko. Meni je zasmetalo ovo sa Lukom Novi Sad. To nije vojska. Biti direktor Luke Novi Sad nije moranje. Verovatno je čovek konkurisao za to, nije ga niko silom naterao.

PREDSEDAVAJUĆI: Poštovani narodni poslanici, saglasno članu 27. i 87. stavovi 2. i 3. Poslovnika Narodne skupštine, obaveštavam vas da će Narodna skupština danas raditi i posle 18.00 časova zbog potrebe da Narodna skupština što pre donese akte iz dnevnog reda ove sednice.

Na član 60. amandman je podneo narodni poslanik Darko Laketić.

Vlada i Odbor za zdravlje i porodicu prihvatili su amandman, a Odbor za ustavna pitanja i zakonodavstvo smatra da je amandman u skladu sa Ustavom i

pravnim sistemom Republike Srbije, pa konstatujem da je ovaj amandman postao sastavni deo Predloga zakona.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 60. amandman je podnela narodni poslanik Ljiljana Mihajlović.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 62. amandman je podnela narodni poslanik Slavica Živković.

Da li neko želi reč?

Koleginice Živković, izvolite.

SLAVICA ŽIVKOVIĆ: Zahvaljujem, predsedavajući.

Poštovani gospodine ministre sa saradnicima, podnela sam amandman na član 62. Predloga zakona o zdravstvenoj zaštiti i amandman je odbijen zbog tehničke greške. Ali, bez obzira na sve, smatram da je ovo pitanje veoma važno i da o njemu treba govoriti, a tiče se obezbeđenja dostupnosti usluga zdravstvene zaštite osobama sa invaliditetom.

Ako sprečavanje diskriminacije i ostvarivanje prava u skladu sa potrebama osoba sa invaliditetom predstavlja trajnu opredeljenost Republike Srbije iskazanu u prioritetima i ciljevima predviđenim Strategijom unapređenja položaja osoba sa invaliditetom u Republici Srbiji, Zakonom o potvrđivanju Konvencije o pravima osoba sa invaliditetom, kao i drugim brojnim dokumentima koji se odnose na unapređenje položaja osoba sa invaliditetom i sprečavanje diskriminacije po bilo kom osnovu, smatramo da i na osnovu Konvencije o pravima osoba sa invaliditetom država se obavezala da preduzme sve odgovarajuće mere, uključujući i zakonodavstvo, u cilju menjanja ili ukidanja postojećih zakona, propisa, običaja i prakse koji predstavljaju diskriminaciju prema osobama sa invaliditetom.

Stoga smatram da rizici diskriminacije, marginalizacije i socijalne isključenosti osoba sa invaliditetom imaju tendenciju da se uvećavaju i umnožavaju, te je neophodno kontinuirano preduzeti različite mere i aktivnosti kako bi se ovi rizici sveli na najbolju moguću meru.

Osobe sa invaliditetom imaju različite fizičke senzore, intelektualne i mentalne teškoće i potrebe zbog kojih im treba omogućiti dostupnost i adekvatno korišćenje usluga zdravstvene zaštite.

Šta to podrazumeva? Osobama sa fizičkim invaliditetom potrebno je obezbediti dostupnost svim ustanovama zdravstvene zaštite izgradnjom rampi ili drugih pomagala. Osobama sa senzornim invaliditetom potrebno je obezbediti audio-informacije, kao i informacije na Brajevom pismu. Osobama sa intelektualnim i mentalnim invaliditetom dostupnost uslugama zdravstvene zaštite, znači razumevanje usmenih i pisanih informacija, kao i snalaženje u prostoru zdravstvene ustanove, potom i obezbediti prilagođeno davanje usmenih i pisanih informacija i obaveštenja jednostavnim i lakim jezikom, kao i slikovnim znacima.

U cilju dostupnosti usluga zdravstvene zaštite potrebno je, takođe, obezbediti pri svakoj ustanovi zdravstvene zaštite savetnika koji poznaje specifične potrebe i probleme osoba sa invaliditetom, ima posebna znanja i veštine da pomogne osobama sa invaliditetom u snalaženju u prostoru ustanove zdravstvene zaštite i u razumevanju obaveštenja i uputstava lekara i drugih zdravstvenih radnika. Savetnik ne mora biti novozaposleno lice, može biti i lice koje radi na šalteru a koje je dodatno osposobljeno za davanje informacija osobama sa invaliditetom na njemu razumljivom pismu, jeziku.

Zašto smatram da je to toliko bitno? Kao majka deteta sa invaliditetom... Moja ćerka ima 29 godina i osoba je sa intelektualnim teškoćama. Oni su teško prepoznatljivi kada uđu u dom zdravlja jer nemaju vidni hendikep, ali kada stanu pred šalter, sva obaveštenja koja stoje pred šalterom njima ne znače ništa, jer ne umeju da čitaju, mahom. U zavisnosti od toga kakav problem imaju i koliki je stepen oštećenja osobe sa takvim problemom, u većoj ili manjoj meri su u mogućnosti da iskažu problem zbog koga su došli u dom zdravlja. Naravno, osoblje koje se nalazi na šalteru sa većim ili manjim razumevanjem pristupa takvoj osobi. Pitanje je kolika je gužva, da li može da se posveti na pravi način. Kako će i da mu pomogne ako osoba ne zna zbog čega je došla i ne ume to da kaže?

To su problemi o kojima bi se moglo jako dugo govoriti, ali da ne dužim, verujte mi, već 22 godine se intenzivno bavim humanitarnim radom i unapređenjem osoba sa invaliditetom kroz udruženja za pomoć osobama sa smetnjama u razvoju. Ovaj problem je tema svakog sastanka. Roditelji u većoj ili manjoj meri mogu da se nose sa ovakvim problemom. Mi zbog naših problema sa našom decom smo vrlo često u domovima zdravlja. Vrlo često morate i odgovoriti na neke nepredviđene situacije i ne možete toliko često odsustvovati sa posla. Armija roditelja nije uspeła da očuva zaposlenje baš zbog ovakvih problema.

Ako ne kroz zakon, možda kroz neka podzakonska akta se može naći rešenje za ovakav problem, jer čak i angažovanje lica koje bi pomoglo osobi sa smetnjama u razvoju u snalaženju i u dostupnosti zdravstvenoj zaštiti u domu zdravlja nije možda toliko izdatak koliko čitava armija roditelja koja ja ostala bez posla i koja je danas na socijalnoj pomoći. Na ovakav način pomaže i osobi sa invaliditetom, i porodici i budžetu države. Možda je zahtev preobiman, možda i samo angažovanje savetnika zvuči kao neki dodatni ozbiljan problem, koji bi danas trebalo da se nađe u domovima zdravlja, ali mi se trudimo i kao država da unapredimo položaj osoba sa invaliditetom.

Kroz moj celoživotni rad zaista se mnogo toga radilo i osobe sa invaliditetom danas imaju značajno bolje uslove i vidljiviji su i prepoznatljiviji, imaju pravo na zapošljavanje, radno angažovanje, drugačije vidove podrške, koji su zaista danas na mnogo višem nivou u odnosu na prethodne, ali ako

želimo da naše zakonodavstvo uskladimo sa evropskim i ako idemo tim putem, možda treba i ovaj deo, po ugledu na savremene evropske zemlje, nekako dovesti na taj nivo i pomoći svima onima kojima je zaista pomoć potrebna a koji to ne umeju da kažu. Hvala na razumevanju.

PRESEDAVAJUĆI: Reč ima ministar gospodin Lončar.

Izvolite.

ZLATIBOR LONČAR: Zahvaljujem.

Problem je veliki i problem je realan. Ono što mogu da vam obećam jeste da ćemo se ozbiljno i dodatno baviti tim problemom da nađemo najbolje moguće rešenje koje može za najkraći neki rok da da rezultat. Evo, to vam ja obećavam.

PRESEDAVAJUĆI: Zahvaljujem.

Na član 64. amandman je podneo narodni poslanik Filip Stojanović.

Da li neko želi reč?

Izvolite, kolega Stojanoviću.

FILIP STOJANOVIĆ: Zahvaljujem, gospodine Arsiću.

Dame i gospodo narodni poslanici, poštovani ministre sa saradnicima, podneo sam amandman na član 64. Predloga zakona o zdravstvenoj zaštiti. Slično kao i kod mog prethodnog amandmana, gde sam izrazio bojazan da će se zdravstvene usluge naplaćivati u stranoj valuti, ovde izražavam jednu drugu vrstu bojazni.

Ovde su u pitanju referentne zdravstvene ustanove i način njihovog uređenja. Zakonsko rešenje predviđa da nadležni ministar uređuje pitanje referentnih zdravstvenih ustanova. Ne smeju se ministru dati apsolutna ovlašćenja u ovoj oblasti. Ove stvari treba da uređuje Ministarstvo, i to uz konsultacije šireg spektra pojedinaca i institucija koje imaju dodirnih tačaka u ovoj oblasti. U protivnom doći će do novih zloupotreba, a na gubitku će, kao i uvek, biti građani Srbije.

Ko garantuje da će sam ministar, čak da ima najčasnije namere, biti u stanju da izabere najoptimalnije referente zdravstvene ustanove? S druge strane, ko je taj stručnjak koji će oceniti da jedna ustanova ima priznate rezultate u fundamentalnom i primenjenom naučno-istraživačkom radu a druga ustanova to nema? Dakle, ovde ima mnogo otvorenih pitanja koja mogu negativno uticati na jednu ideju koja sama po sebi i nije loša. Zahvaljujem.

PRESEDAVAJUĆI: Zahvaljujem.

Na član 64. amandman je podnela narodni poslanik Marina Ristić.

Da li neko želi reč?

Na član 65. amandman je podneo narodni poslanik Milija Miletić.

Da li neko želi reč?

Kolega Miletiću, izvolite.

MILIJA MILETIĆ: Zahvaljujem, predsedavajući.

Uvaženi ministre, podneo sam amandman na član 65, gde sam dodao da u primarnoj zdravstvenoj zaštiti, odnosno u domovima zdravlja postoji specijalnost interne medicine baš zbog toga što smo svedoci da u malim opštinama, iz kakve ja dolazim, ima velikih teritorija, ima veći broj starih ljudi, čija je potreba takva da im u svakom trenutku moramo obezbediti adekvatnu zaštitu, a svedoci smo da ima veliki broj naših ljudi u tim malim opštinama koje nemaju doktore interne medicine i da je ekspanzija kardiovaskularnih bolesti, dijabetesa i takvih stvari.

Tako da sam kroz ovaj amandman tražio i bilo bi dobro da svaki dom zdravlja ima mogućnost da ima lekara interne medicine i da taj čovek bude tu prisutan, što se kaže, svakog dana, jer je stvarno, stvarno veliki problem kod nas u našim malim opštinama koje imaju veliku teritoriju, da ljudi, kada nemamo doktora internistu, odnosno specijalistu interne medicine, da ti ljudi, daleko bilo, u nekim selima čak, da ne pominjem loše stvari, veliki broj tih ljudi i umre jer nemaju mogućnost da odu da se leče. A drugačije bi bilo da u domu zdravlja bude doktor interne medicine i da on tom čoveku da adekvatnu preventivu, odnosno zaštitu, ili lečenje ili da ga pošalje gde treba.

Tako da mislim da je neophodno da imamo u svakom domu zdravlja i u malim opštinama doktora interne medicine zato što je to stvarnost koja se događa kod nas, velika ekspanzija kardiovaskularnih bolesti, dijabetesa i svega ostalog, a svedoci smo da neki domovi zdravlja nemaju specijalistu interne medicine. E, zbog toga. Hvala još jednom.

PREDSEDAVAJUĆI: Zahvaljujem, kolega Miletiću.

Na član 70. amandman je podnela narodni poslanik Miroslava Stanković Đuričić.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 75. amandman sa ispravkom podneo je narodni poslanik Branimir Rančić.

Da li neko želi reč?

Koleginica Vesna Ivković.

Izvolite.

VESNA IVKOVIĆ: Poštovani predsedavajući, poštovani ministre sa saradnicima, poštovane koleginice i kolege narodni poslanici, član 75. govori o tome šta dom zdravlja najmanje treba da obezbeđuje. Moja sugestija je bila za onaj stav 6. da treba da se doda „zdravstvena zaštita zaposlenih“ i u raspravi u načelu ja sam zaista dosta toga rekla koji je značaj medicine rada.

Ono što bih htela da pitam gospodina ministra, s obzirom na to da piše isto u istom članu zakona, da može da se obavlja i medicina rada – da li to znači da lekari specijalisti medicine rada onda mogu biti ugovoreni sa RFZO a da obavljaju samo posao specijaliste medicine rada a ne i posao izabranog lekara?

Jer dosada je bila praksa da specijalisti medicine rada moraju da se izjasne da obavljaju posao izabranog lekara da bi bili ugovoreni sa Fondom. Zahvaljujem.

Reč ima ministar Lončar.

Izvolite.

ZLATIBOR LONČAR: To je još pre 20 godina regulisano. Lekari medicine rada, oni iz toga što rade se finansiraju. To je bukvalno na tržištu i oni uvek zarade to što urade. To je suština priče. Jer oni sve te svoje stvari koje rade naplaćuju. Tako da, to je suština.

PRESEDAVAJUĆI: Reč ima koleginja Ivković.

Izvolite.

VESNA IVKOVIĆ: Zahvaljujem.

Ministre, ja znam da naplaćuju i da je to ogroman novac, tzv. sopstveni prihod domova zdravlja, jasno mi je to. Ali dosada je bilo, ne oduvek, mislim da je od 2005. godine, da medicina rada nije mogla biti ugovorena sa Republičkim fondom. Ispravite me, ali ja mislim da je tu negde posle 2000. godine prestala da bude ugovorena. Ranije su mogli da rade posao samo specijaliste medicine rada, verujte mi.

Znači, samo su radili posao specijaliste medicine rada i bili su ugovoreni sa Fondom. E, kasnije su prešli u izabrane lekare. Ali posao i izabranog lekara i specijaliste medicine rada nemoguće je u jednom radnom vremenu od osam sati uraditi. Zahvaljujem.

PRESEDAVAJUĆI: Pravo na repliku ministar Lončar.

Izvolite.

ZLATIBOR LONČAR: To što vi pričate, to je onaj momenat kada su oni imali pravo izbora, da izaberu da li hoće da idu na Fond, da li hoće da idu za izabranog lekara ili hoće da ostanu. Znači, to je bila njihova slobodna volja. Šta izaberu, tako su i dobili. Eto, to je.

PRESEDAVAJUĆI: Zahvaljujem.

Na član 75. amandman je podneo narodni poslanik Aleksandar Šešelj.

Da li neko želi reč?

Izvolite, kolega Šešelj.

ALEKSANDAR ŠEŠELJ: Krivo mi je što je gospodin Arsić prekinuo malopredšnju diskusiju, ali koliko smo mogli da shvatimo iz vašeg izlaganja, to što je Aleksandar Vučić najavio na televiziji milijardu evra za zdravstvo sledećih pet godina, to nije neka nova ideja, novi projekat, nego novac koji se već troši, svakako. Pa šta onda znači to da samo u medijima vidimo te najave? To deluje onako bombastično.

A znate, mi smo imali prilike da gledamo šta radi sadašnja naprednjačka vlast i, da se razumemo, delimo mi mišljenje u vezi sa bivšim režimom, tj. režimom DS-a, ali niste vi juče došli na vlast, nego ste na vlasti već sedam godina. Ne možete sada da se pravdate zbog nečega kakvo je bilo stanje pre

sedam godina. Pa Srbija se iz mnogo težih kriza oporavljala za manje vremena. Zamislite kakva je bila Srbija, zamislite da vam neko kaže sedamdeset pete godine – e, pa tad je bio Drugi svetski rat pre 30 godina. Ili šezdeset pete. Kakvi su to izgovori? Vi ste valjda zato i pobedili na izborima, narod je mislio – ovi su bolji, Srbija je devastirana. I šta sad? Mi slušamo već sedam godina – bivša vlast, bivša vlast. Zato ste i izabrani, treba to da promenite valjda.

A s druge strane, nije mi jasna jedna stvar. Ono što možemo da vidimo u najavi, što se dešava kada je konkretno stvar u ovim delatnostima koje su važne za državu, a to su pre svega MUP, vojska, prosveta i policija, da mi imamo spektakularne najave jednokratnih isplata u visini od šest, sedam, deset ili petnaest ili koliko je već... I mi se time hvalimo i mi to slavimo kao veliki uspeh. Zašto to? Zašto nemamo planski povećanje plata? Zašto ne vodimo računa o ljudima koji su zaposleni u tim delatnostima? Ne možete mi reći bivša vlast. Ko sad pita bivšu vlast? Sad je valjda vaša odgovornost.

PREDSEDAVAJUĆI: Reč ima narodni poslanik Vladimir Orlić.

Izvolite.

VLADIMIR ORLIĆ: Pa pominje se, naravno, zato što treba da se pominje, zato što se tako razlike najjasnije vide. Na ove teme o kojima mi govorimo danas, te se razlike vide. I nije nikakav greh reći kako je nešto izgledalo za vreme bivšeg režima a kako izgleda danas. I kada se kaže – da, dobili smo poverenje naroda zato što smo rekli da će to biti bolje, da se lepo vidi ta razlika koja govori da danas nešto već jeste bolje.

Evo, primera radi, ovaj Klinički centar u Nišu, pričali smo o njemu, i pričali smo baš u ovoj sali ovde kako je izgledao, recimo, taj projekat za vreme bivšeg režima i pričali o tome da je bila reč o livadi. I sad uporedite livadu, jednu pustinju sa, evo daću vam precizne podatke, sa kliničkim centrom koji se sada prostire na 45.000 kvadratnih metara, u čiju je obnovu, izgradnju, u čije je opremanje uloženo preko 50.000.000 evra, uporedite to sa 16 najsavremenije opremljenih hirurških sala koje sada ima, sa tri angio sale. Uporedite tu livadu i tu pustinju bivšeg režima sa dva urgentna centra koja ima sada. Uporedite to sa 613 standardnih ležajeva u stacionarnom delu, sa kapacitetima za intenzivnu negu i, prvi put u razvijenijim zdravstvenim ustanovama, centar za transplantaciju. Dakle, to je nešto što je realnost. Ako smo izašli sa određenim predlozima i projektima pred građane pa dobili za njih poverenje, evo šta smo uradili.

I kad kažemo bivši režim nije uradio ništa od ovoga i kažemo za njega su standardi bili ne ovo zbog čega danas dolaze ljudi iz regiona, iz cele Evrope, da se kod nas leče, nego pustinje i, naravno, brojne pronevere koje su se merile milionima evra, ali ne ovako upotrebljenim kao danas nego stavljenim u džepove Đilasa, Jeremića i sličnih, mi to govorimo sa dobrim razlogom – da se ne zaboravi, gospodo, kako je to izgledalo, kako je to strašno izgledalo i kako

je pretilo da još strašnije bude, a koliko je drugačije i bolje danas i koliko ćemo, radeći ovako ozbiljno i ovako savesno, što i jeste politika Aleksandra Vučića i SNS, koju ste pomenuli, da učinimo da sutra bude još veća ta razlika, još ubedljivija, pa da i građani još bolje vide sutra, kada im se svi zajedno ponovo obratimo sa pitanjem kome biste dali poverenje, da im učinimo da odgovor bude i lakši nego što je danas.

PRESEDAVAJUĆI: Zahvaljujem.

Pravo na repliku, narodni poslanik Aleksandar Šešelj.

ALEKSANDAR ŠEŠELJ: Pa znate, ako je neko stanje bilo katastrofalno, ne može da bude to izgovor što je sada stanje loše. Nemojte mi reći da je sada bivša vlast kriva što nam odlaze lekari ili studenti ili ljudi koji završavaju medicinske fakultete ili specijalizacije. Ne može da bude, zato što je nešto bilo mnogo gore, opravdanje za to što je sada loše stanje. Vi ste izabrani, vi ste na vlasti. Vas ne treba da zanima šta je bilo pre, vas treba da zanima šta ćete vi da uradite. Potpuno nije važno ko je bio i šta se desilo.

Sedam godina je prošlo. Dakle osnovna je, valjda, poenta svega, kada je narod na izborima promenio vlast, da nije imao poverenja u bivšu vlast. Što mi to slušamo sad sedam godina? Pa to je jasno iz izbornog rezultata, ali ne mogu sada oni da budu krivi za nešto što se dešava npr. nekoliko godina unazad. Pustite to.

Zaista najdobronamernije govorim o ovome. Mislim da su to akutni problemi u našem društvu, pre svega vezano za ove četiri delatnosti, od kojih je zdravlje tu najvažnije i čak možda, ako se ne varam, ima i najviše zaposlenih. Ja bih voleo da se ugledate samo na ministra Šarčevića, koji je juče dao izjavu, koju ja podržavam, gde se prekida ograničenje zapošljavanja u prosveti. Ja mislim da je to dobar potez. Mislim da bi trebalo da se ugledate na to i da će to dati jedan novi podstrek našem zdravlju.

PRESEDAVAJUĆI: Reč ima narodni poslanik Vladimir Orlić.

Izvolite.

VLADIMIR ORLIĆ: Moram da podvučem još jednom, kad god čujemo zamerku da ne treba da nas zanima kako je to izgledalo u vreme bivšeg režima, ne, zapravo treba. Zapravo treba, zato što bi oni najviše voleli da mi sad zauzmemo stav – ne zanima nas, i zaboravićemo sve, i pravićemo se ko da nikad nije bilo i lakše nam je ako ne mislimo o njima. Njima bi najviše odgovaralo, znate, da se sad odjednom stvori neka atmosfera – oni su se tek pojavili, i ništa nije bilo, i nikad tu nisu bili, ništa ukrali nisu i ništa upropastili nisu, i onda bi oni sad mogli da se pretvaraju da sve ovo što pričaju ima nekog smisla, a pričaju svakakve gluposti, ljudi koji su lično odgovorni što su devastirali ovu zemlju, upropastili narod do daske. To da se zaboravi, još jednom, naša je obaveza da ne dozvolimo.

Pominjali smo plansko povećanje plata. Pa danas, kada u tom budžetu ima sredstava, a ima, još jednom, zahvaljujući toj politici za koju smo dobili poverenje i koju opravdavam, jer treću godinu zaredom imamo suficit u budžetu pa i ta planska povećanja danas možemo da realizujemo i da planiramo već nova, to je znate kakva razlika? Pa između ovih sada izmerenih 460 evra prosečne plate u Republici Srbiji, kad se to uporedi sa njihovih fantastičnih 330 evra, vama je potpuno jasno da i taj Đilas, i taj Jeremić i onaj nesrećni Obradović, koji sad gleda kome će da bude novi omiljeni lik, zapravo samo gluposti pričaju kad obećavaju – ma biće 1.000, ma biće 2.000, biće 100.000. Oni su pokazali šta umeju i pokazali su brojem 330 evra prosek. To da se poredi sa ovih 460 evra nama samo odgovara.

I da se ne zaboravi, još jednom, to je naša obaveza, pa sutra kada bude i 500, o kojima mi govorimo danas, a biće, videćete, da građanima bude jasno zašto je ta razlika velika i da se postaramo da oni koji su se postarali da se sami obogate, a tu mislim i na tog Đilasa i tog Jeremića, bili su u stanju da to rade i po cenu džepa, hleba i sreće tih ljudi, da im ne dozvole preko 330 evra u proseku da bi za njih bilo, koliko beše ono za Đilasa, 500 miliona evra u par godina samo. To je jako važna stvar i ta stvar određuje sve ostalo.

Ako se takvim ljudima ponovo u ruke bacite, onda posle može samo đavo da bude kriv što smo se vratili u gubljenje stotina hiljada radnih mesta, što je bilo u njihovo vreme, što smo bacili danas napravljeni rezultat da stotine hiljada novih radnih mesta otvaramo i da se sa najuspešnijima u svetu tučemo da napravimo još više i još bolje, da radimo na tome da gigante poput „Folksvagena“ dovedemo, što smo to lako pustili niz vodu. Ako se to dogodi ovom društvu, samo smo sami sebi krivi.

E, zbog toga je naša obaveza da se podsećamo, da jasno govorimo na svakom mestu i u svakoj prilici ko su, kakvi su i šta su pokazali, pa zbog toga da građanima ponovo sutra, kad im se obratimo i pokažemo ove rezultate, i ove nove stotine hiljada radnih mesta i ova povećanja plata, da im bude lako da se prisete sa čim to treba da porede, šta su ovi što mašu vešalima i motornim testerama umeli, pa da im onda bude lako da novi zaključak i novu odluku donesu, da mi radimo odgovorno i savesno. Budite bez brige, biće lakše nego ikada, biće jednostavnije nego ikada da se ta odluka donese na pravi način, a to znači u interesu države, u interesu ovog naroda i ove zemlje. Hvala.

(Aleksandar Šešelj: Replika.)

PREDSEDAVAJUĆI: Nemate pravo na repliku, kolega Šešelj.

(Aleksandar Šešelj: Kratko.)

Pa kratko ili dugo, pravo na repliku je pravo na repliku.

(Aleksandar Šešelj: Dosadno je.)

Pa nije dosadno.

Reč ima koleginica Malušić.

Izvolite.

LjILjANA MALUŠIĆ: Hvala, predsedavajući.

Samo podsećanja radi, setimo se 2012. godine. Da SNS nije došla na vlast sa svojim koalicionim partnerima, ova zemlja bi bila potpuno mrtva. A zašto? Pa sledio je bankrot. I to svi znamo. Treba govoriti istinu. Znači, 26 milijardi evra su nam ostavili duga. Vraćamo polako te milijarde, spalili smo na 23, a uzimamo kredite po mnogo, mnogo povoljnijim uslovima, po 2%. Uzimali su kredite po 8%.

Zdravstvo, kakvo je bilo zdravstvo 2012. godine? Očajno, potpuno devastirano. Bili smo na 34. mestu. A na kom smo danas? Na osamnaestom. Šta to znači? Mnogo, mnogo bolje. Potpuno je drugačija zdravstvena zaštita. Uložili smo enormno mnogo para. Potpuno su drugačiji uslovi.

Prvo ću govoriti kao pacijent, a onda i kao narodna poslanica. Godine 2011. sam bila u bolnici. Nažalost, desilo se tako. Užasno, prljavština, svi se sećamo žutih buba. Jedva sam čekala da izađem. Je l' to istina? Je l' neko bio 2011. godine? Katastrofa, užasno stanje. Loši prozori, prljavo, nehigijenski, silne infekcije. A o tome koliko se kralo, ajde da se setimo – te Milosavljević afera, te Bajec afera, silni doktori i afere. Bilo, ne povratilo se.

Danas je potpuno drugačija situacija. Neka ode neko malo pa neka pogleda. Okrećeno, promenjena vrata, prozori, prošireno. Zaista je, ljudi, tako. Možemo da napravimo jednu komisiju pa da idemo od bolnice do bolnice. Nije sve, ali je mnogo, mnogo toga urađeno. Pa pogledajte samo šta smo uradili. Novi Klinički centar u Nišu. Radi se Klinički centar 2 u Beogradu. Šta je bilo sa Kamenicom? Devet godina nije rađena. Ukrali silne pare, 19 miliona evra nestalo. Mi smo završili Kamenicu, spasili živote. Oni su ubili 9.800 ljudi. Sramota jedna.

Koliko smo samo akceleratora kupili. Koliko smo samo sanitetskih vozila kupili. Je l' to istina? Istina. Sedam hiljada specijalizanata. Svake godine se prima po stotinu najbolje dece. Dvanaest hiljada ljudi smo zaposlili.

Znači, ne može da se kaže, ne može niko da kaže da nismo dobro radili. Radimo koliko možemo. Radimo mnogo bolje, to je jako, jako vidljivo i tek će biti kad se izgradi klinički centar u Novom Sadu, kad se izgradi klinički centar u Kragujevcu vašem. Napravljeni su projekti, spremljene su pare. Polako, prosto za sedam godina nemamo čarobni štapić. Ali ja vama čestitam. Izvanredni su rezultati rada i zaista je boljitak na svakom koraku vidljiv. Hvala.

PREDSEDAVAJUĆI: Pravo na repliku, narodni poslanik Aleksandar Šešelj.

Izvolite.

ALEKSANDAR ŠEŠELJ: Moram samo da kažem da se ja slažem sa tim da su ti bivši popljačkali Srbiju, i Đilas i Jeremić i ko već ne, Dinkić itd. Hajde da ih pohapsimo. Hajde da ih uhapsimo i idemo da vidimo na sudu šta su oni

ukrali i da vidimo posle zakonske kazne, da se imovina zapleni itd. A zašto da slušamo samo o njima? Nisu valjda oni toliko važni da sad mi moramo da se bavimo njima ovde i kada su zakoni o zdravstvu. Ne mogu nam oni biti krivi sada za ovo stanje. Ja zaista nastupam konstruktivno, na način na koji ja mislim, i stranka koju ja predstavljam, da treba da se stanje u zdravstvu popravi i uopšte u javnom sektoru, ali nemojte da tražimo tamo izgovore neke koji su prilično infantilni.

A što se tiče ekonomije Srbije, slažem se i sa tim da dođe „Folksvagen“, naravno. Sve te kompanije svetskog glasa su dobrodošle. Ali nemojmo da se pretvaramo da se ekonomska politika nije promenila. Od 2012. godine i dalje se daju nenormalne subvencije po svakom radnom mestu, i dalje se daje zemljište besplatno, koje vredi nekad i više miliona evra, sve moguće dozvole i administrativne takse besplatno. Time se ugrožava srpski privrednik. Hajde da promenimo i to. I to je katastrofalno rešenje bivše vlasti. Ja se sa tim ne slažem i treba to da se promeni, da vidimo onda da li smo napravili neku očiglednu razliku.

PREDSEDAVAJUĆI: Reč ima narodni poslanik Marijan Rističević.

Izvolite.

MARIJAN RISTIČEVIĆ: Zahvaljujem.

Dame i gospodo narodni poslanici, Skupština i Vlada nisu tužilaštvo. Ja bih bio zadovoljan kada bi Zagorka Dolovac radila svoj posao, kada bi lepo sankcionisala sve što se desilo do 2012. godine. Međutim, oni su to predupredili tako što su 2009. godine selektirali i tužilaštvo i pravosuđe tako da u ovom trenutku na prste možemo nabrojati sudije koje smo mi izabrali prvi put da vrše tu funkciju.

Što se tiče subvencija, ja moram da budem tu protiv onoga što je prethodni govornik rekao, zato što je opštepoznato da se doprinosi za zdravstvo izdvajaju iz ličnih dohodaka. Bez subvencija teško da bismo napravili ovoliki broj novih radnih mesta. S obzirom na to da su ovi nesrećnici pre nas otpustili 400.000 ljudi, to je 400.000 manje doprinosa u PIO fondu i u Zdravstvenom fondu. Dakle, teško bismo bez subvencija mogli da zanovimo ta radna mesta, a time obezbedimo doprinose za zdravstvo.

Kako BDP bude rastao, tako će i naše zdravstvo biti sve bolje i bolje. Procenat koji mi izdvajamo je sasvim, u poređenju sa Evropom, sasvim je u redu procenat BDP-a, ali kada taj BDP budemo uvećavali, a uvećavamo ga, što bude veći, to će više biti para za opremu, za plate, za lekove itd. Hvala.

PREDSEDAVAJUĆI: Reč ima narodni poslanik Vladimir Orlić.

VLADIMIR ORLIĆ: Samo par napomena na temu ovih subvencija i bivše vlasti.

Nemaju oni baš nikakve veze sa dobrim rezultatima koje mi postižemo na tom planu, iz jednog jednostavnog razloga. Ti ljudi, pored toga što su brinuli

pre svega o sebi samima i o svom džepu, nisu voleli da rade ništa. Tim ljudima je bilo apsolutno teško, mrzelo ih je, na pamet im padalo nije da se bave nečim što je korisno za druge, konkretno za državu ili za one ljude koji su zbog njihove neodgovornosti, zbog njihovog javašluka i štetočinskog ponašanja ostajali bez posla, pa da se oni angažuju da tim ljudima obezbede neku alternativu time što će se truditi da dovedu investitore. Kad se to dešavalo? Na pamet im padalo nije. To što mi danas to radimo, mi to radimo uspešno.

Znači, podsećam, Srbija je, koliko i sve druge države regiona, pa i više nego sve ostale zajedno, uspela investicije da privuče. U tom smislu je danas vanredno uspešna država.

I da, postoje programi subvencija, ali da ih kritikujete možete samo ako niste želeli da pogledate preciznije kako izgledaju te subvencije, u kojim su iznosima i kome su namenjene, pa da pogledate kome su dodeljene. I možda biste se iznenadili ako primetite da su u značajnoj meri, ja mislim prošle godine čak ubedljivom većinom, odobravane privrednicima iz Srbije, a ne onima koji dolaze iz inostranstva.

I tačno je, gospodine Rističeviću, ne ide to bez garancija. I tačno je, nije to u onom iznosu o kom se priča. Kažu, u proseku 20.000–30.000 evra po radnom mestu. Nije. U proseku je mnogo manje. Mislim da je između 3.000 ili 4.000 evra po radnom mestu u pitanju. I kada vi pogledate da se to na godinu dana vrati, vama je potpuno jasno da sve što traje duže od toga, a traje svaka investicija duže od toga, potpuno se jasno isplati ovoj zemlji.

A da ne pričam o tome šta su radili drugi, koji su u svetu uvek važili za dobre primere, kakve su subvencije davali tamo kada im je trebalo. A trebalo je mnogima. Nalazile su se druge države na mestu na kome je Srbija danas. Pa znate li koliko su u Slovačkoj plaćali subvencije za gigante poput, recimo, poznatih proizvođača u automobilske industriji? Oni su to zaista plaćali po 40.000, što mi nikada nismo, po radnom mestu. Po 60.000 po radnom mestu, što mi nikada nismo. I niko im to tamo nije zamerao, jer su ljudi znali koliko to vredi. Ovde, mi to radimo domaćinski. Radimo ozbiljno i odgovorno u skladu sa onim što su realno naše mogućnosti, koliko možemo da priuštimo na osnovu onoga čime raspolažemo. Ništa više od toga. Ali pod tim uslovima, još jednom, više smo nego uspešni.

Postojali su vrlo sporni programi tih subvencija. Postojali su oni programi koji su bili do te mere sporni da su posle toga bili i obarani. A znate kada su se ti programi realizovali? Da li je to iznenađenje za nekoga ako kažem – u predizborno doba 2012. godine? Ko ih je tada sprovodio i zašto baš u predizborno doba? I kako, naopako, baš tako da svi popadaju pred zakonom posle?

To, dakle, nije pitanje za nas, nego za te bivše, za koje neki kažu da ne valja da se pominju često. A ja opet kažem, valja. Valja da se zna da što god u

ovoj zemlji nije vredelo, sve što nije valjalo, sve što je štetu pravilo, nekako za baksuz uvek se sa njima povezivalo i baš se njima i u njihovo vreme dešavalo. Ako neko misli da je slučajno, njegovo je pravo. Al' ja sam nekako uveren, nije slučajno. I znate šta misli onih 60% i više građana Srbije? Evo, isto što i ja. To što je bilo naopako u njihovo vreme, nikako nije slučajno. Da li treba da se vrati? Da odgovor na to pitanje bude jasan, mi treba ovih stvari da se podsećamo što češće. Ja vam kažem, apsolutno ne treba. Daleko im lepa kuća.

PREDSEDAVAJUĆI: Na član 75. amandman je podnela narodni poslanik Vesna Nikolić Vukajlović.

Da li neko želi reč? (Da.)

Izvolite, kolegice.

VESNA NIKOLIĆ VUKAJLOVIĆ: Hvala.

Zakon koji je na dnevnom redu je dosta glomazan i dosta spor, hoću reći neprecizan u mnogim članovima. Malo ste vremena posvetili i malo ste se uneli u proveru kvaliteta stručnog rada i malo ste govorili o nadzoru nad sprovođenjem ovog zakona. Tako da mi, znajući kakva je situacija na terenu u zdravstvu, znamo da su red i odgovornost u zdravstvu na vrlo niskom nivou.

Iz tog razloga smo podneli amandman na član 75. predloga ovog zakona, gde stav 4. mora da se promeni tako da dom zdravlja, umesto da obezbeđuje sanitetski prevoz, kao i prevoz pacijenata na dijalizu, samostalno ili preko druge zdravstvene ustanove u skladu sa Zakonom i Planom mreže, dodajemo da dom zdravlja mora da obezbedi sanitetski prevoz, kao i prevoz pacijenata na dijalizu.

Zašto to govorimo? Zato što može da se desi, stalno se dešava u praksi da kažu nemamo danas vozilo, imaćemo sutra ili nemamo uopšte, a da pacijent, ili njemu blizak srodnik koji ide sa njim, nema kome da se obrati, nema kome da se požali i niko za to ne snosi odgovornost. To je najveći problem u zdravstvu danas kod nas, jer niko ne snosi nikakvu odgovornost, jer nema reda, rada i odgovornosti i nema ko da odgovara za nešto što pacijent i što građani trpe.

Ono je još bitno jeste da obratite pažnju kada ste rekli – nadzor nad sprovođenjem ovog zakona. Ja bih volela da vidim, ne samo za ovaj zakon nego za mnoge zakone koje prepisujete formalno iz EU, kada ste uradili analizu efekata bilo kog zakona i kada ste našli da nešto nije u redu u sprovođenju tog zakona i kada ste to doneli u Skupštinu da se promeni. Nikada. Znači, ovako kako jeste, to će tako i ostati. Vi ste formalno pravno napravili ono što od vas traži EU, prepisali ste to, a da li se to prima na našu realnost, u našim uslovima, sa našim građanima, o tome ne vodite računa, te vas najlepše molim da ovaj član 75. samo dopunite rečju „mora“ umesto „treba“. Hvala.

PREDSEDAVAJUĆI (Vladimir Marinković): Hvala, kolegice Vukajlović.

Reč ima narodni poslanik Veroljub Arsić.

VEROLJUB ARSIĆ: Dame i gospodo narodni poslanici, mene stalno iznenađuje jedna konstatacija da ne treba da pričamo kakav je bio bivši režim. Zašto ne treba pričati? Treba pričati. Treba stalno pričati, i koliko god puta budem mogao i gde god budem mogao, govoriću kakav su zločin napravili prema svojim građanima dok su vršili vlast.

To što se dešavalo u Srbiji od 2000. godine do 2012. godine bila je jedna potpuna devastacija jedne države, njene privrede, njenog penzionog sistema, njenog zdravstvenog sistema i sada se ta gospoda nada da će neko, zato što je neko možda zaboravio kakvi su bili na vlasti, da ih ponovo glasa. Grdno su se prevarili. Dobro znaju građani Srbije kakvi su bili dok su bili na vlasti i Jeremić, i Đilas, i Tadić i cela ta klika.

(Vjerica Radeta: Kada ćete da ih hapsite?)

Ovde kolege dobacuju zašto se ne procesiraju. Zato što su u ovoj istoj skupštini 2010. i 2011. godine donosili zakone koji su njima značili amnestiju za sve zločine koje su pravili prema svojim građanima. Ovde, u ovoj sali. Ja ću da spomenem samo jedan – Zakon o deviznom poslovanju. Kada su pravili, veštački šticovali kurseve, iznosili novac iz države, promenili su Zakon o deviznom poslovanju da bi izbegli krivičnu odgovornost. Menjali su Zakon o poreskom postupku i poreskoj administraciji. Menjali su Zakon o podsticajima u privredi. Sve moguće su menjali da bi mogli da pljačkaju.

I sad takvi hoće da se vrate na vlast. I koliki im je moral dok hoće da se vrate na vlast, i Jeremić, i Đilas i Tadić? Isteruju decu od 17, 18 i 19 godina na ulicu da se tuku sa policijom. Pa to je dno. Pa to ne možete da opišete. Pa ta deca ne znaju kakvi su oni bili dok su bili na vlasti. Ne znaju. Ne znaju kakvi su bili, ali najlakše je mladog čoveka, koji jeste možda punoletan i ostvaruje puna građanska prava ali nema životnog iskustva, gurati pred policiju ili političke neistomišljenike. E, sa takvima hoće oni da dođu na vlast, da ih prevare. Pa najlakše je mladog čoveka prevariti. Najlakše. Ali njima to nije bitno. Nije im bitno što će možda da idu u zatvor. Nije im bitno što može neko da strada, kao što im nije bilo bitno, dok su vršili vlast, da teraju tu našu policiju da tuče njihove političke neistomišljenike, pa čak i ubija. I onda ne treba da pričamo o njima? Ma, pričaću gde god mogu i koliko god mogu i kad mogu, da se više nikad ne vrate na vlast.

I da se manemo više tih priča o tome da investitorima nisu potrebni podsticaji države. Pa taj budžet kome pripada? Pa valjda građanima. Pa šta je tu sporno da se iz tog budžeta izdvajaju podsticajna sredstva radi otvaranja novih radnih mesta, bez obzira na vrstu i strukturu investitora, da li je domaći, strani itd.? Pa čemu taj novac onda? Pa on se vraća građanima.

Hoćemo da čuvamo svaki metar državnog zemljišta? Pa ajde neka neko postavi, da li je 10 metara gradskog, građevinskog, neizgrađenog zemljišta, ako se nekome da radno mesto za jednog čoveka... Evo, rekao sam deset, možda i

metar, možda i pet, neću da ulazim, ali je novo radno mesto. I ta državna imovina onda ima svrhu. Upotrebljena je da bi se poboljšao kvalitet života građana na teritoriji gde se to zemljište nalazi. Pa šta je tu sporno?

Pa ovamo, što kaže naš narod, neki misle da vode politiku – niti ide, nit se vodi. Pa ne možeš da dobiješ a da ne daš. Ne možeš da kupiš ako ne platiš. Toga nikad nije bilo. Da li neko postavlja pitanje šta rade zemlje u okruženju? Vidim već određeno negodovanje.

E sada, kad neko kaže nešto se investira, hajde da pogledamo, da mi neko odgovori – odakle se pune fondovi penzijskog i invalidskog osiguranja? Evo, ministre, odgovorite mi, mada nije vaš resor, ali pitaću vas za vaš resor – odakle se puni fond zdravstvene zaštite? Od radnih mesta. Bar ja tako mislim, a vi me osporite ako nije tačno. Je l' se taj novac koji uplaćuju zaposleni vraća njima na određeni način kroz poboljšanje kvaliteta zdravstvene zaštite? Ja mislim da da. To se vidi sada. Ali da li, ministre, možemo da očekujemo da imamo kvalitetnu zdravstvenu zaštitu i penzije ako ne otvaramo fabrike u Srbiji? E, to je problem sa kojim, sa jednim delom opozicije, nećemo da se složimo.

Kad je u pitanju bivši režim, kod njih je jasno – leva ruka, desni džep, nestala fabrika, nestao novac, nestalo zemljište. Da su bili na vlasti još četiri godine, nestao bi i narod. Ceo narod. Ne kroz ratove, nego kroz migracije. Pa bismo onda imali zemlju na kojoj niko ne bi živio, imali bismo gradove u kojima niko ne bi živio. Možda nešto ovo malo starijih, kao što se danas na selima dešava. E, takvu nam je budućnost davao bivši režim. I sve ovo što se radi, počev od vlade Aleksandra Vučića 2014. godine pa do danas, jeste da se taj proces zaustavi. I zaustavio se. Poboljšava se kvalitet zdravstvene zaštite, a što imamo kvalitetniju zdravstvenu zaštitu, pravimo i veći motiv da naši građani ostanu ovde a ne da idu po belom svetu.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, kolega Arsiću.

Reč ima Borka Grubor.

Izvolite.

BORKA GRUBOR: Poštovani predsedavajući, poštovani ministre sa saradnicima, dame i gospodo narodni poslanici, ja želim u ime građana Loznice i Podrinja, i u svoje lično ime, da se zahvalim našem predsedniku gospodinu Aleksandru Vučiću na svemu što je dosada uradio za naše građane, a posebno za današnje polaganje kamena-temeljca za novu fabriku kineske automobilske kompanije „Mint“ u industrijskoj zoni Šepak, koja će zaposliti oko 1.000 ljudi. To će značiti novi život za Loznicu i okolinu, jer otvaranjem novih radnih mesta smanjiće se procenat nezaposlenosti. Mladi ljudi biće zadovoljniji i neće odlaziti u beli svet, a i u fondu za zdravstvo biće više novca i za nova ulaganja i za nova zaposlenja.

Takođe, pozdravljam formiranje zdravstvenih centara, tj. spajanje Opšte bolnice i Doma zdravlja, jer su u Loznici u istom dvorištu, deleći iste zgrade,

bile dve odvojene zdravstvene ustanove, što je bilo na štetu najviše pacijentima, a i zaposlenom medicinskom kadru, pogotovo mladim lekarima koji su teže dolazili do željenih specijalizacija. Zahvaljujem se našoj vladi i Ministarstvu zdravlja na svim dosadašnjim ulaganjima u Lozničku bolnicu, kao i na rekonstrukciji Internog, Grudnog i Odeljenja psihijatrije, koja je u toku, čija je investicija oko 500 miliona dinara. Takođe je planirano renoviranje Hirurškog bloka, Infektivnog i Onkološkog odeljenja.

PREDSEDAVAJUĆI: Na član 76. amandman je podnela narodni poslanik Vjerica Radeta.

Da li neko želi reč? (Da.)

Reč ima Vjerica Radeta.

VJERICA RADETA: Ovaj amandman je zaista, ministre, trebalo usvojiti.

Mi inače u svakom predlogu i u svakom članu insistiramo na tome da zakonska norma mora biti precizna, jasna, nedvosmislena i da ne ostavlja mogućnost da li se nešto hoće ili neće.

Vi ovde kažete – dom zdravlja može organizovati ogranke. Mora da stoji – dom zdravlja će organizovati. Naravno, ako negde nema uslova koje ste vi ovde predvideli, neće, ali čim kažete može, verujte, neko će da proceni da hoće, drugi će da proceni da neće.

I generalno se čudimo kako vam Republički zavod za zakonodavstvo uopšte pušta ovakve formulacije članova. Ne samo vašem ministarstvu, nego i svima drugima. Dejana Đurđevića znam, i znamo da je dobar pravnik i ne mogu da verujem da pušta ovakve stvari.

Dakle, gledajte da prihvatate ove amandmane, koji vam ne štete, nego ćemo samo i vi i mi imati glavobolju ako ostane ovako i ako prepustite bilo kome na volju da li će nešto da radi ili da ne radi.

Malopre, kada je gospodin Arsić pričao o ovima iz bivše vlasti, ja pomislila u momentu da se vratio u SRS. Priča čovek, kad onda opet se prisetim – ne, on je ukrao mandat pa otišao.

Dakle, jeste u pravu sve što je govorio o ovima iz bivše vlasti, ali postoji jedan problem. Aleksandar Šešelj vas je malopre pitao zašto te ljude ne hapsite. Kome se žalite? Malopre kolega Arsić, i još gleda u našem pravcu i više kao da se žali nama. Ali mi smo opozicija, vi ste vlast. Valjda vlast treba da reaguje. Zamislite mi da smo vlast i da znamo ko je sve lopov i puštamo ga da se šeta i dalje da radi šta hoće. Ja sam zapravo shvatila da je Arsić malopre vikao na Nebojšu Stefanovića. Ne sme baš direktno, pa onda ovako preko veze. I zaista, dobro je uradio kolega Arsić. Treba stvarno i Nebojša Stefanović i ostali nadležni organi da se malo late svoga posla.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala.

VJERICA RADETA: Molim vas, pa gde na meni da vežbate strogoću?

PREDSEDAVAJUĆI: Ne vežbam ništa. Pustio sam vas 40 sekundi.

VJERICA RADETA: Pa znam, ali sve puštate.

PREDSEDAVAJUĆI: Nisam pustio, stvarno, nikoga.

VJERICA RADETA: Uvaženi kolega Marinkoviću, malo ste bili odsutni.

PREDSEDAVAJUĆI: Završite rečenicu.

VJERICA RADETA: Mi smo danas uspostavili, i u petak takođe, jedan demokratski princip uredne komunikacije, pa vas molim da ne kvarite. Nije lepo. Nije lepo. Naljutiće se Arsić pa će se vratiti.

Dakle, evo opet, kolega je hteo da zaštiti Arsića i Nebojšu Stefanovića. Nema potrebe. Nemojte od nas da ih štite, nego neka svako radi svoj posao. I, vi morate reći još jednu istinu. Jedan deo onih iz bivše vlasti, koji su se ogrešili o zakon, u međuvremenu su postali vaši funkcioneri, i državni funkcioneri, tako da morate i sa njima da raščistite. A onda sa ovima koji vam šetaju, koji upadaju u, ne u vaše nego u naše institucije, u državne institucije, tu je takođe napravljena greška, od koje će boleti glava mnoge što se nije reagovalo na pravi način u pravo vreme, ali videćemo šta će se dalje dešavati.

Samo još jedno pitanje ministru i kolegama mu iz Ministarstva. Mi smo ovde dobili jedan obiman materijal Komore medicinskih sestara i zdravstvenih tehničara Srbije. Oni su se nešto sa vama dopisivali još od 2017. godine i kažu da im problemi nisu rešeni. Iskreno, nismo se preterano upuštali, to je više pitanje struke, ali čisto, evo, da vidite vi, verovatno ni vi ne znate sad napamet o čemu se radi, ali da vidite sa saradnicima. Na kraju su, kao važnu informaciju, velikim slovima napisali – dokle će bivši savetnik Tome Nikolića, gospodin Mrkić, da štiti svoju priju i da li rodbinske veze koje neko ima u SNS-u štite nekog od krivične odgovornosti – a prija mu je, kažu, Radmila Ugica, direktor Komore – i to što njena ćerka radi u kabinetu Marka Đurića, da li to njenoj mami daje pravo da krade? Dakle, da li je ovo tačno vi ćete takođe proveriti, ali pošto smo pre neki dan govorili o Radomiru Nikoliću i njegovim šuraku i svastici, koje je iz Kruševca doveo u Kragujevac na neke funkcije, sve je moguće. Proverite samo, molim vas.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, kolegice Radeta.

Vladimir Orlić. Pretpostavljam, pravo na repliku.

VLADIMIR ORLIĆ: Da. Nema veze, naravno, sa komentarima koji dolaze...

PREDSEDAVAJUĆI: Pominjanje SNS-a.

VLADIMIR ORLIĆ: Verovatno tamo negde u kajronu, kada gledate neke popularne emisije, pa ljudi od kuće šalju šta misle da je zanimljivo. Mi se ne bavimo tim stvarima.

Nego, na temu ovoga šta radi država. Pomenuli ste ministra Stefanovića. Jasno je potpuno svakome da u ovoj državi postoje neke razlike između onoga

što radi MUP, i onoga što radi tužilaštvo i onoga što radi sud, na trećoj strani, i da zamerki na rad MUP-a nije imao niko ozbiljne. Dakle, ono što je njihov deo posla odrađeno je toliko profesionalno da vi imate one pokazatelje, koji se mere na kvartalnom nivou, godišnjem nivou, koji govore da je država u tom domenu uspešnija nego ikada i da se više ne takmiči sa tim vremenom, koje bi neki ovde želeli da se ne pominje više, sa tim vremenom propadanja i uništavanja svega od strane Đilasa, Jeremića, njihovog nekada zajedničkog „žutog“ preduzeća DS, nego se danas mi u rezultatima takmičimo sami sa sobom. Njihovo je bilo znamo kakvo i od toga smo odavno bolji. Sada mi od svojih rezultata pokušavamo da napravimo još bolje, u svakom kvartalu, i među ministarstvima kojima to zaista polazi za rukom nalazi se MUP.

Na temu onoga što građani doživljavaju kao pitanje pravde jasno je da se svetu ne može ugoditi. Kada je bio predmet interesovanja tu i tamo po neki bivši ministar koji je pripadao tom nekadašnjem zajedničkom „žutom“ preduzeću DS, koje se, izgleda, ponovo okuplja, sećate se njihovih reakcija? Jao, pa ovo je politički pritisak. Jao, pa mi smo sada progonjeni. Jao, sad oni sve rade protiv nas zato što smo mi na politički drugoj strani.

A kada neko dođe i kaže ovde – pa vi ne uhapsiste nikoga i niko nije bio predmete kritika, ja ne mogu da se ne zapitam – što kukaše oni onoliko svi zajedno? Što kukaju i dan-danas?

Da krenemo od funkcionera koji su im i dan-danas na rukovodećim mestima, od onog Bore Novakovića pa nadalje, ili da se setimo bivših ministara. Koliko ih je samo bilo ovde, u ovoj sali, predmet rasprave zbog toga što jesu bili predmet interesovanja nadležnih organa? Što su kukali ako se niko njima bavio nije?

Mnogo interesantnije je pitanje što ovoliko kukaju sada. Da nije zbog toga što je najavljen zakon koji će se baviti pitanjem porekla imovine? Da nije možda zbog toga što se planira ukrštanje sa prihodima lica, onim zvanično prijavljenim, i njihovom imovinom koju su sticali u međuvremenu pa da se vidi od bavljenja javnim poslom i tokom bavljenja javnim poslom, poslom koji ima direktne veze sa politikom, poslom koji je funkcionerski, da li je mogao neko sa prihodima kao što su plata ministra ili plata poslanika da stekne onolike kule na vračarskim pašnjacima ili onolike firmetine, poput Dragana Đilasa, koje su, pazite, jedan red veličine imale promete dok nije bio na funkciji, a onda par nula više na godišnjem nivou kako je on postao neko i nešto u ovoj državi? Pa kad se te stvari uporede i kad se vidi da tu ima ponešto nelogično, ja mislim to je jako dobar razlog da ti ljudi danas budu nervozni i da kukaju mnogo više nego onda kada je policija sa dobrim razlogom dolazila da ih pita kako su.

Kad se postavi pitanje otkud Vuku Jeremiću, za čije babe zdravlje, sedam i po miliona od onoga Brusa Lija iz Hongkonga, to je jako dobro pitanje i jako dobar razlog za brigu. I koliko god se svaki put kada se pojave nadležni organi

u njihovim fondacijama, nevladinim organizacijama ili firmama, preduzetničkim radnjama, šta već ko od njih ima, kad god se tamo pojave nadležni organi, a oni zakukaju na sav glas – jao, nepravda, jao, politički pritisak, da znate, sigurno ne kuka onaj ko zna da je pred državom, zakonom, narodom, a i Bogom ako hoćete, čist i nevin. Kuka onaj koji unapred zna da ima zbog čega da se brine.

I kad pričamo o tom Đilas, Jeremiću, ovim njihovim pilićarima iz Dveri koji su odlične milione dobijali dok su im pajtosi bili na vlasti, ako, nek kukaju. Što glasniji budu danas, verovatno će im lakše biti da sutra prihvate da su sve što su dobili zaslužili, sami sebi zamesili. Ako na nekoga treba da se ljute, to su oni sami i, ako na nekoga treba da budu besni, nek budu besni na svoju ludu glavu.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, kolega Orliću.

Vjerica Radeta ima pravo na repliku.

Izvolite.

VJERICA RADETA: Ovo je na početku bio trenutak iskrenosti.

Kaže kolega da se mi služimo nečim što nam neko javi telefonom, te na kraju neke emisije, na kraju sednice da, ne znam, skupljamo tako informacije. Mi to ne radimo – kaže on – za sebe. E, to i jeste problem. Treba to da se radi. Mi imamo informacije i videli ste sve ove dane dok smo o ovome govorili i ministru davali mogućnost da proveru na terenu i neke stvari proveravao i odmah nam odgovarao, neke obećao da će završiti, dakle posao narodnog poslanika jeste da sazna za svaki mogući problem na terenu, gde god je to i koliko god je to moguće. I gde će pitati za rešavanje tog problema? Ovde, na ovom mestu. Koga? Nadležnog ministra. Ako neko drugačije razume posao narodnog poslanika, onda je to stvarno ozbiljan problem.

Što se tiče, opet, kriminalaca iz bivše vlasti, stav SRS-a se po tom pitanju nikada nije menjao. Svi koji su vršili krivična dela, i u bivšoj vlasti, i u sadašnjoj vlasti, i oni koji su bili povezani na bilo koji način sa nekim iz vlasti, svi oni koji su učestvovali u korupcionaškim aferama, ili su omogućili svojim činjenjem ili nečinjenjem neku korupciju, treba da budu procesuirani, da se vodi odgovarajući postupak i da, ako to pravosnažno bude odlučeno, idu u zatvor. I mi nikada nismo odstupali od tog svog stava.

I ne vidim zašto neko uopšte u raspravi sa nama govori da se neko plaši nečega itd. Mi se osim Boga nikada nikoga plašili nismo, i to važi i dalje, ali insistiramo da... Možda je malopre, kada sam ja rekla da Arsić više na Nebojšu Stefanovića, to je delom bila i šala, naravno, ali ne amnestira Nebojšu Stefanovića. To što ovi šetaju a što niko nije pritvoren, a što nije vođen odgovarajući postupak, i te kako je on u tom lancu.

Pa nemojte meni, pravniku – bez skromnosti, dobrom pravniku – objašnjavati šta je čija je nadležnost, pa mi sada govoriti šta je pravosuđe, čije

su sudije itd. Odlično znamo i hijerarhiju i ko je koga dovodio i ko je čiji, ali znamo i odakle se kreće sa krivičnom prijavom.

Dakle, gospodo, ako stvarno hoćete da se borite protiv kriminala, krenite. Verujte, krajnje je vreme. Biće ozbiljnih problema ako to ne uradite, valjda već osećate.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, kolegice Radeta.

Reč ima, po amandmanu, dr Mihailo Jokić.

Izvolite, dr Jokiću.

MIHAILO JOKIĆ: Hteo bih da iskoristim još jednom priliku da kažem da najvažnije u ovim zakonima koji su doneti u domenu zdravstva jeste što je prednost data ljudima u odnosu na opremu.

Problem zdravstva jeste u tome da se nagrade i zadrže oni najbolji i ovim zakonima je data mogućnost da oni koji vrede, oni koji znaju, mogu da rade više i zarade više. Jer, problem nas u Valjevu jeste kako da zadržimo ortopeda koji operiše pacijente širom Srbije. Znači, mora mu se pružiti prilika da radi u Kliničkom centru, da radi na još nekom mestu. Imamo doktora koji uspešno operiše štitnu žlezdu itd.

Znači, ti ljudi koji vrede moraju biti nagrađeni, mora im se pružiti šansa da rade i zarade, a to je upravo učinjeno ovim zakonima koje smo mi doneli. Zato ja pohvaljujem ove zakone i pohvaljujem ministra koji je predvodnik za ove zakone. Hvala.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, dr Jokiću.

Reč ima prof. dr Marko Atlagić.

Izvolite, profesore Atlagiću.

MARKO ATLAGIĆ: Uvaženi potpredsedniče Narodne skupštine, poštovani ministre sa saradnicima, dame i gospodo narodni poslanici, svakako da je stručni kadar jako bitan, pogotovo ne samo za funkcionisanje zdravstvene zaštite, nego je on bitan i za obrazovanje ne samo predmeta, da tako kažemo, iz medicinske struke, već iz društvenih nauka, da razumeju sistem u kome žive. Mi imamo situaciju da danas profesori univerziteta zagovaraju ulične demonstracije, kao što je prof. Živić, univerzitetski profesor u Nišu itd. Dakle, kadar je jako bitan, i te kako bitan.

Žao mi je što nema ovih prekoputa; čak i doktora među njima je bilo, među narodnim poslanicima.

Vidite, mi se danas u zdravstvenom pogledu nalazimo u jako delikatnoj situaciji. Vi ste, gospodine ministre, nasledili sistem kada nismo bili na evropskoj listi od 35 zemalja za vreme stranke bivšeg režima. Mi smo danas na 18. mestu. Nemam vremena da nabrajam zemlje EU koje smo iza sebe danas ostavili. To je vaša zasluga, pored predsednika Vlade i Vlade, a danas i predsednika države. I tačno je, drago mi je da danas sagledavamo sveobuhvatni

sistem, vi ste nasledili sistem koji je totalno bio rasturen u materijalnom smislu, u finansijskom smislu i u kadrovskom smislu.

Moram da kažem, gospodine ministre, da su isti oni ljudi koji danas sede nasuprot nas, iz stranke bivšeg režima, 5. oktobra, zajedno sa vanjskim, inostranim obaveštajnim službama, išli u demonstracije da ruše ne vlast, nego sistem i državu Srbiju, a onda su došli 5. oktobra na vlast i ostali do 2012. godine i uništili, opljačkali ne samo zdravstveni sistem, nego čitav privredni i ekonomski sistem. Najnovija analiza govori da su otpustili 573.500 radnika. To je njihov učinak.

I ovo je vrlo bitno, dame i gospodo, isti ti ljudi, čija ću imena sada navesti, 5. oktobra, isto danas nema ih ovde, šetaju po ulici, a to je Čedomir Čupić, Čedomir Antić, koji je postao univerzitetski profesor na krilima 5. oktobra a juče poziva na demonstracije studente. Dalje, Dušan Teodorović zvani, najnovije, Glavotres, jer, videli ste, kad se ime predsednika države Aleksandra Vučića spomene, on ovako trese glavom; narod ga zove sada Glavotres. Dalje, Dragan Đilas, Vuk Jeremić, Zoran Živković, Boško Obradović, Dušan Petrović, Boris Tadić, dr Živić i mnogi drugi, umesto da su ovde, a nema ih, oni šetaju po ulici. Isti ti ljudi su 5. oktobra to radili. Na krilima 5. oktobra zaposeli su univerzitete i fakultete. Danas im izbori idu, pet i deset godina, i žele ponovo, pošto nemaju reference u međunarodnim časopisima, da dođu u istu situaciju.

Narod ih je prepoznao. Ja zbog toga, gospodine ministre, pozivam sve studente, sve univerzitetske profesore da ne dozvole da ih pojedini neodgovorni profesori, poput Čedomira Antića, poput Miloša Kovića i mnogih drugih, zloupotrebe pozivajući ih na ulične demonstracije. Politika se vodi preko političkih stranaka. I studenti i gospoda profesori, izvolite, gospodo profesori, u političke stranke, a nauka kroz naučne časopise i objavljene monografije itd.

Međutim, u tom smislu želim da pozovem još studente i roditelje da ne dozvole da ih zloupotrebe. Isti su 5. oktobra, isti su i sada, a da ne govorim njihove biografije. Jedan od njih je, koji je predložen za predsednika države ispred tog saveza za drugu pljačku Srbije, prvu su opljačkali za vreme DOS-a, Dušan Teodorović, akademik. Znaete šta je on napravio? Pa on je demonstracije vodio pre 5. oktobra, kad je bombardovanje naše otadžbine bilo, napustio i otišao u SAD dve godine i završio poslove, zaposlio svoju decu na državne fakultete.

Gospodo studenti, ne dajte da vas zloupotrebljavaju neodgovorni profesori. Vaše je da učite i studirate, a kada se bavite politikom, idete u političke stranke. Sve drugo je rušenje sistema. Oni to i ne kriju. Neki dan glumac koji kaže – rušiću sistem, ne vlast, on kaže – sistem koji se gradi 200 godina, 200 i nešto godina. Oni su to radili i 5. oktobra. Došli su na vlast ne izborima, nego ulicom. Vi znate da Milošević nije izgubio izbore, a Koštunica

nije dobio. Nije bilo drugog kruga, uličnim putem učinili su prevrat i ostali do 2012. godine, opljačkali i uništili državu.

Ne samo u zdravstvenom smislu, gospodine ministre, kako rekoše kolege iz opozicione stranke, nego i u sistemu obrazovanja. Ministar Šarčević je zaokružio vaspitno-obrazovni sistem nakon 12 godina. Vi, gospodine ministre, vi ste zaokružili zdravstveni sistem od rasula i došli smo u jednu poziciju gde, kao i čitav sistem, privredni, modernizacija, ide. Problema ima, teškoća ima, biće još teško, mnogih teškoća, ali savladaćemo ih.

Ja upozoravam građane Republike Srbije, studente i profesore, da ne dozvoljavaju časni studenti, časni profesori, da ih zloupotrebe.

Sinoć na jednoj televiziji Miloš Ković poziva na ulične demonstracije studente. Pa to je onaj profesor koji je u administraciji nazad godinu bio, nije imao reference. Kad gledate na Tompsonovoj listi, nula imaju. Masa njih koji predvode nula imaju bodova, to vi znate, gospodo naučnici, u međunarodnim časopisima. Ne, čim ih pozovemo, zapravo, država kad ih pozove i sistem evropski, da objavljujemo u naučnim časopisima, evropskim i svetskim, nema njih nigde, nego naš domaći sistem – ja tebi objavim, ti meni, a od nauke jako malo.

Još jedanput pozivam, gospodo studenti – a mnoge poznajem, mnoge generacije sam vaspitao studenata, i sad vaspitavam, studenata i učenika – ne dozvolite da vas neodgovorni profesori, zbog lične svoje koristi, zloupotrebe. Vi studirajte, vaše je da studirate i da se bavite, naravno, i politikom, u okviru određene političke stranke.

Jer, ovde su umešane strane obaveštajne službe da ruše državu, jer država ide ka modernizaciji. Ovu modernizaciju, koju predvodi predsednik države i Vlada, gospodine ministre, i najveći deo poslanika u ovom domu, niko ne može više zaustaviti. Najveći problem poslanika iz bivšeg režima jeste što mi ovde iz vladajuće većine i deo opozicije radimo. Oni nikada nisu izdržali jednu sednicu ovde. Pogledajte statistiku gore. Neki su dolazili u pet sati posle podne na jutarnju kafu. Obično bih ja rekao – dobro jutro, gospodine Đorđe Vukadinoviću Vlahu. U pet poslepodne na kafu dođe. Borko Stefanović, pa njemu je prolazna kuća bila ovaj visoki dom, dolazio 15 minuta i odlazio. Da ih dalje ne nabrajam. Najveći problem njima je što Aleksandar Vučić i Vlada Republike Srbije i vladajuća većina radi. Oni bi voleli da se ništa ne radi. To je bilo za vreme njihovog režima.

I tačno je što gospodin Arsić reče, da su sve zakone prilagodili da ne odgovaraju. Pogledajte, molim vas, samo Krivični zakonik, na šta su ga sveli. Treba vremena da to ispravimo i kad-tad, verujte, istorija kaže, ja sam istoričar, odgovaraće. Kad-tad sudbina će ih, ono što su radili, dočekati. Neke u zatvorima, neke bogami i malo poduže u zatvorima. Hvala.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, profesore Atlagiću.

Na član 78. amandman je podnela narodni poslanik Nataša Sp. Jovanović.

Izvolite.

NATAŠA SP. JOVANOVIĆ: Gospodine ministre, reagovali smo u ovom članu u stavu 4. zato što se ovde daje mogućnost da se obrazuju ogranci poliklinike. Kaže se „može“, a mi smo tražili da to u neku ruku bude obavezno. Naravno, po sagledanom stanju u čitavoj Srbiji, na osnovu kapaciteta tih poliklinika.

I sada ovde hoću da potenciram opet ovaj odnos Ministarstva i Fonda za zdravstveno osiguranje prema privatnim klinikama. Vi ste potencirali u petak da su još, čini mi se, pre dve godine Ministarstvo i Fond potpisali ugovor sa privatnim klinikama što se tiče operacije katarakte i veštačke oplodnje. Mi smatramo da je neophodno da napravite još nekoliko ugovora. Pre svega mislimo na mogućnost pregleda magnetnom rezonancom, zato što u sklopu privatnih poliklinika ima, takav je podatak zvanično na njihovom sajtu, 23 magnetne rezonance, što bi, složićete se, umnogome olakšalo rad državnim zdravstvenim ustanovama zbog velikog broja ljudi koji traže takvu vrstu pregleda.

Takođe ono što smatramo da je neophodno je da se sagleda šta to još treba poliklinikama koje postoje, a tiče se kadra. Mi smatramo da treba u primarnoj zdravstvenoj zaštiti, dakle, a i na nivou poliklinika da se pojača kadar što se tiče specijalističke struke za kardiovaskularne bolesti, jer i sami ste rekli da to zvanično nije uvedeno u zakon, mada ste vi svesni toga kao ministar za taj resor, kao i svi prisutni iz vašeg ministarstva, da je zapravo taj problem najveći. Najveći iz razloga što su i nedavne studije pokazale da preko 50% ljudi koji spasavaju svoje živote je upravo iz oblasti kardiovaskularnih bolesti.

To su Finci uradili na način tako što su preventivnim pregledima i, pre svega, ranim prepoznavanjem, od hipertenzija, gojaznosti i svega onoga što može da dovede do tih bolesti, bolest smanjili za 70%. Mi bar imamo mnogo mladih lekara koji mogu da krenu da rade, da se upute na tu specijalističku struku, smatramo da bi to bilo neophodno, i da se da mogućnost da i ti privatni vlasnici poliklinika uz dogovor, odnosno uz ugovor sa vama te pregleda omogućavaju dok se drugi mladi lekari ne edukuju dovoljno, dok ne završe specijalističke studije kako bi se taj problem rešio.

Moram da potenciram odličan rad Studentske poliklinike u Kragujevcu. Da li ste nekada bili, ne znam, ali to je poliklinika koja dugo postoji, koja je zaista na najvišem nivou što se tiče kadra, ali ono što je potrebno i Studentskoj poliklinici i što je potrebno Kragujevačkom kliničkom centru, opet se vraćamo na one kvote za zapošljavanje, na sistematizacije i na neophodnost da vi date saglasnost za taj plan zapošljavanja, to su zdravstveni saradnici. Misli se na, pre

svoga, psihologe, defektologe, biologe, fizičare, koji se uglavnom na Radiologiji i zapošljavaju.

Imali smo, ja mislim, u Kragujevcu prošle godine jedan takav slučaj, ali psiholozi su neophodni, jer u sistemu zdravstvene zaštite studenata u okviru Studentske poliklinike u Kragujevcu oni imaju mogućnost, zato što mnogi od njih, na kraju krajeva, pogotovu dođu iz raznih sredina i mi smo veliki univerzitetski centar, možda i ne znaju kojim putem da krenu da bi našli način da neku svoju zdravstvenu tegobu otklone i mi smatramo, s obzirom na to i da grad Kragujevac, a verujem da je takva situacija i u Nišu, i Novom Sadu, i Beogradu, da ima potrebe za zdravstvenim saradnicima te struke, treba da date šansu da vi lično kao ministar sagledate koliko je to Kragujevcu potrebno i koliko još možete da zaposlite kliničkih psihologa – koje, verujte, imamo, mnogi od njih ne rade, a imamo i takve svetle primere da su već na drugoj, trećoj godini doktorskih studija, da su završili sve edukacije, da im to država čak nije ni plaćala nego su to iz privatnih džepova i njihovi roditelji, a da su sada bez posla – kako bi se zaokružilo to i u Kliničkom centru Kragujevac i u Studentskoj poliklinici i svuda bilo bi potrebno da što pre to sagledate i da im date saglasnost da se ti ljudi zaposle, jer to je neophodno i za te domove, a na kraju i po celoj Srbiji.

Ovo je veoma bitno i to su tražili od nas da potenciramo, da nam kažete kada će se steći uslovi da vi, kao Ministarstvo i Fond, sa ovim privatnim poliklinikama i za ove druge, one koje žele, naravno, da ih integrišete, pozovete, potpišete ugovore i za ove druge vrste pregleda i onoga što je pacijentima potrebno.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, kolegice Jovanović.

Reč ima ministar Lončar.

Izvolite, dr Lončar.

ZLATIBOR LONČAR: Uveliko radimo na analizi sa kim bismo još mogli i šta da potpišemo od ugovora i, druga stvar, napravljen je oko tog zapošljavanja i kadrovski plan za narednih pet godina za celu Srbiju, tako da, vodeći računa o onome šta je neophodno i šta je potrebno, tako će se ljudi i zapošljavati, a ove stvari će se proširivati.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, ministre Lončar.

Na član 82. amandman je podnela narodni poslanik Vjerica Radeta.

Izvolite, kolegice Radeta.

VJERICA RADETA: Pošto smo nekako pri kraju amandmana i na ovaj zakon, bar onih koje sam ja potpisala, čini mi se da bi trebalo ovako malo da zaokružimo sve ono što smo ovih nekoliko dana govorili o ovim predlozima zakona. Zapravo se ta naša rasprava proširila uopšte na stanje u zdravstvu i sagledavali smo zdravstvo kao jedan od najvažnijih, jedan od važnijih stubova svakog društva, pa i našeg, i mislim da smo imali dobru komunikaciju sa

ministrom, a on, očigledno, sa svojim kolegama, jer smo u toku rasprave dobijali odgovore na određena pitanja. Tu i tamo je bilo nekih možda disonantnih tonova, pogotovo kada su neke kolege iz vladajuće koalicije nekako nastupale kao da mi imamo nešto lično protiv bilo koga. Jednostavno, ministar je bio u nekim stvarima kritičniji od njih.

Dobro, možda, svako ima određenu potrebu da se nekom partijski dodvorava, što mi takođe razumemo, jer mi nismo demagozi, mi ne mislimo da biti član neke političke partije je nešto loše, mi ne mislimo da su ljudi koji su članovi stranaka gubavi. Naprotiv, mi mislimo da što je moguće više ljudi u Srbiji treba i da budu članovi stranke i da se na posredan ili neposredan način bave politikom. Što se nas tiče, bilo bi nam najdraže da ih je najviše u SRS-u, da ih privučemo svojim programom, svojim idejama, svojom ideologijom.

I nije nama presudno da li je neko na nekoj funkciji zato što jeste ili nije član političke partije. I ne mislimo mi, džabe se vi branite od toga, znate, ne mislimo mi da je normalno da vi imate vlast, vaša stranka trenutno, kao najveća u toj koaliciji, i da vi svoje ljude nećete postavljati na određene funkcije. Hoćete, i normalno je, ali je samo pitanje da li se biraju pravi ljudi, da li se biraju ljudi koji su stručni.

Reći ću vam, insistirali ste, ministre, da vam se kaže neki primer, neko ime. Evo, ja ću, kao i uvek direktna, da vam kažem jedan primer – Dom zdravlja Zemun. Dugo godina je tamo bio direktor dr Joksimović. Pretpostavljam da ga vaše kolege znaju, čovek je član SPS-a, verovatno i sada, u penziji je, nisam ga dugo srela. Odlično je radio svoj posao. Ni danas nećete sresti u Zemunu nekoga ko je imao dodir sa Domom zdravlja a da će reći nešto loše za dr Joksimovića.

Kada smo mi srpski radikali vršili vlast u Zemunu, naš predsednik dr Šešelj bio predsednik Opštine, pozvao je dr Joksimovića, iz tada suparničke partije, da ga pita šta je potrebno da Opština uradi da bi se opremio Dom zdravlja. On je napravio specifikaciju; ne istog momenta, nego posle izvesnog vremena. Po toj specifikaciji je sve nabavljeno i dugo godina, pošto ostale gradske opštine to nisu radile, i dugo godina Dom zdravlja Zemun je bio primer najbolje opremljenog doma zdravlja. Nije bilo tada problema, ni ograničavanja u zapošljavanju, pa je bilo i dosta dobrih stručnjaka.

Kada su naprednjaci preotimali vlast, ali baš preotimali, u Opštini Zemun, to su uradili kupujući četiri odbornika. Jedan od tih odbornika je Ksenija, sada ne mogu da joj se setim prezimena, koja je kupljena uz obećanje da će biti direktor Doma zdravlja u Zemunu. Oterali ste dr Joksimovića, takvog čoveka, i postavili ste tu Kseniju za direktora Doma zdravlja. I niko ne bi imao ništa protiv same činjenice da je ona postala vaš član pa postala direktor, nego sada prođite Zemunom, pitajte da li ima ijedan građanin zadovoljan stanjem u Domu zdravlja Zemun. Pitajte lekare i sestre kakav je odnos te Ksenije,

direktora Doma zdravlja, prema njima. Svi će vam reći, verujte mi, ministre – manji nam je problem mala plata nego njena bahatost.

E, to su ti problemi o kojima smo mi zapravo govorili, ne pominjući i neke konkretne primere. Da je ona svoj posao radila kako bog zapoveda, da su ljudi koji komuniciraju sa njom zadovoljni, što bi nama smetalo što je ona član vaše stranke? Pa vi ste vlast, normalno da ćete svoje ljude da postavljate na ključne funkcije.

Molim vas, gospodine Marinkoviću, još samo dve tri stvari, da završim sa ministrom.

Govorili smo, ministre, o malim platama, o povećanju plata, o vašim nastojanjima da to bude još više, ali vas molim, ministre, obratite pažnju na ove druge stvari u bolnicama, u domovima zdravlja. Obratite pažnju na napredovanje, obradite pažnju na upućivanje ljudi na specijalizacije, obratite pažnju na odnos, o tome sam vam govorila, odnos starijih kolega prema mlađim lekarima. Govorili ste, kada ste opet tvrdili, vi ste pozvali najbolje studente. To je tačno, ali znate li vi gde postoji problem? A znate sigurno. Problem je i u nastajanju tih najboljih studenata. I to zna svaki profesor medicinskog fakulteta, to zna svaki student koji je završio medicinu, koliko tih mladih ljudi samo prošeta kroz fakultet i zna se pod kojim okolnostima bude svrstan visokim ocenama i visokim prosekom u te najbolje. I on, umesto da se trudi da nauči nešto, još je bahat, jer je on tu zbog mame ili tate. Dakle, to su, verujte, ozbiljni problemi.

Takođe smo vam skretali pažnju, i koleginica iz SDPS-a je o tome govorila, ona nažalost na njenom primeru, morate se pobrinuti o toj deci koja imaju trajne probleme, čiji se problemi zdravstveni ne rešavaju sa njihovih 18 godina. Nataša Jovanović je predložila da se formiraju, da roditelji, staratelji, nije važno kako će se to zvati, jednostavno, postoje neka deca koja do kraja života moraju imati roditeljsku negu a ne postoje više poslodavci, osim državnih organa, koji su u stanju da jednog takvog roditelja drže na bolovanju. Ovo je samo realnost i mi moramo i naše propise upodobljavati realnostima.

Ima još nešto, ministre. Deca koja boluju od najtežih bolesti, često njihovi roditelji su sa njima smešteni u bolnicama gde oni leže, uglavnom deca koja boluju od karcinoma, malo vidite da i za te roditelje, malo humanije uslove. Za decu nema primedbi, deca se vrhunski neguju, leče u vrhunskim uslovima, ali malo humanosti i prema tim roditeljima, koji moraju po nekim ćoškovima da spavaju da bi bili uz svoje dete.

Završavam ovom rečenicom, nestrpljivi kolega Marinkoviću.

Gospodine ministre, verujte da ćete ove zakone vrlo brzo doneti ovde da ponovo raspravljamo o određenim izmenama, ali vas molim, ono što smo vam govorili i što smo predlagali kroz amandmane – možda vam je bilo neprijatno da javno kažete: evo, prihvatam taj amandman – sagledajte ovo, dajte vašim

saradnicima, vašim službama, pa kroz neke buduće izmene ugradite naše predloge i inicijative. Svi su dobronamerni i svi u interesu građana Srbije. Hvala.

PRESEDAVAJUĆI: Hvala, kolegice Radeta. Nisam nestrpljiv, čak mi je jako interesantno da vas slušam, nego zbog vremena.

Doktor Zlatibor Lončar, ministar.

Izvolite.

ZLATIBOR LONČAR: Da vam se zahvalim na svim sugestijama.

Ako želite da se složite, nikada se više nije vodilo računa i o bolesnoj deci i o njihovim roditeljima, i radi se na tome, i to nam jeste jedan od prioriteta, i nastavićemo dalje da radimo, jer tu uvek može i više i bolje da se uradi i, tu nema nikakve dileme, to ćemo nastaviti i dalje.

Sada sam se raspitao – slučaj Zemun, Dom zdravlja Zemun. Opet ste, nema nikakve veze sa Ministarstvom zdravlja. Dom zdravlja Zemun postavlja gradska skupština, gradska vlast. Direktorka koju ste pomenuli nije direktorka već šest meseci. Znači, nije tamo direktorka. Znači, ta direktorka je smenjena. Prema tome, neke stvari se u međuvremenu i dese i reše, ali biće manje prostora za takve stvari sada kada to bude na ovome.

PRESEDAVAJUĆI: Hvala, ministre Lončar.

Na član 82. amandman je podnela narodni poslanik Nataša Sp. Jovanović.

Izvolite.

NATAŠA SP. JOVANOVIĆ: Vlada Republike Srbije je proglasila 2019. godinu godinom bezbednosti i zdravlja na radu, i to je dobra odluka, ali pošto sada razgovaramo o članu 82. zakona, koji reguliše Zavod za zdravstvenu zaštitu radnika, da vidimo, gospodine ministre, šta se dešava u praksi.

Dakle, nije samo za zaštitu i zdravlje radnika na poslu nadležno vaše ministarstvo, već i Ministarstvo za rad, boračka i socijalna pitanja. I ne može ministarstvo kao ministarstvo određene probleme koji se dešavaju ad hok da rešava a da se to sistemski ne uradi.

Ako je već ovo odluka Vlade Republike Srbije, onda pođite od toga da li poslodavci, osim toga što overe zdravstvenu knjižicu radnicima koji su na stalnom radu, nešto dalje rade na njihovom preventivnom zdravstvenom zbrinjavanju, i kada se desi povreda na radu, a tu je važan vaš inspekcijski nadzor, i drugog ministarstva, da li se sve ono što je propisano Zakonom o radu, kolektivnim ugovorom i što je propisano kroz ovaj i druge zakone vašeg ministarstva sprovodi u delo. Nažalost, ne. U prošloj godini u Srbiji je stradalo 53 radnika, ko zna koliko njih je povređeno na radu.

Da li vam je poznato, gospodine ministre, da toliko ima bahatih pojedinih privatnih poslodavaca koji osim toga što krše i ovakve norme lošeg Zakona o radu, koji mi tražimo da se stavi van snage, te ljude ne zbrinu kako treba,

odnosno vrše pritisak, zamislite i takvih je slučajeva bilo, na lekare, kada se radnik povredi, da mu napiše – e, tamo napiši mu neka ide na bolovanje, a kakvu je on povredu imao, nemoj to da zavodiš. Jer znaju šta ih dalje čeka. Naime, po postojećem Zakonu o radu radnik koji doživi povredu na radnom mestu, ukoliko ima trajno invalidsko oštećenje i ne može više da obavlja taj posao koji je obavljao, mora da bude premešten na drugo radno mesto. Ali znate kada? E, zbog toga je taj zakon loš i mi tražimo da se potpuno novi zakon o radu donese. Samo u slučaju, ako ima adekvatno radno mesto za tog radnika. Znate vi koliko je poslodavaca koji će da kažu – e, nemamo adekvatno radno mesto?

Pa setite se šta su ovi „žuti“ kriminalci radili, Vlahović i Đelić i ostala mafijaška klika, kada su otpustili onoliko hiljada radnika u kragujevačkoj „Zastavi“. Oni su bili dužni da za invalide rada formiraju takozvane zaštitne radionice. Evo, nije sad tu Arsić, ali seća se toga, a verovatno ovde ima i drugih poslanika iz SNS-a, i Martinović, koji je došao u salu. Izglasali u zakonu, tamo gde se gase fabrike, koje su oni opljačkali, otpustili ljude, budzašto prodali u staro gvožđe onoliko opremu i mašine, oterali da niko ne zna ni gde, u stvari znaju oni za svoj džep, nisu formirali te zaštitne radionice. To vam je tipičan primer „Impra“ Kragujevac, koji je tek kasnije nekako inkorporisan u sistem da ti ljudi imaju posao.

Dakle, gospodine ministre, imam jedno još konkretno pitanje za vas. Vi ste videli i čuli iz naših izlaganja da mi potenciramo da sa ovim privatnim sektorom pronađete još modaliteta i načina da se uključe u sistem zdravstvene zaštite, da im Fond to plaća. Kao što su apoteke poistovećene sa apotekarskim ustanovama. Ima tome još koliko godina i mogu da kažem da to dobro funkcioniše, pogotovo ovo kada je u pitanju izdavanje lekova na recept, sada je to i šest meseci, je l' tako, da ne mora da ide... Evo, u konkretnom slučaju i moja majka i drugi stari ljudi lepo dođu i preuzmu svoju terapiju u apoteci, ne moraju ponovo da čekaju red ako nema za tim potrebe.

Ali, ako damo mogućnost privatnom sektoru da vrši ove poslove što se tiče medicine rada, to neće biti dobro. Da li oni mogu da se pojavljuju na tenderu za taj posao? To je moje konkretno pitanje. Jer, kao što ste videli iz ovih mogućih, a ima primera brojnih zloupotreba privatnika, koji zaprete lekaru. Čak je jedna doktorka iz Novog Sada morala da pozove advokata. Došao je privatnik, radnik se povredio i on je rekao, taj bahati čovek – e, napiši tamo njemu bolovanje do 30 dana. A ne da ona ustanovi i da ide dalje, da se procesuiru sve to, koja je to povreda. Zato što on zna da onda ima obavezu daljeg zbrinjavanja.

Na kraju krajeva, da se pojača to i kod medicine rada, da oni znaju kakva je to vrsta bolesti, kad je taj čovek oboleo, da se to prati, da li mu se poboljšalo zdravstveno stanje, da li ima trajno oštećenje, da li on treba da se uputi na invalidsku komisiju, a da ne bude ni onih zloupotreba koje smo imali u praksi

pa su ovi „žuti“, Tomica i društvo, i ona Vukajlović beše, tamo zdrave ljude slali u invalidsku penziju.

Dakle, sve to mora sad sistemski tako da se reguliše, a da se i ovo pitanje, veoma važno, u sadejstvu sa drugim ministarstvom uredi, pogotovo, opet se vraćam na početak priče, što je ova godina proglašena godinom bezbednosti na radu. Hvala.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, kolegice Jovanović.

Na član 86. amandman je podneo narodni poslanik Milorad Mirčić.

Izvolite, kolega Mirčiću.

MILORAD MIRČIĆ: Evo, mi ovde konkretno intervenišemo amandmanom da neke stvari preciziramo. Naime, radi se o zavodima za dentalnu medicinu. Kaže, obavljaju specijalističko-konsultativne delatnosti iz oblasti dentalne medicine u skladu sa zakonom. Pa kako bi obavljali nego u skladu sa zakonom?

Ali je suština nešto drugo. Mi ovde imamo, kao društvo, i te kako izražen problem oko onih mladih ljudi koji završavaju medicinske fakultete, koji su po struci stomatolozi. Oni su bukvalno u odnosu na kolege koji su lekari, ako može tako da se vrši poređenje i ako je primereno takvo poređenje, još ugroženiji.

Naime, SRS uvek insistira na tome da svaki čovek koji završi fakultet u ovoj Srbiji bude od koristi ovoj Srbiji, da pokuša društvo i država na neki način da ga angažuje, da to što je stekao znanje, da to znanje stavi na uslugu i svojoj državi i svom narodu, kako bi to rekli neki. Ali ovde imamo jedan veoma, veoma specifičan slučaj. Većina mladih kolega koji završavaju stomatologiju počinju sa svojim radom kod privatnika. Većina, kažem većina, ne svi, ali većina. Zašto? Zato što su ograničeni sa opremom, sa brojem ambulanti itd. Sa tehničkim uslovima oni su ograničeni. I država nije u situaciji da može sada da ulazi u takvu investiciju.

Ali imamo jedan primer s druge strane. Mi imamo, recimo, kada je u pitanju podsticaj mladih ljudi koji žele da se bave poljoprivredom, država im radi stimulacije, obezbeđuje i te kako povoljne uslove da bi se oni bavili tom delatnošću privatno. Ovde je, ovim mladim kolegama, stomatolozima, govorim vašim kolegama, potrebno da posle stažiranja, onog perioda gde imaju tu obavezu stažiranja, da im se pruži mogućnost da se sami bave privatno tom delatnošću.

Nekad je to možda bilo lakše, jer smo imali čuvenu, poznatu fabriku za proizvodnju opreme u oblasti stomatologije, zvala se „Jugodent“. Za vas koji ste malo stariji, to nešto znači. Ali kada su došli ovi petooktobarci, oni su rekli – to ne valja, ne možemo mi proizvoditi opremu, mi smo tu da kupujemo opremu; „Jugodent“ je prevaziđen tehnološki, predimenzioniran sa brojem zaposlenih. I, tu smo uskraćeni za mogućnost da tu tehničku opremu obezbedimo od domaćeg proizvođača.

Ali ajmo na stranu da stavimo to šta je bilo. Šta može država ovde da uradi? Po nama, srpskim radikalima, treba razmišljati da oni koji su zainteresovani, a pre svega mladi stomatolozi, da se bave privatno, da im država obezbedi bar približne uslove kao za ove mlade ljude koji se bave poljoprivredom. Da im obezbedi mogućnost kreditiranja, uzimanja opreme, da to bude na neki razuman period, da to bude uz neke prihvatljive kamate. Odlučiće se jedan određen broj. Gledajte, pa sami ste svedoci, sve više je razvijen taj tzv. dentalni turizam kada je u pitanju Srbija, a on se sastoji u tome što nemali broj pacijenata iz dana u dan dolazi u Srbiju da bi koristio te usluge koje im pružaju naši stomatolozi. Iz prostog razloga, iz racionalnog ponašanja. Taj kvalitet koji pružaju naši stomatolozi je jednak, ili gotovo jednak, isti kao i onaj koji ima u zapadnoevropskim zemljama, ali je cena višestruko niža.

I, to je delatnost koja, osim ovog cenovnog aspekta, ima i taj propagandni efekat. Taj koji koriste usluge, on prenosi to i preporučuje naše lekare. Hajde da se potrudimo da u narednom periodu bar omogućimo, damo šansu tim ljudima, da kažu – evo, imate šansu da se bavite privatno. Da ne bi radili, oni manje-više rade da ne govorim za kakve nadoknade kod privatnika i koliko rade, da se ipak dokažu kao mladi ljudi. Hvala.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, kolega Mirčiću.

Samo molim narodne poslanike da se uskladimo sa vremenom koje imate. Jer, evo, ja sam ušao, a isto i gospodin Arsić, u ogroman minus. Ove nevladine organizacije će nas razapeti što smo dali... Šalim se, naravno. Samo da povedemo računa o vremenu.

Na član 100. amandman je podneo narodni poslanik Nikola Savić.

Izvolite, kolega Saviću.

NIKOLA SAVIĆ: Dame i gospodo narodni poslanici, ovaj moj amandman se odnosi na član 100, a podsetiću vas da član 100. govori o univerzitetskim kliničkim centrima. Naravno, znamo da je univerzitetski klinički centar ustanova koja u sebi objedinjuje najmanje tri organizacione jedinice poput instituta, klinika itd. E sada, ono što meni smeta u ovom članu zakona i zbog čega sam podneo amandman je to da, pored toga što je, naravno, sedište univerzitetskog kliničkog centra u središtu, u mestu gde ima medicinski fakultet, znači medicinska ustanova koja školuje lekare, ali mogu se osnivati i organizacione jedinice van sedišta, što je opet u redu, ali se u zakonu kaže – samo na teritoriji upravnog okruga na čijoj teritoriji se nalazi univerzitetski klinički centar. Ja konkretno mislim da to nije u redu, da ta stvar mora da se proširi.

Naime, ja dolazim iz Niša. Znamo da Niš ima univerzitet, ima medicinski fakultet, ima univerzitetski klinički centar i u sklopu tog univerzitetskog kliničkog centra imamo i ustanove i klinike, kao, recimo, u Niškoj Banji, imamo institute u sklopu univerzitetskog kliničkog centra, imamo kliniku za plućne

bolesti, imamo i specijalizovanu psihijatrijsku bolnicu u Toponici, ali to je sve na široj teritoriji grada Niša, odnosno Nišavskog upravnog okruga. Ali u neposrednoj blizini Niša i Nišavskog okruga imamo i Ribarsku banju, nije potrebno naglašavati čime se ona bavi, imamo Sokobanju, koja je na teritoriji Zaječarskog upravnog okruga, imamo na teritoriji Topličkog okruga više banja na teritoriji opštine Kuršumlija i zbog čega zakonom ne bismo predvideli mogućnost da te organizacione jedinice, pored onih koje se nalaze na teritoriji upravnog okruga, mogu biti i iz nekog drugog, susednog, pa čak i da bude iz udaljenijeg upravnog okruga? Jer znamo da južno od Šumadijskog okruga, od grada Kragujevca, samo Niš ima univerzitet i univerzitetski klinički centar. A šta ćemo sa nekim drugim mestima i zbog čega na taj način ne bismo dali prednost i malo podstakli i neke ustanove ovoga zdravstvenog tipa, pre svega banjskog tipa, koje bi mogle da uđu u sastav univerzitetskog kliničkog centra, čije se sedište nalazi, po pravilu, na teritoriji upravnog okruga?

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, kolega Saviću. Hvala što ste se držali vremena.

Na član 106. amandman je podneo narodni poslanik dr Darko Laketić.

Vlada i Odbor za zdravlje i porodicu prihvatili su amandman. Odbor za ustavna pitanja i zakonodavstvo smatra da je amandman u skladu sa Ustavom i pravnim sistemom Republike Srbije. Konstatujem da je ovaj amandman postao sastavni deo Predloga zakona.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 113. amandman je podneo narodni poslanik Sreto Perić.

Izvolite, kolega Periću.

SRETO PERIĆ: Gospodine ministre, vi se nalazite u jednom blatu, ne samo što ste vi to hteli, zatečeno stanje, ali moram kolegama da objasnim, postoji politička odgovornost i krivična. Postoje još neke druge vrste odgovornosti, ali sad ćemo njih ostaviti po strani, nego samo nešto o ove dve.

Kad je u pitanju politička odgovornost, građani Srbije su tu oni koji vode postupak i oni su rekli šta su imali da kažu, ali postoji i krivična odgovornost. I nemojte se više vraćati duže od sedam godina unazad, na to nemate pravo. I ja sam video da je određen broj kolega izrazio sumnju u pristrasnost sudija. To nije dobro. Kad govorimo na Odborima za pravosuđe i na nekim drugim mestima, onda je sve u redu, a sad ovde kažemo – nisu procesuirani zato što su sudije izabrane 2009. i 2010. godine. Nije tačno, veliki broj sudija je izabran i naknadno. Taj posao treba dovesti do kraja. Za takvu vrstu borbe imate podršku SRS-a.

Gospodine ministre, mi ćemo da vam pružimo još jednu vrstu pomoći da rešavate brže ove probleme. Prvo, nećemo vas hvaliti, možda nešto i ima za pohvalu, nećemo zato što to vaše kolege iz SNS-a rade neuporedivo bolje od nas. Umeju to i to neka ostane njihova obaveza, a mi želimo da vam skrenemo

pažnju na neke slučajeve za koje vi pokazujete interesovanje da ih rešavate. To i treba da bude naš cilj, znači da neposredno pomažemo rešavanju problema na takav način.

Normalno je da ministar, narodni poslanici i druga izabrana lica rade najbolje što mogu i umeju, sve drugačije i nije normalno, građani, pre svega, zbog toga izlaze na izbore i daju poverenje, ali ima nešto što oni ne mogu da reše i onda se obraćaju sistemu. U ovom slučaju, jer smo mi u domenu, u fazi razgovora o zdravstvenim zakonima, u ovom slučaju kad je potrebno lečiti...

PREDSEDAVAJUĆI: Vreme.

SRETO PERIĆ: Kolega Marinkoviću, samo jedan slučaj, ovo ne sme da ne bude rečeno.

PREDSEDAVAJUĆI: Vreme. Moram, u velikom sam minusu stvarno. Puno vremena sam dao i prilika vašim kolegama. Idemo dalje.

Izvinite, kolega Periću, molim vas.

Izvolite, ajde.

SRETO PERIĆ: Da bi vama ostalo više vremena za suštinu, ima jedan slučaj gde se radi o jednoj retkoj bolesti, a vi ste rekli da to na godišnjem nivou košta oko 500.000 evra i to je u proseku verovatno tako. Imam pred sobom jedan odgovor Fonda za zdravstveno osiguranje, gde kertridž koji je potreban, radi se o detetu koje je možda šampion u svetu, a u Srbiji...

(Zlatibor Lončar: To je rešeno.)

Nije rešeno, gospodine ministre. Danas je to dete na kontroli. Nije još rešeno. Svakih sedam dana mora da dolazi na kontrolu, zato što sad lekovi koji mu se prepisuju ne mogu da se daju na duži vremenski period. Ranije je to bilo i tako. Hvala vam što vi pokušavate...

(Isključen mikrofoni)

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala vam, sada ćemo dati ministru reč.

(Sreto Perić: Govorili su da će biti rešeno, još uvek nije rešeno.)

Ministre, da li želite reč?

Izvolite.

Ministar dr Zlatibor Lončar.

ZLATIBOR LONČAR: Ja se izvinjavam, ako pričamo o detetu kome je potreban kertridž da se uzme, lično sam organizovao da se tom detetu uzme kertridž i da bude. Evo, sada ću proveriti, u roku od pet minuta o čemu se radi. Tako da ...

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, ministre.

Na član 116. amandman je podneo narodni poslanik Tomislav Ljubenović.

Izvolite, kolega Ljubenoviću.

TOMISLAV LJUBENOVIĆ: Hvala, predsedavajući.

Dame i gospodo narodni poslanici, mi smatramo da je potrebno da se prilikom usvajanja Predloga zakona o zdravstvenoj zaštiti neke stvari jasno definišu, pa smo mi iz SRS-a podneli ovaj amandman na član 116.

Član 116. se odnosi na direktora zdravstvene ustanove, tačnije na postupak sprovođenja javnog konkursa za izbor direktora. Mi smo predložili da se u ovom članu izmeni stav 22. tako da glasi – direktor zdravstvene ustanove imenuje se na period od četiri godine i može da bude više puta imenovan. Mišljenje Poslaničke grupe SRS je da se ovakvim amandmanskim rešenjem precizira da direktor zdravstvene ustanove može da bude više puta imenovan.

Predlagač nam u obrazloženju navodi da je ovo zakonsko rešenje uvedeno da ne bi vremenski bio ograničen mandat direktora, koji se pokazuje kao izuzetan rukovodilac i menadžer. Svakako da dobre rukovodioce zdravstvenih ustanova treba stimulisati da ostanu na tim mestima, treba ih zadržati, da ne odu u inostranstvo, što je poslednjih nekoliko godina postala masovna pojava kod naših zdravstvenih radnika, čime je država Srbija na ogromnom gubitku. Istovremeno, važno je istaći i da direktori zdravstvenih ustanova koji ne obavljaju svoj posao u skladu sa zakonom, koji osramote svoju struku, treba da budu razrešeni i da ubuduće ne mogu da obavljaju funkciju direktora.

Prihvatanjem ovog amandmana Poslaničke grupe SRS bila bi napravljena razlika između te dve kategorije direktora i onima koji dobro rade svoj posao omogućeno imenovanje više puta na mesto direktora zdravstvene ustanove. Hvala.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala puno, kolega Ljubenoviću.

Na član 127. amandman je podneo narodni poslanik Dubravko Bojić.

Izvolite, profesore.

DUBRAVKO BOJIĆ: Hvala, gospodine Marinkoviću.

Ja ću u okviru mog amandmana ovde da kandidujem jednu temu koja je više tema za ovu raspravu od mnogih priča koje su se mogle čuti.

Naime, dobro je što su predlozi zakona iz oblasti zdravstva danas na dnevnom redu i što se poklapaju sa dvadesetogodišnjicom zločinačkog bombardovanja naše zemlje. Prilika je da se još jednom ukaže na katastrofalne posledice ovog bombardovanja po zdravlje ljudi i životnu sredinu.

Kako sam član skupštinske komisije za istragu ovih posledica sa posebnim osvrtom koje je ovo bombardovanje imalo, odnosno ovi projektili sa osiromašenim uranijumom, da vas podsetim, projektili sa osiromašenim uranijumom koriste se za uništavanje protivoklopnih borbenih sredstava, znači tenkova. Pri udaru ovog projektila u metu razvija se temperatura od preko tri hiljade stepeni i oslobađaju se nanočestice, koje odlaze u vazduh i koje su štetne i mogu biti i smrtonosne za sve one koji ih udišu, a isto tako i druge čestice,

koje odlaze u zemlju i koje su opasne preko lanca ishrane, znači zemlja–trava–životinja–čovjek.

Na našu zemlju, da vas podsetim, zlikovci su ispalili preko 30.000 ovih projektila. Kako poštujem stav komisije da ne izlazim sa podacima do kojih smo došli, samo ću vas podsetiti da smo obilaskom terena koji je najviše bio izložen dejstvu ovih projektila, a to je Vranje, Pljačkovica, Bratoselce, Borovac, Žbevac, i u razgovoru sa preživelim i obolelim, da su priče potresne, a slike veoma uznemirujuće.

Da li imam još vremena?

PREDSEDAVAJUĆI: Završite rečenicu, profesore, nema problema.

DUBRAVKO BOJIĆ: Da ne počinjem ako ministar...

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, profesore Bojiću.

Na član 132. amandman je podneo narodni poslanik Nemanja Šarović.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 141. amandman je podneo narodni poslanik Filip Stojanović.

Da li neko želi reč?

Izvolite, kolega Stojanoviću.

FILIP STOJANOVIĆ: Zahvaljujem, gospodine Marinkoviću.

Dame i gospodo narodni poslanici, poštovani ministre sa saradnicima, podneo sam amandman na član 141. Predloga zakona o zdravstvenoj zaštiti i ovim mojim amandmanom sam tražio da se u najosetljivijim stvarima razdvoji ovlašćenje ministra od ovlašćenja Ministarstva. Ovaj amandman odnosi se na Etički odbor Srbije. Zakon predviđa da Etički odbor Srbije imenuje i razrešava Vlada Srbije, što je po nama u redu. Međutim, u SRS-u se ne slažemo da to imenovanje i razrešenje ide na predlog ministra, već na predlog nadležnog ministarstva. Neprimereno je da se ministru daju ovolika ovlašćenja u ovoj veoma osetljivoj oblasti.

S druge strane, zakonom se ne preciziraju neophodnost i uslovi, ko i na koji način može biti predložen i imenovan za člana Etičkog odbora. Kao što se u Predlogu zakona kaže, članovi ovog odbora biraju se iz redova stručnjaka koji imaju značajne rezultate u radu, kao i doprinos u oblasti zdravstvene zaštite i profesionalne etike zdravstvenih radnika i humanističkih nauka. Ovo je sve u redu, ali nijedan pojedinac, pa makar on bio ministar, ne može sam odlučivati o ovako osetljivim stvarima. Zahvaljujem.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala puno, kolega Stojanoviću.

Na član 151. amandman je podnela narodni poslanik Ružica Nikolić.

Izvolite.

RUŽICA NIKOLIĆ: Zahvaljujem, gospodine Marinkoviću.

Dame i gospodo narodni poslanici, član 151. Predloga zakona o zdravstvenoj zaštiti odnosi se na položaj zdravstvenih saradnika u okviru sistema zdravstvene zaštite i propisuje koje stručne kvalifikacije i koje

specijalizacije zdravstveni saradnici moraju da imaju da bi obavljali određene poslove. Međutim, ono što nije precizno određeno, i mi smo našim amandmanom pokušali da preciziramo, jeste položaj zdravstvenih saradnika u okviru sistema zdravstvene zaštite, jer je njihov položaj u odnosu na ostale zaposlene u sistemu zdravstvene zaštite neravno pravan.

Vi ste u obrazloženju kao razlog za neprihvatanje istakli suprotno, međutim, za nas je ovakvo obrazloženje potpuno neprihvatljivo jer je u praksi slučaj totalno drugačiji i zdravstveni saradnici definitivno imaju neravno pravan status.

Čest je slučaj da posao koji treba da obavlja zdravstveni saradnik obavlja medicinski radnik koji nema stručne kvalifikacije za to, konkretno govorim o poslovima koje bi trebalo da obavlja defektolog-surdolog, često obavlja medicinska sestra, tehničar. To se konkretno odnosi na dijagnostički deo i, s obzirom na to da taj posao završi medicinski radnik, odnosno završi kompletno ispitivanje, polako dolazi do gašenja formacijskih mesta za određene defektologe.

Zato smatramo da je ovaj amandman trebalo da prihvatite i da posvetite više pažnje zdravstvenim saradnicima, pogotovo u pogledu zapošljavanja njihovog, i treba da imate uvek na umu da tamo gde prestaje medicina počinje defektologija. Zahvaljujem.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, kolegice Nikolić.

Na član 168. amandman je podneo narodni poslanik dr Darko Laketić.

Vlada i Odbor za zdravlje i porodicu prihvatili su amandman, a Odbor za ustavna pitanja i zakonodavstvo smatra da je amandman u skladu sa Ustavom i pravnim sistemom Republike Srbije, pa konstatujem da je ovaj amandman postao sastavni deo Predloga zakona.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 181. amandman je podnela narodni poslanik Nada Kostić.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 206. amandman je podneo narodni poslanik dr Darko Laketić.

Vlada i Odbor za zdravlje i porodicu prihvatili su amandman, a Odbor za ustavna pitanja i zakonodavstvo smatra da je amandman u skladu sa Ustavom i pravnim sistemom Republike Srbije, pa konstatujem da je ovaj amandman postao sastavni deo Predloga zakona.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 219. amandman je podnela narodni poslanik Ljiljana Mihajlović.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 221. amandman je podneo narodni poslanik Mladen Grujić.

Vlada i Odbor za zdravlje i porodicu prihvatili su amandman, a Odbor za ustavna pitanja i zakonodavstvo smatra da je amandman u skladu sa Ustavom i

pravnim sistemom Republike Srbije, pa konstatujem da je ovaj amandman postao sastavni deo Predloga zakona.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 223. amandman je podneo narodni poslanik Mladen Grujić.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 223. amandman je podneo narodni poslanik Dragan Jovanović.

Vlada i Odbor za zdravlje i porodicu prihvatili su amandman, a Odbor za ustavna pitanja i zakonodavstvo smatra da je amandman u skladu sa Ustavom i pravnim sistemom Republike Srbije, pa konstatujem da je ovaj amandman postao sastavni deo Predloga zakona.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 265. amandman je podnela narodni poslanik Vesna Nikolić Vukajlović.

Da li neko želi reč?

Izvolite, kolegice Vukajlović.

VESNA NIKOLIĆ VUKAJLOVIĆ: Ako u članu 264. piše da zdravstvene ustanove treba da usklade svoje opšte akte i organizaciju rada sa odredbama ovog zakona u roku od 12 meseci, onda bi logično bilo da član 265. isto tako poštuje taj rok. Nepotrebno je čekati dve godine za utvrđivanje potrebnog broja farmaceutskih inspektora za postupanje po ovom zakonu, iz jednog prosto formalnog i praktičnog razloga – ubrzati zapošljavanje mladih stručnjaka koji su na evidenciji za zapošljavanje, a uslova ima. Znači, ono što sam malopre rekla, da je ovaj zakon dosta spor, znači dosta ste vremena ostavili za njegovo sprovođenje, ali nepotrebnog vremena, nauštrb građana i stručnjaka.

A ono što sam htela da pitam ministra jeste sledeće. Molim vas da se odgovori. Ovo iskazivanje zahvalnosti od strane pacijenta određenom lekaru, to iskazivanje zahvalnosti ste predvideli u visini od jedne prosečne plate. Šta to znači, u kojim uslovima, da li ste deo odgovornosti za male plate, za niske zarade lekara preneli na pacijente? Ja vas molim da odgovorite. Možda ja negde grešim, ali molim vas da vi ovo odgovorite, jer javnost mora da zna o čemu se radi.

PREDSEDAVAJUĆI: Ministre, izvolite.

ZLATIBOR LONČAR: Ako nije problem, samo dajte koji član, o čemu se radi, pošto mi nemamo to. Donesite slobodno, da ne gubimo vreme.

VESNA NIKOLIĆ VUKAJLOVIĆ: Strana 106, sukobi interesa, stavovi 5. i 6.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, kolegice Vukajlović.

Ministre, da li želite odmah da odgovorite ili...? Dobro.

Koji član, kolegice? Ponovite, molim vas.

VESNA NIKOLIĆ VUKAJLOVIĆ: Strana 106, član 2, 3. i 4, pa je onda negde: „Izuzetno od stava 5. ovog člana, iskazivanje zahvalnosti u vidu poklona

manje vrednosti, odnosno reklamnog materijala i uzoraka, koje nije izraženo u novcu ili hartijama od vrednosti i čija pojedinačna vrednost ne prelazi 5% a ukupna vrednost ne prelazi iznos jedne prosečne mesečne plate bez poreza i doprinosa u Republici Srbiji, ne smatra se korupcijom, sukobom interesa, odnosno privatnim interesom, u skladu sa zakonom“. Molim vas da to objasnite.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, kolegice.

Izvolite, ministre.

ZLATIBOR LONČAR: Samo da vi znate, i da znate svi, bili smo u obavezi da preuzmemo, to je nešto što je preuzeto iz Zakona o borbi protiv korupcije, ništa drugo. To je samo u originalu preneto iz Zakona o borbi protiv korupcije. Samo se o tome radi, ni o čemu drugom. Hvala vam.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, ministre Lončar.

Reč ima narodni poslanik Vesna Nikolić Vukajlović.

VESNA NIKOLIĆ VUKAJLOVIĆ: E, u redu, hvala. E, to je onaj problem što ja kažem i što mi iz Srpske radikalne stranke stalno govorimo, da vi samo prepisujete, da se dovoljno ne vodi računa o analizi zakona i da se dovoljno ne vodi računa o primenljivosti zakona u realnom životu. Znači, moramo to mnogo praktičnije da privedemo nameni.

I, ovo i dalje ostaje sporno. Znači, ništa niste odgovorili, niste objasnili, meni nije kao diplomiranom pravniku jasno, a ja vas molim da negde sagledate da li je ovo u redu ili nije pa ćete javnosti da se obratite. Hvala.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, kolegice.

Na član 269. amandman je podneo narodni poslanik Božidar Delić.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Pošto smo završili pretres o svim amandmanima, zaključujem pretres Predloga zakona u pojedinostima.

Pošto smo obavili pretres Predloga zakona u načelu i u pojedinostima, Narodna skupština će u danu za glasanje odlučivati o Predlogu zakona u načelu, pojedinostima i u celini.

Prelazimo na 3. tačku dnevnog reda – PREDLOG ZAKONA O PREDMETIMA OPŠTE UPOTREBE (pretres u pojedinostima).

Primili ste amandmane koje su na Predlog zakona podneli narodni poslanici: Nemanja Šarović, Miljan Damjanović, Nikola Savić, Tomislav Ljubenović, Milorad Mirčić, Ružica Nikolić, Aleksandar Šešelj, Nataša Sp. Jovanović, Dubravko Bojić, Vjerica Radeta, Sreto Perić, dr Darko Laketić, kao i Odbor za zdravlje i porodicu.

Primili ste izveštaje Odbora za ustavna pitanja i zakonodavstvo i Odbora za zdravlje i porodicu, kao i mišljenje Vlade o podnetim amandmanima.

Pošto je Narodna skupština obavila načelni pretres, saglasno članu 157. stav 3. Poslovnika Narodne skupštine, otvaram pretres Predloga zakona u pojedinostima.

Odbor za zdravlje i porodicu jednim amandmanom predložio je izmene u članu 4. i 16. nazivu Glave 12. i članu 83. i 84.

Odbor za ustavna pitanja i zakonodavstvo smatra da je amandman u skladu sa Ustavom i pravnim sistemom Republike Srbije.

Samo jedan momenat, moramo da upitamo predstavnika predlagača da se izjasni o ovom amandmanu, tako da molim ministra, odnosno predstavnika predlagača da se izjasni o ovom amandmanu Odbora za zdravlje i porodicu, koji je predložio izmene u članu 4. i 16. nazivu Glave 12. i članu 83. i 84.

Izvolite, ministre Lončar.

ZLATIBOR LONČAR: Saglasni smo.

PRESEDAVAJUĆI: Hvala, ministre Lončar.

Na član 4. amandman je podneo narodni poslanik Sreto Perić.

Izvolite, kolega Periću.

SRETO PERIĆ: Član 4. reguliše predmete opšte upotrebe i mi smo amandmanski intervenisali. On ima šest tačaka, gde je onako uopšteno opisano šta sve spada u predmete opšte upotrebe. Pod tačkom 2) stoje igračke, a mi smo predložili da se tu doda još – predmeti namenjeni za decu i odojčad.

Ministarstvo, odnosno Vlada nije prihvatila ovaj amandman obrazlažući da je to prihvaćeno Direktivom o bezbednosti igračaka iz 2009. godine, direktivom EU. Evo, ponovo pitanje – zbog čega se mi uvek oslanjamo na ono što nam preporučuje EU ako mi nemamo od toga korist?

I još jedna stvar, gospodine ministre. Vi ste možda upoznali bivše radikale; oni liče malo na nas, ali nismo isti. Ne bih ja vaš integritet doveo nikada u pitanje.

Obezbeđen je aparat i jednom je kertridž obezbeđen, koji košta 75.000 dinara. Zamislite kad dete ima operaciju u prvom danu svog života, a sad ide u predškolce. Tu je velika i ogromna želja roditelja da nešto pokušaju da učine. Oni, kao roditelji, ogromnu zahvalnost upućuju Univerzitetској dečјој klinici u Tiršovој; kažu da su pokazali ogromnu brigu, struku i sve. To je ono što sam pre nekoliko dana rekao – kad je u pitanju kvalitet naših lekara, možemo da se ponosimo i takmičimo sa celim svetom. Tu smo mi, ne na 18. mestu, mnogo smo mi ispred tog 18. mesta. Ali kao ljudi treba nešto još da uradimo.

Znači, situacija je takva, obećao je neko da će se menjati Pravilnik o medicinsko-tehničkim sredstvima i pomagalicama, iz ovog republičkog fonda, pa prilikom promena, e tada se vidi neka mogućnost da se tim ljudima izađe u susret.

Vezano za ova dva zakona, zakon o zaštiti i zakon o socijalnom osiguranju, nisam precizno pobrojao, ima oko 20, možda i više čak, pravilnika. Mnogo je te materije za koju bi vi trebalo da budete zaduženi, a jeste za donošenja, jeste za imenovanja nekih organa u ovim zdravstvenim ustanovama od javnog interesa. Okrenite samo to. To treba preneti, to mi predlažemo iz

principijelnih i praktičnih razloga, to treba preneti nešto na Ministarstvo, nešto na Vladu, a ministar da se više bavi ovim suštinskim pitanjima. Hvala.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, kolega Periću.

Na član 4. amandman je podnela narodni poslanik Vjerica Radeta.

Izvolite, kolegice Radeta.

VJERICA RADETA: Čudno obrazloženje zašto se amandman ne prihvata.

Član 4, na koji smo intervenisali amandmanom, govori o tome koji su predmeti opšte upotrebe, odnosno grupe tih predmeta. Između ostalog, to su i kozmetički proizvodi. Mi smo predložili da se kaže da je to i ambalaža za pakovanje ovih proizvoda i sad Ministarstvo kaže da ne mogu to prihvatiti iz razloga što je naziv ove grupe predmeta opšte upotrebe usaglašen sa nekim relevantnim propisom EU, na šta se mi ježimo; čim nam preporučuje EU, opasno je po život, verujte. Ali dodajete dalje – ambalaža za sve grupe predmeta opšte upotrebe je predmet uređenja podzakonskog akta koji uređuje oblast materijala i predmeta u kontaktu sa hranom, uključujući i proizvode namenjene odojčadi i deci mlađoj od tri godine za olakšavanje hranjenja i sisanja, umirivanja, spavanja i ambalaža.

Dakle, ovaj deo se odnosi na amandman kolege Srete Perića, o kojem je on malopre govorio. Ali dobro, može to da bude i tehnička greška. Suština je, dakle, da je trebalo prihvatiti ovaj amandman i da svakako ambalaža kozmetičkih proizvoda treba da bude u kategoriji predmeta opšte upotrebe i da to bude regulisano zakonom.

Podzakonski akti treba da postoje i to nije sporno, ali podzakonski akti nemaju širu upotrebu. Znači, podzakonski akt je konkretno za neku grupu ljudi koja radi na primeni ovog zakona, a zakon je nešto što je, da kažem, više dostupno svakom zainteresovanom građaninu, lakše će doći do toga da vidi šta neki zakon propisuje, na koji način propisuje, dok za podzakonske akte to baš i nije tako.

Inače, mi mislimo da i ovom zakonu treba posvetiti, odnosno materiji koju obuhvata ovaj zakon treba posvetiti dužnu pažnju, pogotovo, da, i kada su u pitanju kozmetički proizvodi, ali i kada su u pitanju igračke, kada su u pitanju dečija igrališta, kada su u pitanju dečije igraonice. Znači da se tamo sve i svašta stavlja za igračke. Onaj ko organizuje dečije rođendane u igraonicama ili onaj ko organizuje igranje dece na dečijim igralištima gleda samo da prođe što jeftinije, ne vodi računa o kvalitetu, ne vodi računa o zdravlju dece, što je najvažnije, i mi malo-malo pa pročitamo u medijima da neka od igračaka ili njena ambalaža nisu baš zdrave, da su kancerogene, ovakve, onakve. Naravno, ne verujemo u sve ono što pročitamo u medijima, ali vama kao ljudima od struke, i nadležnim za ovo na kraju krajeva, preporučujemo samo više kontrole i više obazrivosti. Hvala.

PRESEDAVAJUĆI: Hvala, kolegice Radeta.

Na član 6. amandman je podneo narodni poslanik Dubravko Bojić.

Vlada i Odbor za zdravlje i porodicu prihvatili su amandman, a Odbor za ustavna pitanja i zakonodavstvo smatra da je amandman u skladu sa Ustavom i pravnim sistemom Republike Srbije, pa konstatujem da je ovaj amandman postao sastavni deo zakona.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 6. amandman je podnela narodni poslanik Nataša Sp. Jovanović.

Vlada i Odbor za zdravlje i porodicu prihvatili su amandman, a Odbor za ustavna pitanja i zakonodavstvo smatra da je amandman u skladu sa Ustavom i pravnim sistemom Republike Srbije, pa konstatujem da je ovaj amandman postao sastavni deo zakona.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 8. amandman je podneo narodni poslanik Aleksandar Šešelj.

Vlada i Odbor za zdravlje i porodicu prihvatili su amandman, a Odbor za ustavna pitanja i zakonodavstvo smatra da je amandman u skladu sa Ustavom i pravnim sistemom Republike Srbije, pa konstatujem da je ovaj amandman postao sastavni deo zakona.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 12. amandman je podnela narodni poslanik Ružica Nikolić.

Vlada i Odbor za zdravlje i porodicu prihvatili su amandman, a Odbor za ustavna pitanja i zakonodavstvo smatra da je amandman u skladu sa Ustavom i pravnim sistemom Republike Srbije, pa konstatujem da je ovaj amandman postao sastavni deo zakona.

Da li neko želi reč? (Ne.) Hvala.

Na naslov Glave 5. amandman je podneo narodni poslanik Milorad Mirčić.

Vlada i Odbor za zdravlje i porodicu prihvatili su amandman, a Odbor za ustavna pitanja i zakonodavstvo smatra da je amandman u skladu sa Ustavom i pravnim sistemom Republike Srbije, pa konstatujem da je ovaj amandman postao sastavni deo zakona.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 21. amandman je podneo narodni poslanik Tomislav Ljubenović.

Vlada i Odbor za zdravlje i porodicu prihvatili su amandman, a Odbor za ustavna pitanja i zakonodavstvo smatra da je amandman u skladu sa Ustavom i pravnim sistemom Republike Srbije, pa konstatujem da je ovaj amandman postao sastavni deo zakona.

Da li neko želi reč? (Ne.) Hvala.

Na član 21. amandman je podneo narodni poslanik Nikola Savić.

Vlada i Odbor za zdravlje i porodicu prihvatili su amandman, a Odbor za ustavna pitanja i zakonodavstvo smatra da je amandman u skladu sa Ustavom i pravnim sistemom Republike Srbije, pa konstatujem da je ovaj amandman postao sastavni deo zakona.

Da li neko želi reč? (Da.)

Reč ima narodni poslanik Nikola Savić.

NIKOLA SAVIĆ: Evo, samo kratko.

Ovo je, evo, skoro tri godine ovog saziva i SRS, odnosno poslanici SRS-a podneli su veliki broj amandmana i ovo je prvi put da je na jedan zakon Vlada usvojila ovoliki broj amandmana, što govori o tome da mi svoj posao obavljamo na jedan način koji svakako odgovara jednom parlamentarizmu.

Kamo sreće da su i prethodne vlasti, pa i ova vlast u nekim drugim situacijama, ovako postupale; sada ne bismo imali situaciju da se žalimo na bivši režim. Jer mi smo i ranije podnosili mnoge amandmane koje je trebalo usvojiti, ali se kasnije ispostavilo da smo bili u pravu, pa su morali da menjaju zakon iz nekog razloga, samo da ne bi izašli u susret nama koji smo opozicioni poslanici. Hvala.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, kolega Saviću.

Amandman kojim se posle člana 25. dodaje član 25a podneo je narodni poslanik Miljan Damjanović.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na Glavu 9. i odeljak 1. iznad člana 62. amandman je podneo Odbor za zdravlje i porodicu.

Odbor za ustavna pitanja i zakonodavstvo smatra da je amandman u skladu sa Ustavom i pravnim sistemom Republike Srbije.

Molim predstavnika predlagača da se izjasni o amandmanu.

Izvolite, gospodine ministre.

ZLATIBOR LONČAR: Prihvatamo. Saglasni smo sa tim.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, gospodine ministre.

Amandman se prihvata od strane predlagača.

Na odeljak iznad člana 63. amandman je podneo Odbor za zdravlje i porodicu.

Odbor za ustavna pitanja i zakonodavstvo smatra da je amandman u skladu sa Ustavom i pravnim sistemom Republike Srbije.

Molim predstavnika predlagača da se izjasni o amandmanu.

Izvolite, ministre.

ZLATIBOR LONČAR: Saglasni.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, ministre.

Na naziv odeljka 3. iznad člana 70. amandman je podneo Odbor za zdravlje i porodicu.

Odbor za ustavna pitanja i zakonodavstvo smatra da je amandman u skladu sa Ustavom i pravnim sistemom Republike Srbije.

Molim predstavnika predlagača da se izjasni o amandmanu.

ZLATIBOR LONČAR: Saglasni smo.

PRESEDAVAJUĆI: Hvala.

Na naziv odeljka 5. i naziv iznad člana 73. amandman je podneo Odbor za zdravlje i porodicu.

Odbor za ustavna pitanja i zakonodavstvo smatra da je amandman u skladu sa Ustavom i pravnim sistemom Republike Srbije, te molim predstavnika predlagača da se izjasni o amandmanu.

Izvolite.

ZLATIBOR LONČAR: Saglasni smo.

PRESEDAVAJUĆI: Hvala, ministre.

Na naziv odeljka 6. iznad člana 74. amandman je podneo Odbor za zdravlje i porodicu.

Odbor za ustavna pitanja i zakonodavstvo smatra da je amandman u skladu sa Ustavom i pravnim sistemom Republike Srbije, te molim predstavnika predlagača da se izjasni o amandmanu.

Izvolite.

ZLATIBOR LONČAR: Saglasni smo sa ovim amandmanom.

PRESEDAVAJUĆI: Hvala.

Amandman kojim se posle člana 91. dodaju naslov iznad člana 91a i član 91a, naslov iznad člana 91b i član 91b i naslov iznad člana 91v i član 91v podneo je narodni poslanik dr Darko Laketić.

Vlada i Odbor za zdravlje i porodicu prihvatili su amandman, a Odbor za ustavna pitanja i zakonodavstvo smatra da je amandman u skladu sa Ustavom i pravnim sistemom Republike Srbije, pa konstatujem da je ovaj amandman postao sastavni deo zakona.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 97. amandman je podneo narodni poslanik Nemanja Šarović.

Vlada i Odbor za zdravlje i porodicu prihvatili su amandman, a Odbor za ustavna pitanja i zakonodavstvo smatra da je amandman u skladu sa Ustavom i pravnim sistemom Republike Srbije, pa konstatujem da je ovaj amandman postao sastavni deo zakona.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 102. amandman je podneo Odbor za zdravlje i porodicu.

Odbor za ustavna pitanja i zakonodavstvo smatra da je amandman u skladu sa Ustavom i pravnim sistemom Republike Srbije.

Molim predstavnika predlagača da se izjasni o amandmanu.

Izvolite.

ZLATIBOR LONČAR: Saglasan.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala vam.

Pošto smo završili pretres o svim amandmanima, zaključujem pretres Predloga zakona u pojedinostima.

Pošto smo obavili pretres Predloga zakona u načelu i u pojedinostima, Narodna skupština će u danu za glasanje odlučivati o Predlogu zakona u načelu, pojedinostima i celini.

Prelazimo na 4. tačku dnevnog reda – PREDLOG ZAKONA O IZMENAMA I DOPUNAMA ZAKONA O SUPSTANCAMA KOJE SE KORISTE U NEDOZVOLJENOJ PROIZVODNJI OPOJNIH DROGA I PSIHOTROPNIH SUPSTANCI (pretres u pojedinostima).

Primili ste amandmane koje su na Predlog zakona podneli narodni poslanici: Vjerica Radeta, Dubravko Bojić, Nataša Sp. Jovanović, Sreto Perić, Nikola Savić, Zoran Despotović i dr Darko Laketić.

Primili ste izveštaje Odbora za ustavna pitanja i zakonodavstvo i Odbora za zdravlje i porodicu, kao i mišljenje Vlade o podnetim amandmanima.

Pošto je Narodna skupština obavila načelni pretres, saglasno članu 157. stav 3. Poslovnika Narodne skupštine, otvaram pretres Predloga zakona u pojedinostima.

Na član 1. amandman je podnela narodni poslanik Vjerica Radeta.

Da li neko želi reč?

Izvolite.

VJERICA RADETA: Ovaj amandman je svakako trebalo prihvatiti, zato što predstavlja više pravno tehničku redakciju i malo daje šire objašnjenje od samog Predloga, ali pošto su u pitanju izmene i dopune ovog zakona, izneću principijelan stav.

I ovo je veoma ozbiljan zakon i veoma ozbiljna tema. Stav SRS-a je da ovo treba da uredite kao jedan poseban predlog, kao što smo imali ona dva prethodna zakona, da bude sveobuhvatan i da ozbiljno raspravljamo od člana do člana o tom vašem novom predlogu, jer menjanjem nekoliko članova neće se rešiti problemi koji postoje u nedozvoljenoj proizvodnji opojnih droga i psihotropnih supstanci.

Taj problem je generalno prisutan u Srbiji. Mi smo govorili čak i o potpredsedniku Vlade Rasimu Ljajiću i njegovoj umešanosti u proizvodnju i distribuciju droge i ljudi koji su povezani s njim itd. Jednostavno, mislimo da je ovo tema kojoj mora biti posvećena puna pažnja i Ministarstva i Narodne skupštine.

Vi ste ovde pokušali ovim malim sitnim izmenama nešto to kao da dovedete u red, a pretpostavljam da je i vama jasno da ovim problem nije rešen. Očekujemo zaista da će se vaši saradnici potruditi i da ćete nam predložiti jedan sveobuhvatan predlog ovog zakona i da ćemo onda detaljno i precizno govoriti o njemu. Hvala.

PRESEDAVAJUĆI: Hvala.

Na član 2. amandman je podneo narodni poslanik Dubravko Bojić.

Izvolite, profesore.

DUBRAVKO BOJIĆ: Hvala.

Dame i gospodo narodni poslanici, moj amandman precizira način klasifikacije prekursora i u skladu je sa stavom SRS-a prema EU.

Predlagač zakona uporno upotrebljava neke reči, tuđice i pozajmljenice iz drugih jezika, koje nisu u duhu našeg maternjeg jezika. Tako se ponavlja reč „prekursor“, od latinske reči prekursorijus, kojoj je ovde dato drugo značenje i koja se svodi na supstance koje se koriste u nedozvoljenoj proizvodnji opojnih droga.

Ako zakonoproizvođači ovako muljaju jezički, nije ni čudo što štetnici i kriminalci mešaju različite stvari da bi proizveli društveno zlo. U pitanju je savremena tobožnja medicinska alhemija.

Moraju li pored ilegalne proizvodnje nedozvoljenih opojnih sredstava da i zakonopisci jezički zamuljaju značenje osnovnih termina?

Kada ste već išli na izmene i dopune, zašto niste izabrali prave termine? Kinezi imaju jednu izreku – ko napravi grešku a ne ispravi je, čini dvostruku grešku. Kao što se vidi iz ovog predloga zakona, tj. Predloga zakona o izmenama i dopunama Zakona o supstancama, koristi se neprikladno termin „supstanca“ u ovom nazivu, pa je ovu lepu reč trebalo zameniti rečju tvar, materija ili sastojak, koje su svakako primerenije i lepše. Hvala.

PRESEDAVAJUĆI: Hvala, profesore Bojiću.

Na član 3. amandman je podnela narodni poslanik Nataša Sp. Jovanović. Izvolite.

NATAŠA SP. JOVANOVIĆ: Gospodine ministre, mi smo protiv toga da se bilo koji propis iz ovog zakona usklađuje sa propisima Evropske unije, a pogotovo što je ovaj zakon u pitanju, iz prostog razloga što je projekat EU, zajedno sa Amerikom, narko-mafija na Kosovu i Metohiji, koju su šiptarski teroristi pokušali da svojim obezbeđivanjem kod pojedinih zemalja u svetu priznavanja takozvane nezavisnosti otrgnu iz Srbije, što im neće uspeti, a sve još im brže ništa od toga neće uspeti ako se odreknete evropskog puta. Treba li da vas podsetim da, prema proceni stručnjaka iz sveta a i naših bezbednosnih službi, 15 narko-kartela „posluje“ dakle na Kosovu i Metohiji, da je na čelu svih tih narko-kartela upravo Tači, sa kojim zvaničnici Republike Srbije pregovaraju?

Ono što je bila internet šala, u stvari je istina. Kada su ti šiptarski zlikovci proglasili tu takozvanu nezavisnost pre više od 10 godina, pojavila se na internetu takva neka smicalica da je distributer priznao nezavisnost svom dileru, odnosno Avganistan, koji je prvi požurio da prizna tzv. nezavisnost Kosova. I to nije slučajno. Upravo zbog činjenice da 65% ukupne proizvodnje heroina

upravo ima taj tranzitni čvor preko južne srpske pokrajine. Leglo mafije, narko-kartela, droge koja se distribuiše do američke vojne baze Bondstil, odakle oni dalje finansiraju svoje aktivnosti, i sve to u službi rušenja sistema i teritorijalnog integriteta i suvereniteta Republike Srbije.

I ono što je najžalosnije, gospodine ministre, mi danas u Srbiji na političkoj sceni imamo upravo ove koji šetaju, uču, buču, koji podržavaju na izvestan način i odlaze tamo i pričaju kako je situacija u Srbiji katastrofalna, idu naruku tim šiptarskim teroristima i njihovim prijateljima iz SAD i Evropske unije.

Zato smatramo da kompletno naše zakonodavstvo treba da se projektuje tako da bude primenljivo za nas ovde.

Apsolutno je nerealno, ne samo zbog izrazito antievropskog stava Evropske unije, Srpske radikalne stranke... I zapitajte se koliko birača u Srbiji, to vam je zaista na klackalici. Kad ispituju ovi anketari javno mnjenje, uvek nekako to nategnu da bude preko 50%, a verujte da nije, jer ima onih koji su u tom ispitivanju i takozvani evroskeptici, koji nisu izričito protiv ali koji imaju određenu bojazan i sumnju. Kako vreme bude prolazilo i kako se svi oni koji hoće... Onaj što sam vam ga pominjala pre neki dan, onaj Namac iz Bundestaga, evo ga sada došao u Prištinu i brifuje Tačija i Haradinaja za ono što dalje treba da rade. Čujem da će taj da dođe i u Beograd. Sad mu i zaboravih ime, bila sam napisala. A taj isti je rekao kao poslanik Bundestaga u oktobru prošle godine da je realnost da se prizna takozvano nezavisno Kosovo.

Zato smo mi protiv toga da se bilo kakve smernice i bilo šta u bilo kom zakonu usklađuje sa propisima Evropske unije, jer oni otvoreno podržavaju srpske neprijatelje i njihov projekat za narko-mafiju je upravo Kosovo.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, kolegice Jovanović.

Na član 7. amandman je podneo narodni poslanik Sreto Perić.

Izvolite, kolega Periću.

SRETO PERIĆ: Reče moja uvažena kolegica Nataša Jovanović da mu je zaboravila ime, a samo da podsetim da bi mnogima trebalo zaboraviti imena što pre, a najpre mislim na Tonija Blera. Nažalost, on je savetovao i neke činovnike Vlade i slično.

Zakon o supstancama koje se koriste u nedozvoljenoj proizvodnji opojnih droga i psihotropnih supstanci je jedan vrlo ozbiljan zakon, pogotovo imajući u vidu u kojem pravcu idu sva društva, pa samim tim i naše društvo, i za razliku od ova prethodna dva zakona, gospodine ministre, gde ste vi posvetili ozbiljnu pažnju tim zakonima, ovde imam osećaj da se radilo o nekom otaljavanju. I vaše intervencije, koje ste vi u ovom zakonu predložili, suštinski nisu značajne, neće dovesti do suzbijanja onog što predstavlja najveći problem za građane Srbije, pre svega za mlađu populaciju i mlađe naraštaje, nego će to odvesti u jednom potpuno drugom pravcu.

Ovaj amandman koji smo mi predložili, odnosno ja u ime Srpske radikalne stranke, on i da je prihvaćen, ne bi doveo do nekih epohalnih otkrića i razrešenja nekih problema, nego zaista, posebno jedan nov zakon treba u ovoj oblasti predložiti, doneti ga, ali najpre onakav kakav odgovara Srbiji, kakav odgovara građanima Srbije.

I za kraj, još jedno pitanje za vas, gospodine ministre. Pre nekoliko dana ste rekli da više nema tih dugih čekanja za neke vrste operacija, kao što je i operacija katarakte, i ja sam siguran da se tu krenulo napred.

Pred sobom imam jedan izveštaj lekara specijaliste, vezano upravo za operaciju katarakte, gde je tačno pre dve godine predviđena intervencija operacijom. Niko nije kontaktirao tog pacijenta. Da li će u nekom narednom periodu neko iz Ministarstva ili iz neke druge ustanove da uzme taj spisak i da počne da poziva te ljude ili neće, ili postoji neki drugi način? Ne morate mi konkretno odgovarati, mene zanima uopšte kakav je vaš pristup vezano za to. Konkretno ovaj pacijent, njemu je apsolutno svejedno da li će biti pozvan u državnu kliniku ili će to biti neka privatna klinika. On je svestan i razgovarao je sa nekim pacijentima koji su imali taj problem pa su imali intervencije, neko u jednoj, neko u drugoj klinici, ali su i jedni i drugi zadovoljni posle tih intervencija. Toliko, hvala.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, kolega Periću.

Na član 19. amandman je podneo narodni poslanik dr Darko Laketić.

Vlada i Odbor za zdravlje i porodicu prihvatili su amandman, a Odbor za ustavna pitanja i zakonodavstvo smatra da je amandman u skladu sa Ustavom i pravnim sistemom Republike Srbije, pa konstatujem da je ovaj amandman postao sastavni deo Predloga zakona.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Na član 21. amandman je podneo narodni poslanik Nikola Savić.

Da li neko želi reč?

Izvolite, kolega Saviću.

NIKOLA SAVIĆ: Hvala vam.

Dame i gospodo narodni poslanici, izmena i dopuna ovog zakona o supstancama koje se koriste u proizvodnji opojnih droga i psihotropnih supstanci je još jedan od zakona koji se donosi po nalogu, odnosno po preporuci Evropske unije, kako se kaže – zbog usklađivanja sa propisima EU. I tamo se navode razlozi, više tih razloga zbog kojih se to radi.

Srpska radikalna stranka vas više puta upozorava da ne morate donositi zakone samo zbog toga što to traži Evropska unija, jer jednostavno sve ono što dolazi iz Evropske unije ne mora da znači da je i dobro i da je primenljivo na naše uslove.

Ali kada bismo to zanemarili, kada bismo to ostavili po strani, i da je zakon najbolji, zakon je mrtvo slovo na papiru bez sveobuhvatne državne

strategije za borbu protiv ovog zla, protiv ovog teškog oblika bolesti. I tu neću da kažem i da svalim krivicu na ovo ministarstvo, čak naprotiv, mislim da vaše ministarstvo radi sve ono što je u njegovoj moći i delokrugu da bi se smanjile te bolesti zavisnosti, ali jedno drugo ministarstvo mislim da ne radi svoj posao, a to je Ministarstvo unutrašnjih poslova. Jer to ministarstvo treba mnogo više da preuzme odgovornosti, da hapsi, u korenu da saseca sve ove pojave, da hapsi rasturače droga itd. Jer znamo kako se počinje. I, što se ono kaže – na početku trava, a na kraju strava.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala, kolega Saviću.

Na član 26. amandman je podneo narodni poslanik Zoran Despotović.

Da li neko želi reč? (Ne.)

Pošto smo završili pretres o svim amandmanima, zaključujem pretres Predloga zakona u pojedinostima.

Pošto smo obavili pretres Predloga zakona u načelu i pojedinostima, Narodna skupština će u danu za glasanje odlučivati o Predlogu zakona u načelu, pojedinostima i u celini.

Prelazimo na određivanje dana za glasanje.

Saglasno članu 87. stav 5. Poslovnika Narodne skupštine, određujem sredu, 3. april 2019. godine, sa početkom...

(Aleksandar Martinović: Javio se ministar za reč.)

Želite da se javite?

(Zlatibor Lončar: Da.)

Izvolite, ministre. Izvinjavam se, nisam video da ste se prijavili.

ZLATIBOR LONČAR: Poštovani poslanici i građani Srbije, prvenstveno vama poslanicima želim da se zahvalim na ovoj raspravi koju smo par dana vodili ovde. Mislim da je dosta toga moglo da se čuje i mislim da su građani Srbije mogli da vide da ljudi koji se nalaze u Skupštini, da su to ljudi koji vode računa o njima i koji žele iskreno da se urade neke stvari koje će biti bolje i za njih i za sistem, i da oni koji ne učestvuju u ovoj raspravi nisu oni koji im žele dobro i koji se bore za njih. Ovo je bilo pravo, idealno mesto gde je moglo da se čuje i gde je trebalo da se čuje sve ono što treba da se čuje, jer su građani Srbije birali vas da prenesete njihova zapažanja, njihove probleme, njihove ideje, njihovo ono sve čime su oni mislili da može da se poboljša. Mislim da su i ovog puta građani Srbije imali priliku da sve to vide, da sve to čuju i, nadam se, da iz toga izvuku adekvatan zaključak.

Mi moramo svi zajedno da radimo na ovome, da se, kad je u pitanju zdravlje, ne prave nikakve razlike, jer jedino je to način da dobijemo rezultat. Ako ljudi vide da se mi ovde ne svađamo i da se ne delimo po tim stvarima, onda nećemo imati ni napade na medicinsko osoblje, manje ćemo imati neljubaznih medicinskih sestara i svega, jer onda niko neće imati da drži stranu ni onima koji napadaju medicinsko osoblje, a ni onima koji su neljubazni iz

medicinskog osoblja. Kad budu videli naše jedinstvo, onda će i oni morati da se ponašaju... A zapamtite, to je osnov da budemo više zadovoljni. Nikad nećemo biti zadovoljni, ne postoji nigde, posebno u Srbiji, da neko je zadovoljan svim stvarima, ali da budemo više zadovoljni nego što smo danas. Imajte to uvek na umu i pričajte sa ljudima, to je jedini način da dođemo do rezultata.

Još jednom hvala svima i nadam se da će ovi rezultati dati efekta.

PREDSEDAVAJUĆI: Hvala vama, ministre.

Saglasno članu 87. stav 5. Poslovnika Narodne skupštine, određujem sredu, 3. april 2019. godine, sa početkom u 10.00 časova, kao dan za glasanje o tačkama dnevnog reda Treće sednice Prvog redovnog zasedanja Narodne skupštine Republike Srbije u 2019. godini, osim o tački 5, o kojoj je Narodna skupština ranije odlučivala.

Hvala vam i vidimo se sutra na glasanju.

(Sednica je prekinuta u 14.35 časova.)